

CHARLAINE HARRIS

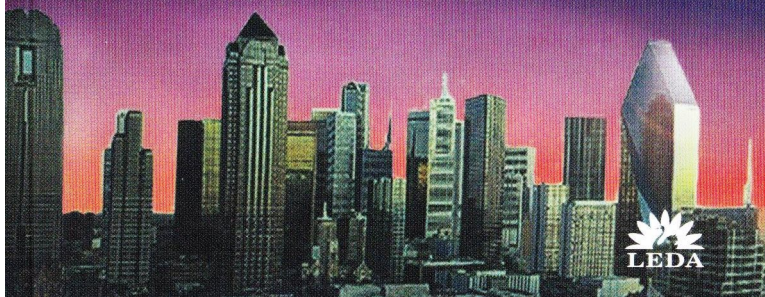
„Harris scrie cu siguranță și talent.”

– *The New York Times Book Review*

Viața lângă
un vampir

MOARTEA LA DALLAS

CHARLAINE
HARRIS

MOARTEA LA DALLAS

**În seria *Vampirii Sudului*
puteți citi:**

Morți până la apus
Moartea la Dallas
Clubul morților
Moartă pentru toți
Mort de-a binelea
Categoric moartă
Morți cu toții
Mai rău decât moartea
Mort și-ngropat
Moarte în familie

CHARLAINE HARRIS

MOARTEA LA DALLAS

Traducere din limba engleză de
SORIN VOINEA

**LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT**

Charlaine Harris,
Living Dead In Dallas
Copyright © 2002 by Charlaine Harris

Cover art by Lisa Desimini

*Această carte este dedicată
celor care mi-au spus că le-a plăcut
volumul anterior, Morți până la apus.
Le mulțumesc tuturor pentru încurajare.*

Mulțumirile mele lui Patsy Asher, proprietara librăriei „Remember the Alibi” din San Antonio, Texas, și lui Chloe Vert din Dallas; de asemenea, prietenilor minunați pe care i-am cunoscut pe site-ul DorothyL și care au răspuns cu plăcere și entuziasm întrebărilor mele. Am cea mai grozavă meserie din lume.

Capitolul 1

Andy Bellefleur era beat crișă. Nu-i stătea deloc în caracter acest lucru – credeți-mă, fiindcă îi cunosc pe majoritatea bețivilor din Bon Temps. De-a lungul anilor în care am lucrat în barul Merlotte's am avut ocazia să-i întâlnesc pe cei mai mulți dintre ei. Dar Andy Bellefleur, localnic de-al nostru și detectiv în cadrul forțelor de poliție – deloc numeroase – din Bon Temps, nu mai fusese văzut niciodată beat în Merlotte's. Eram nespuse de curioasă să știu de ce făcuse o excepție în seara aceea.

Eu și Andy nu ne puteam considera nici pe departe prieteni, așa că nu-mi permiteam să-l întreb de ce era necăjit. Aveam însă la dispoziție un alt mijloc să află, așa că m-am hotărât să apelez la el. Chiar dacă încerc să mă folosesc cât mai puțin de acest handicap, sau dar, sau cum s-o fi numind, pentru a descoperi lucruri care m-ar putea influența ori care i-ar afecta pe cunoscuții mei, curiozitatea iese uneori învingătoare.

Mi-am coborât bariera mentală și i-am citit gândurile. Mi-a părut rău.

Dimineață, Andy arestase un bărbat acuzat de răpire. Individul o luase pe fetița în vârstă de numai zece ani a vecinului său, o dusese undeva în pădure și o violase. Fata era în spital iar bărbatul în închisoare, dar răul făcut era ireparabil. M-am simțit foarte tristă și gata-gata să plâng. Era o ticăloșie care semăna destul de mult cu un

eveniment din trecutul meu. L-am apreciat pe Andy puțin mai mult pentru depresia prin care trecea.

— Andy Bellefleur, te rog să-mi dai cheile de la mașină, i-am zis.

Complet rupt de realitate, Andy și-a ridicat spre mine chipul lătareț. După o pauză îndelungată, timp în care, prin aburii alcoolului ce-i invadaseră creierul, a izbutit să priceapă înțelesul vorbelor mele, s-a scotocit într-unul din buzunarele pantalonilor kaki și mi-a dat un mănunchi greu de chei. I-am pus în față un pahar de whisky și coca-cola.

— Din partea casei, i-am zis, după care am pornit spre telefonul din celălalt capăt al barului și am sunat-o pe sora lui, Portia.

Cei doi locuiau într-o clădire antebelică, degradată, cu două etaje, aflată pe cea mai frumoasă stradă, în cel mai elegant cartier din Bon Temps, odinioară un loc de mare atracție turistică. Pe Magnolia Creek Road casele erau înșirate cu fața spre zona parcului străbătută de râu, traversată ici și colo de podețe ornamentate, doar pentru pietoni, și cu alei pe ambele maluri. Mai existau câteva cămine vechi pe Magnolia Creek Road, însă toate erau într-o stare mai bună decât Belle Rive, locuința familiei Bellefleur – o reședință mult prea costisitoare pentru Portia, avocată de profesie, și Andy, polițist de meserie, mai ales că-și cheltuiseră de mult economiile pe întreținerea casei și terenului. Bunica lor, Caroline, refuza cu încăpățănare să vândă casa.

Portia mi-a răspuns după al doilea țârâit.

— Bună, Portia, la telefon Sookie Stackhouse, am salutat-o, ridicând vocea ca să acopăr zgomotul din bar.

— Ești la muncă, nu?

— Da. Este și Andy aici, și e beat turtă. I-am luat însă cheile de la mașină. Poți să vii să-l iei acasă?

— S-a îmbătat Andy? I se-ntâmplă foarte rar. În regulă, vin în zece minute, mi-a promis ea, după care a închis.

— Sookie, ești o fată foarte drăguță, s-a trezit Andy pe neașteptate.

Terminase băutura pe care i-o oferisem. I-am luat paharul din față, sperând să nu-mi ceară încă unul.

— Mersi, Andy, i-am zis. Și tu ești un tip de treabă.

— Unde ți-e... prietenul?

— Chiar aici, s-a auzit o voce fermă și, în aceeași clipă, Bill Compton a apărut în spatele lui Andy.

I-am zâmbit peste creștetul polițistului, care de-abia-și ținea capul să nu-i cadă pe masă. Bill avea cam un metru optzeci înălțime, ochi și păr negru, umeri lați și brațe vânjoase, ca ale unui bărbat care muncise din greu ani de zile. Împreună cu tatăl lui pusesse pe picioare o fermă, pe care o îngrijise apoi singur, până când plecase să lupte în război. Mai precis, în Războiul de Secesiune.

— Bună, V.B.! i-a strigat Micah, soțul lui Charlsie Tooten.

Bill i-a făcut semn cu mâna drept răspuns, după

care Jason, fratele meu, l-a salutat cât se poate de respectuos:

— Bună seara, Vampire Bill.

Jason, care nu-l primise pe Bill cu inima deschisă în cercul micii noastre familii, începuse de câțva timp o viață cu totul diferită, iar eu așteptam cu interes să văd dacă noul lui comportament era sau nu trecător.

— Bill, să știi că ești un vampir de treabă, i s-a adresat Andy, întorcându-se spre Bill pe taburetul rotativ din fața barului.

Mi-am schimbat în bine părerea privind starea în care se afla Andy, din moment ce nu-l văzusem niciodată acceptând cu atâta entuziasm că vampirii făceau parte din societatea americană.

— Mersi, i-a răspuns rece Bill. Nici tu nu ești o persoană rea, pentru un Bellefleur.

Bill s-a aplecat peste tejea și m-a sărutat. Buzele îi erau la fel de reci ca și glasul, dar mă obișnuisem. Tot așa cum nu mi se mai părea deloc ciudat atunci când, odihnindu-mi capul pe pieptul lui, nu-i auzeam bătăile inimii.

— Bună seara, draga mea, m-a întâmpinat el pe același ton grav.

I-am împins pe masă un pahar cu sânge sintetic japonez, B-minus, pe care l-a sorbit dintr-o înghițitură, apoi și-a lins buzele, îmbujorându-se imediat.

— Iubitule, cum a fost la ședință? I-am întrebat. Bill stătuse câteva ore în Shreveport.

— Îți spun mai târziu.

Speram că poveștile lui de la serviciu erau mai

puțin tulburătoare decât ale lui Andy.

— Bine. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai ajuta-o pe Portia să-l ducă pe Andy până la mașină. Uite că tocmai intră, i-am spus, arătându-i cu capul spre ușă.

Portia, în sfârșit renunțase la uniforma profesională, formată din fustă, dres, cămașă, jachetă și pantofi cu toc jos. Se schimbase cu blugi și o flanelă cam uzată, cu însemnele colegiului Sophie Newcomb. Era la fel de corpulentă și de solidă ca și fratele ei, cu diferența că părul ei castaniu era lung și bogat. Faptul că și-l îngrijea cu atenție era un semn că Portia încă nu renunțase la speranța de a-și găsi pe cineva. Sigură pe ea, s-a strecurat prin mulțimea de clienți gălăgioși.

— E clar, s-a afumat rău de tot, ne-a zis, privindu-și fratele și încercând să-l ignore pe Bill, care părea s-o tulbure serios. Nu se întâmplă prea des, dar și când se hotărăște să se îmbete, o face lată.

— Portia, o să-l ducă Bill la mașină, i-am zis.

Andy, mai înalt și mai solid decât Portia, era evident o povară prea grea pentru sora lui.

— Nu, lasă că mă descurc și singură, mi-a răspuns cu fermitate, fără să privească spre Bill, care s-a uitat imediat la mine ridicând mirat din sprâncene.

Am lăsat-o așadar să-l cuprindă de subsuori și să încerce să-l urnească de pe scaun. Andy nici măcar nu s-a clintit. Portia l-a căutat din priviri pe proprietarul barului, Sam Merlotte, slăbuț și scund în aparență, dar în realitate un bărbat foarte

puternic.

— Sam servește băuturile la o petrecere aniversară la clubul country, i-am spus. Mai bine îl lași pe Bill să te ajute.

— Bine, a consimțit bătoasă avocata, fixându-și privirea în luciul pardoselii barului. Mulțumesc mult.

Bill l-a ridicat pe Andy și l-a dus în doar câteva secunde la ieșire, fără să-l împiedice cu nimic faptul că tipul nu se mai putea ține deloc pe picioare. Micah Tooten a sărit de pe scaun și le-a deschis imediat ușa, iar Bill l-a purtat pe Andy direct în parcare.

— Îți mulțumesc, Sookie, a repetat Portia. Și-a achitat nota de plată?

Am dat afirmativ din cap.

— Bun, a zis ea, bătând ușor cu palma în teigheaua barului și arătându-mi astfel că nu avea de gând să mai zăbovească.

Până la ușa din față a barului Merlotte's, pe unde ieșise și Bill, a trebuit să asculte și câteva sfaturi bine intenționate ale mai multor clienți.

Așa a ajuns vechiul Buick al detectivului Andy Bellefleur să rămână toată noaptea în parcare la Merlotte's. Ulterior, Andy avea să jure că, atunci când venise la bar, mașina fusese goală. De asemenea, avea să declare că fusese atât de tulburat, încât uitase să-și încuie mașina.

A doua zi, între opt și zece dimineața, când Andy ar fi trebuit să revină în parcare, iar eu sosisem să ajut la pregătirile pentru deschiderea barului, în mașina lui Andy stătea un pasager.

Unul care avea să-i facă polițistului probleme considerabile, fiindcă, sărmanul, era mort de-a binelea.

N-ar fi trebuit să fiu acolo. Lucrasem până târziu în noaptea precedentă și ar fi urmat să lucrez tot în schimbul de seară. Dar Bill mă rugase să încerc să fac schimb de tură cu una dintre colegele mele, pentru că avea nevoie să-l însoțesc în Shreveport, iar Sam nu obiectase. Am întrebat-o pe Arlene dacă vrea să-mi țină locul. Chiar dacă era ziua ei liberă, s-a arătat foarte dornică să aibă parte de bacșișurile generoase pe care le primeam în schimbul de seară și a fost imediat de acord să vină la cinci după-amiază.

Andy, fără nici o îndoială, ar fi trebuit să-și ia mașina de dimineață, dar mahmureala fusese probabil prea teribilă ca să mai încerce s-o convingă pe sora lui să-l ducă până la barul Merlotte's, aflat mult mai departe decât secția de poliție. Portia i-a spus că va trece să-l ia înainte de amiază, după care vor lua împreună masa de prânz și apoi își va putea recupera și mașina.

Așa că Buick-ul și pasagerul lui tăcut au așteptat să fie descoperiți mult mai târziu decât ar fi trebuit.

Cu o noapte în urmă dormisem cam șase ore și pot spune că mă simțeam destul de bine. Unei persoane obișnuite să fie activă ziua, așa cum sunt eu, relația cu un vampir îi poate deregla foarte ușor echilibrul. Am ajutat la închiderea barului și, pe la ora unu noaptea, am plecat acasă cu Bill. Am

făcut amândoi o baie fierbinte, dar și alte chestii, după care m-am dus la culcare puțin după ora două și am dormit buștean până aproape de ora nouă dimineața. Bill intrase de mult în pământ.

La micul dejun am băut foarte multă apă și suc de portocale, am luat multivitamine și suplimente de fier, respectând astfel dieta pe care o adoptasem de când Bill apăruse în viața mea și adusesse (pe lângă dragoste, aventură și imprevizibil) amenințarea constantă a anemiei. Vremea, slavă Domnului, se mai răcise puțin și, prin urmare, am lenevit pe veranda din fața casei lui Bill îmbrăcată într-o jachetă tricotată și pantaloni negri din stofa, pe care îi purtam și la Merlotte's când era prea rece ca să purtăm pantaloni scurți. Cămașa albă pe care o îmbrăcasem avea brodată în dreptul sânelui stâng cuvintele MERLOTTE'S BAR.

În timp ce răsfoiam ziarul de dimineață, mi-am dat seama că iarba nu mai creștea în același ritm și unele firișoare începuseră deja să se ofilească. Pe stadionul de fotbal al liceului, atmosfera avea să fie potrivită pentru meciul din seara de vineri.

Vara se desparte foarte greu de Louisiana, chiar și de nordul Louisianeii. Toamna intră cu multă nesiguranță în scenă, ca și cum ar fi pregătită să dispară într-o clipă și să lase locul arșiței înăbușitoare a lunii iulie. Însă, în această dimineață, am fost foarte atentă și am observat semnele. Toamna și iarna înseamnă pentru mine nopți mai lungi, mai mult timp petrecut în compania lui Bill și mai multe ore de somn.

În această stare de bună dispoziție, am plecat la lucru. Văzând Buick-ul parcat în fața barului mi-am amintit de cheful strașnic și neobișnuit pe care-l trăsesese Andy în noaptea trecută. Trebuie să recunosc, am zâmbit gândindu-mă cum avea să se simtă azi. În dreptul mașinii lui Andy, înainte s-o ocolesc și să parchez în spatele barului, pe unul din locurile rezervate angajaților, am observat că portiera din spate nu era bine închisă. Asta însemna că becul din habitacul era aprins, nu ? Și că bateria mașinii se descărcase. Andy s-ar fi înfuriat și ar fi fost nevoit să vină în bar să telefoneze să vină cineva să-l remorcheze, ori să roage pe cineva să-i dea curent... Așa că, dorind să-l ajut, am oprit și m-am dat repede jos, lăsând motorul să meargă. Dar s-a dovedit că nu avusesem deloc dreptate.

Am împins portiera, dar n-am izbutit s-o mișc nici măcar cu un milimetru. Am forțat ușa cu umărul, gândindu-mă că până la urmă se va închide și îmi voi putea vedea de treburile mele. Dar tot n-am auzit cheul mecanismului de închidere. Iritată, am deschis larg portiera, să văd ce-i bloca închiderea și, deodată, m-a izbit un miros îngrozitor, o duhoare ce părea să fi cuprins întreaga parcare. Înspăimântată, am simțit că mi se taie răsuflarea, deoarece izul nu-mi era necunoscut. Mi-am acoperit gura cu palma – deși nu m-a ajutat prea mult în privința mirosului – și m-am uitat pe bancheta din spate.

— Oh, fir-ar să fie, am șoptit. La naiba!

Lafayette, unul dintre bucătarii barului, zăcea

pe banchetă. Era gol-goluț. Laba piciorului său uscățiv și cafeniu, ale cărui unghii și le vopsise în roșu-aprins, împiedicase portiera să se închidă, iar cadavrul lui puțea de la o poștă.

M-am retras în grabă, m-am suit la volan și, claxonând puternic, am accelerat, am dat colțul și am oprit în spatele barului. Sam, cu un șorț legat în jurul taliei, a ieșit imediat pe ușă. Am oprit motorul și, zbughind-o de pe scaun cu așa o viteză că nici nu-mi dădeam seama ce fac, m-am lipit strâns de Sam.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sam.

M-am dat în spate să-l privesc și, întrucât Sam este cam scund de statură, n-am fost nevoită să-mi ridic prea mult privirea. Părul blond-roșcat îi strălucea în razele soarelui de dimineață, iar ochii albaștri larg deschiși mă priveau neliniștiți.

— Lafayette..., i-am zis, izbucnind în lacrimi. Mă comportam ridicol și prostește, ceea ce nu ajuta la nimic, dar nu m-am putut abține. E mort, în mașina lui Andy Bellefleur.

Sam și-a încordat brațele și m-a strâns din nou la pieptul său.

— Sookie, îmi pare rău c-ai văzut una ca asta, mi-a spus el. Trebuie să sunăm la poliție. Sărmanul Lafayette!

Bucătarii care lucrau la Merlotte's nu aveau nevoie de abilități culinare extraordinare, deoarece Sam le oferă clienților doar sendvișuri și cartofi prăjiți, fapt pentru care fluctuația de personal e semnificativă. Însă Lafayette, spre surprinderea mea, rezistase în acest post mai mult decât toți

ceilalți. Era homosexual, și chiar unul extravagant, în genul acelor care se fardează și își pun unghii false. Locuitorii din nordul Louisianei nu sunt la fel de toleranți ca orășenii din New Orleans și mă așteptasem ca Lafayette, un bărbat de culoare, să aibă mari probleme în acest sens. Dar, în pofida dificultăților – sau poate tocmai datorită acestora –, era întotdeauna vesel și sarcastic, volubil, isteț, dar și un bucătar priceput. Pregătea pentru hamburgeri un sos special, iar clienții comandau cu regularitate „burger Lafayette”.

— Avea familie? I-am întrebat pe Sam.

Ne-am dezlipit stângaci din îmbrățișare și am intrat în clădire, în biroul lui.

— Parcă avea un văr, mi-a răspuns el, apăsând tastele 9-1-1. Vă rog să veniți la Merlotte's, pe Hummingbird Road, i se adresează el dispecerei. E un bărbat mort într-o mașină. Da, în parcare, chiar în fața localului. Ah, și poate c-ar trebui să-l informați și pe Andy Bellefleur de acest lucru. E mașina lui.

De unde mă aflam, am auzit la celălalt capăt al firului un strigăt de uimire.

Danielle Gray și Holly Cleary, cele două chelnerițe din schimbul de dimineață, tocmai intrau răsând pe ușa din spate. Femei divorțate, în vârstă de vreo douăzeci și cinci de ani, erau prietene dintotdeauna și păreau destul de mulțumite de slujba pe care o aveau, atâta timp cât erau împreună. Holly avea un băiat în vârstă de cinci ani, care mergea la grădiniță, iar Danielle o fată de șapte ani și un băiat prea mic pentru a merge la școală și de care îngrijea mama ei, în

orele în care aceasta muncea la Merlotte's. N-aș fi putut niciodată să fiu mai apropiată de ele – deși, în definitiv, eram de seama lor –, întrucât păreau foarte atente să-și apere prietenia.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Danielle când m-a văzut cum arăt. Și brusc, pe chipul ei uscățiv și pistruiat a apărut îngrijorarea.

— De ce e mașina lui Andy afară? a întrebat și Holly.

Mi-am amintit că, pentru o perioadă de timp, se întâlnise cu Andy Bellefleur.

Holly avea cel mai frumos ten pe care l-am văzut vreodată, iar părul blond, tuns scurt, îi încadra plăcut ovalul feței.

— A dormit toată noaptea în mașină? a adăugat ea.

— Nu el, i-am răspuns, ci altcineva.

— Cine?

— Lafayette.

— L-a lăsat Andy pe negrul ăla pervers să doarmă în mașina lui?

Așa era Holly: directă și necioplită.

— Ce-a pățit? a întrebat Danielle.

Ea era mai isteață, dintre cele două.

— Încă nu știm, a intervenit Sam. Polițiștii trebuie să apară.

— De fapt, a zis Danielle încet, prevăzătoare, vreți să spuneți că e mort.

— Da, i-am răspuns. Exact asta am vrut să spunem.

— Ei bine, într-o oră trebuie să deschidem barul, a spus Holly, punându-și mâinile în șolduri. Ce

facem? Dacă polițiștii ne dau voie să deschidem localul, cine va pregăti mâncarea? Clienții vor veni să-și ia prânzul.

— Ar fi bine să ne pregătim, pentru orice eventualitate, a spus Sam. Deși presimt că nu vom deschide până după-amiază.

Apoi a intrat în birou să telefoneze după bucătari.

Mi s-a părut ciudat să ne vedem de treabă și să deschidem ca-n zilele obișnuite, de parcă Lafayette ar fi putut să intre pe ușă dintr-un minut într-altul și să înceapă să ne povestească despre cine știe ce petrecere la care participase, așa cum făcuse cu doar câteva zile în urmă. În scurt timp, pe șoseaua care trecea prin fața localului s-au auzit țiuind sirenele. Mașinile de poliție s-au oprit în parcare cu prundiș a lui Sam. Tocmai terminaserăm de așezat scaunele și mesele, înfășuraserăm în șervețele câteva seturi suplimentare de tacâmuri și ne pregăteam să le înlocuim pe cele folosite, când polițiștii au intrat.

Barul Merlotte's este situat în afara orașului, așa că orice eveniment petrecut aici intră în jurisdicția șerifului districtului, Bud Dearborn. Bun prieten al tatălui meu, Bud Dearborn avea de-acum părul cărunt. Avea o față turtită, ca de pechinez, și ochi căprui, opaci. În timp ce se-ndrepta spre ușa din față a barului, am observat că purta bocanci înalți și o șapcă cu emblema echipei Saints. Venise probabil direct de la ferma sa. Alături de Bud era Alcee Beck, singurul detectiv afro-american din forțele polițienești ale districtului. Alcee era atât de

negru, încât cămașa albă pe care o purta părea să strălucească. Nodul cravatei era perfect, costumul, impecabil. Pantofii îi erau lustruiți și luceau de-ți luau ochii.

Bud și Alcee se ocupau împreună de districtul nostru... sau, cel puțin, erau responsabili de acele elemente importante care-l mențineau în bună funcționare. Mike Spencer, directorul unei case de pompe funebre și judecător de instrucție în districtul nostru, avea un cuvânt greu de spus în treburile districtuale și, în plus, era bun prieten cu Bud. Eram însă convinsă că Mike se afla deja în parcare și constata decesul sărmanului Lafayette.

— Cine-a găsit cadavrul? a întrebat Bud.

— Eu.

Bud și Alcee și-au schimbat ușor direcția și s-au îndreptat spre mine.

— Sam, ne dai voie să stăm puțin în biroul tău? i s-a adresat Bud și, fără să mai aștepte răspunsul, mi-a făcut semn din cap să pornesc într-acolo.

— Bineînțeles, chiar vă rog, îl invită sec șeful meu. Sookie, ești bine?

— Sunt bine, Sam.

Nu eram convinsă că era așa, dar Sam oricum nu ar fi avut ce să-mi facă fără să intre în bucluc, iar asta n-ar fi folosit la nimic. Când Bud mi-a făcut semn să mă așez am negat din cap și cei doi s-au instalat comod pe scaunele de la birou. Bud, firește, a ales scaunul în care obișnuia să stea Sam, în vreme ce Alcee a trebuit să se mulțumească cu un scaun oarecare, din a cărui tapițerie nu mai rămăsese mare lucru.

— Spune-ne când l-ai văzut ultima oară pe Lafayette în viață, a început Bud.

Am stat și m-am gândit un pic.

— Noaptea trecută nu a lucrat, am spus. A fost de serviciu Anthony, Anthony Bolivar.

— Cine e? își încreți Alcee fruntea lată. Nu-l recunosc după nume.

— Este prieten cu Bill. A trecut întâmplător prin oraș, avea nevoie de-o slujbă. Are experiență în domeniu.

Lucrase într-un vagon-restaurant în timpul mării crize economice.

— Vrei să spui că bucătarul care pregătește gustările la Merlotte's este *vampir*?

— Și ce? am întrebat.

Am simțit cum mi se crispează gura, mi-am încruntat sprâncenele și am știut că pe chip mi se vedea furia.

Mă străduiam să nu le citesc gândurile și să stau în banca mea, dar îmi era foarte greu. Bud Dearborn făcea parte din categoria oamenilor obișnuiți; în schimb, Alcee își transmitea gândurile la fel de clar precum semnalele luminoase ale unui far. Și, în acele momente, transmitea numai dezgust și teamă.

Înainte să-l cunosc pe Bill și să descopăr că el aprecia acest handicap – sau har, cum îi spunea – al meu, făcusem tot posibilul să mă autoconving și să le arăt și celorlalți că nu eram cu-adevărat capabilă să citesc gândurile. Însă din momentul în care el mă eliberase din mica închisoare pe care mi-o construise singură, la încurajările și

îndemnurile lui începusem să-mi dezvolt această aptitudine și s-o experimentez. Pentru Bill transpusesem în cuvinte sentimente pe care le trăiam de ani de zile. Unii oameni, printre care și Alcee, își transmit foarte intens gândurile, în vreme ce majoritatea, așa cum este cazul lui Bud Dearborn, au o activitate mentală mai domoală. Recepționarea gândurilor depinde în mare măsură de intensitatea emoțiilor subiecților, de limpezimea minții și chiar de condițiile meteorologice. Unele persoane sunt atât de întunecate lăuntric, încât îmi este imposibil să aflu ce gândesc. Acestora nu reușesc să le deslușesc decât cel mult dispoziția în care se află, nimic mai mult.

Știam că, dacă-i atingeam pe oameni în timp ce încercam să le citesc gândurile, tabloul era mult mai limpede – era ca și cum ai trece la televiziunea prin cablu, după ce nu avuseseseși altceva decât o antenă. De asemenea, descoperisem că dacă-i transmitem persoanei respective imagini relaxante, îmi puteam face mult mai ușor loc în mintea ei.

Nu-mi doream nimic mai puțin decât să pătrund în mintea lui Alcee Beck. Dar, absolut involuntar, i-am surprins reacția lăuntrică plină de prejudecăți în legătură cu faptul că la Merlotte's lucra un vampir, repulsia să descopere că eu eram femeia despre care auzise că avea un prieten vampir, convingerea profundă că Lafayette, un homosexual ce-și etala fără nici o jenă orientarea sexuală, reprezenta o adevărată rușine pentru comunitatea negrilor. Alcee era sigur că Andy Bellefleur avea un

dușman care dorise să se răzbune pe el, punându-i în mașină cadavrul homosexualului negru. Se întreba dacă Lafayette avusese SIDA și cât de mare era riscul să se infesteze bancheta mașinii lui Andy. Oricum, el ar fi vândut-o imediat, dacă ar fi fost în locul lui Andy.

Dacă l-aș fi atins în acel moment pe Alcee, i-aș fi aflat până și numărul de telefon sau mărimea pe care o poartă nevastă-sa la sutien.

Bud Dearborn începuse să mă privească destul de ciudat.

— Ați spus ceva? l-am întrebat.

— Da. Voiam să știu dacă Lafayette a trecut aseară pe la bar. A venit cumva să bea un păhărel?

— Eu nu l-am văzut, i-am răspuns.

Dacă stăteam să mă gândesc bine, nu-l văzusem niciodată pe Lafayette să bea alcool. Pentru prima dată mi-am dat seama că, deși la orele prânzului clienții erau de toate felurile, noaptea, clientela era formată exclusiv din albi.

— Unde-și petrecea timpul liber?

— Habar n-am.

Și chiar nu știam, pentru că Lafayette, în toate povestirile sale, schimba numele locurilor și personajelor, probabil pentru a-i proteja pe cei nevinovați. Mă rog, de fapt, pe vinovați.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Puțin mai devreme. Mort, în mașină.

Bud a clătinat din cap, exasperat.

— În viață, Sookie.

— Hmm, cred că... în urmă cu trei zile. Când am intrat în tură, el încă nu plecase și ne-am

salutat. Ah, și mi-a povestit despre petrecerea la care fusese... M-am oprit pentru a-mi aminti exact cuvintele lui. Spunea că a fost invitat într-o casă unde a participat la tot felul de partide sexuale extreme.

Cei doi polițiști au făcut ochii mari.

— Exact așa mi-a spus! Nu știu dacă vorbea serios sau nu.

Parcă-l și vedeam pe Lafayette cum îmi destăinuia aceste lucruri și își ducea sfios degetul la gură, pentru a-mi arăta că nu avea de gând să-mi dezvăluie locul sau identitatea partenerilor.

— Și nu te-ai gândit că ar trebui să știe și alții de această aventură? m-a întrebat Bud Dearborn, de-a dreptul uimit.

— Era o petrecere privată. De ce-ar fi trebuit să spun și altcuiva despre acest lucru?

Însă știam bine că acest gen de petreceri erau interzise în districtul nostru. Ambii bărbați mă priveau încruntați și Bud și-a continuat interogatoriul, printre dinți:

— Ți-a zis cumva Lafayette dacă au consumat și droguri la această întrunire amicală?

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus așa ceva.

— Petrecerea a avut loc acasă la o persoană de culoare, ori la un alb?

— La un alb, i-am spus, deși ar fi fost mai bine să par complet ignorantă.

Lafayette fusese cu adevărat impresionat de reședința respectivă, dar nu datorită dimensiunilor sau luxului ei. De ce fusese el așa de impresionat? Nu știam precis ce însemna un lucru impresionant

pentru Lafayette, care crescuse în sărăcie și rămăsese în continuare sărac, dar știam că făcuse referire la casa unui alb, deoarece îmi spusese: „Pe toți pereții erau tablouri cu mutre albe ca petalele de crini și zâmbete ca de aligator.” Nu le-am relatat polițiștilor acest comentariu și nici ei n-au mai insistat cu întrebările.

Am ieșit din biroul lui Sam – după ce le-am explicat polițiștilor de ce își lăsase Andy mașina în parcare – și m-am dus în spatele tejghelei. Nu voiam să văd forfota din parcare, și nici nu aveam clienți care să aștepte să fie serviți, întrucât polițiștii blocaseră intrarea în bar.

Sam aranja sticlele în spatele barului, ștergând și praful totodată; Holly și Danielle stăteau la una dintre mesele de fumători, iar Danielle își aprinsese o țigară.

— Cum a mers? m-a întrebat Sam.

— N-a fost mare lucru. Nu le-a plăcut să audă că Anthony lucrează aici și nu s-au arătat deloc mulțumiți când le-am povestit despre petrecerea cu care se lăuda Lafayette zilele trecute. L-ai auzit și tu când mi-a povestit? Despre orgia la care-a fost?

— Da, mi-a spus și mie câte ceva. Trebuie să fi fost o noapte importantă pentru el. Dacă petrecerea a avut loc cu adevărat.

— Crezi c-a născocit totul?

— Nu cred să existe în Bon Temps prea multe petreceri interraciali, cu bisexuali.

— Asta pentru că n-ai fost și tu invitat la vreuna, i-am răspuns la obiect, întrebându-mă dacă știam

cu adevărat tot ce se petrecea în orășelul nostru.

Dintre toți locuitorii din Bon Temps, eu ar fi trebuit să cunosc cel mai bine secretele oamenilor, din moment ce informațiile îmi erau în mai mică sau mai mare măsură accesibile, în funcție de cât de mult îmi dădeam silința să le aflu.

— Sau, cel puțin, presupun că n-ai fost invitat la nici una, nu? am continuat.

— Exact, mi-a zâmbit Sam, în timp ce ștergea de praf o sticlă de whisky.

— Se pare că și invitația mea s-a pierdut pe undeva pe la poștă.

— Crezi că Lafayette ar fi vrut să vină ieri-noapte la bar, să ne mai povestească din aventurile sale la petrecere?

Am ridicat din umeri:

— Poate că-și dăduse întâlnire cu cineva în parcare. În definitiv, toți știu unde este situat Merlotte's. Și-a luat salariul? I-am întrebat, amintindu-mi că Sam ne plătea pe toți la fiecare sfârșit de săptămână.

— Nu. Poate chiar de-asta venise, dar oricum i l-aș fi dat a doua zi, când era de serviciu, adică azi.

— Mă întreb cine l-a invitat pe Lafayette la petrecere.

— Bună întrebare.

— Doar nu te gândești că a fost atât de stupid încât să șantajeze pe cineva.

Sam a luat o cârpă curată și a început să lustruiască teigheaua din imitație de lemn. Barul arăta lună, dar lui Sam, din câte observasem, îi plăcea să aibă permanent o ocupație.

— Nu cred una ca asta, mi-a răspuns el după ce a reflectat puțin. Nu, cu siguranță că au greșit persoana. Știi cât era de indiscret Lafayette. Nu numai că ne-a povestit că a fost la o asemenea petrecere – unde pun pariu că nu l-a invitat nimeni –, ci este posibil să-și fi manifestat intenția de a stabili o relație de amiciție cu ceilalți participanți, o legătură pe care nu ar fi agreat-o nici unul dintre ei.

— Adică să țină legătura cu ei ori să le facă cu ochiul în public?

— Da, ceva de genul ăsta.

— Când faci sex cu cineva sau când te uiți la un act sexual, începi să te consideri egalul lor.

Am șovăit când am spus acest lucru, pentru că nu am mai deloc experiență în acest domeniu, dar Sam m-a aprobat dând din cap.

— Mai mult decât orice altceva, Lafayette își dorea să fie acceptat așa cum era, mi-a zis el, și a trebuit să-i dau dreptate.

Capitolul 2

Am deschis barul la patru și jumătate după-amiază, când deja eram cu toții plictisiți de moarte. Mi-era rușine de asta, deoarece, în definitiv, eram acolo pentru că un tip pe care-l cunoșteam murise, dar la fel de incontestabil era și faptul că, după ce făcuserăm ordine în toată magazia barului și în biroul lui Sam și jucaserăm câteva partide de *bourré*¹ – pe parcursul cărora Sam câștigase cinci dolari și ceva mărunțiș –, așteptam cu toții să vedem pe cineva nou. Ceea ce s-a și întâmplat, când pe ușa din spate a intrat vărul lui Andy, Terry Bellefleur, bucătar sau barman de ocazie la Merlotte's.

Cred că Terry avea aproape șaiszeci de ani. Luptase în Vietnam și fusese prizonier de război cam un an și jumătate. Avea pe față câteva cicatrici care-ți săreau în ochi, iar prietena mea, Arlene, mi-a spus că urmele de răni de pe corp erau și mai și. Terry era roșcat, însă, din câte observam, încărunțea de la lună la lună tot mai mult.

Terry îmi era simpatic dintotdeauna, probabil și pentru că făcea tot posibilul să fie drăguț cu mine – mai puțin când era prost dispus. Toată lumea știa că nu trebuie să-l scoată din sărite pe Terry Bellefleur când era în pasă proastă. Zilele lui negre

---

¹Joc de cărți bazat pe levate.

erau precedate de coșmaruri dintre cele mai cumplite, după cum spuneau vecinii lui. Îl auziseră urlând îngrozitor în nopțile sale de spaimă.

Nu am pătruns niciodată, dar niciodată, în mintea lui Terry.

Astăzi însă Terry arăta foarte bine. Avea umerii relaxați și nu privea neliniștit în toate părțile.

— Ești bine, dulceată? m-a întrebat el, atingându-mi brațul prietenește.

— Da, Terry, n-am nimic. Numai că-mi pare rău pentru Lafayette.

— Mda, nu era un tip rău – ceea ce, din partea lui Terry, era un semn de adevărată apreciere. Își făcea bine treaba, venea întotdeauna la timp. Curăța bine bucătăria. Nu spunea nimănui lucruri urâte.

Un asemenea comportament era cea mai mare ambiție a lui Terry.

— Ca acum să sfârșească mort în Buick-ul lui Andy, a continuat el.

— Mi-e teamă că mașina lui Andy este..., m-am oprit, încercând să găsesc un termen cât mai puțin tulburător.

— Poate fi curățată, a zis Terry, nerăbdător să închidem subiectul.

— Ți-a spus cumva ce se bănuiește că s-a întâmplat cu Lafayette?

— Andy zice că pare să aibă gâtul rupt. Și, de asemenea, sunt câteva probe care... îi cam fac necazuri.

Ochii săi căprui au scânteiat, arătând că se simțea inconfortabil. Pentru Terry, „necazurile”

însemnau întotdeauna ceva violent și legat de sex.

— Oh, dar e îngrozitor!

Danielle și Holly apăruseră în spatele meu, împreună cu Sam, care se oprise puțin în drumul său spre lada de gunoi din spate, unde căra din nou un sac plin cu tot felul de nimicuri.

— Doar nu vrei să spui că arăta... adică, mașina era atât de...

— Mânjită?

— Da.

— Andy crede că a fost ucis în altă parte.

— Ce scârboșenie, a zis Holly. Nici nu vreau s-aud. E deja prea mult pentru mine.

Terry s-a uitat la cele două femei peste umărul meu. Nu le prea îndrăgea pe Danielle și pe Holly, dar nu știam din ce motiv, și nici nu-mi dădusem silința să aflu. Nu doream să mă amestec în viața privată a celor din jurul meu, în special acum, când reușisem să-mi controlez mult mai bine abilitatea. Le-am auzit pe cele două îndepărtându-se, dar numai după ce Terry le fixase cu privirea câteva secunde.

— A venit ieri-seară Portia și l-a dus pe Andy acasă? a întrebat el.

— Da, am sunat-o eu, pentru că el nu mai era în stare să conducă. Sunt convinsă că acum își dorește mai mult decât orice să-l fi lăsat să plece singur.

După o asemenea ispravă știam că nu voi ajunge niciodată printre persoanele pe care le simpatizează Andy Bellefleur.

— N-a avut probleme să-l ducă până la mașină?

— A ajutat-o Bill.

— Bill, vampirul? Prietenul tău?

— Îhî.

— Sper că n-a speriat-o prea tare, a comentat Terry, de parcă nici nu m-aş fi aflat în faţa lui.

M-am strâmbat la auzul vorbelor sale.

— Pentru nimic în lume n-ar avea Bill de ce s-o sperie pe Portia Bellefleur, i-am zis, accentuând cuvintele în așa fel, încât semnificația lor să răzbească instantaneu prin ceața gândurilor lui Terry.

— Portia nu-i deloc o persoană atât de dură cum o cred toți, mi-a spus Terry. Tu, pe de altă parte, ești ca un ecler dulce și apetisant la exterior, dar înăuntru se ascunde un pitbull.

— Nu știu dacă ar trebui să mă simt flatată ori să-ți trag una direct în nas.

— Ești invitata mea. Câte femei – sau, de fapt, chiar și bărbați – ar avea curajul să-i spună așa ceva unui nebun ca mine?

Terry mi-a zâmbit ca o fantomă. Nu știusem până în acel moment că Terry era atât de conștient de reputația pe care-o avea.

Dorind să-i arăt că nu mă temeam de el, m-am ridicat pe vârful picioarelor, l-am sărutat pe obrazul cu cicatrice și, când am revenit cu talpa întregă pe podea, mi-am dat seama că acest lucru nu era câtuși de puțin adevărat. În anumite circumstanțe, nu numai că m-aș fi simțit cât se poate de circumspectă în prezența acestui bărbat cu tulburări mintale, ci aș fi putut să mă simt înspăimântată de-a binelea.

Terry și-a legat la spate șnururile unui șorț alb și a intrat în bucătărie, iar noi ne-am văzut de-ale noastre. Nu aveam să petrec prea multă vreme la muncă din moment ce trebuia să plec la șase seara și să mă pregătesc să merg cu Bill în Shreveport. Nu-mi făcea deloc plăcere să știu că Sam trebuia să mă plătească pentru orele în care pierdusem vremea prin local și așteptasem să încep munca, dar curățarea biroului și magaziei lui Sam compensa timpul de inactivitate.

Odată ce poliția a permis accesul în parcare, clienții au început să curgă în valuri. De fapt, numai atât cât era posibil într-un orașel cum este Bon Temps. Andy și Portia au fost printre primii și, imediat ce-au intrat, l-am observat pe Terry privindu-i prin ferestruica bucătăriei. Cei doi l-au salutat cu mâna, iar el le-a răspuns ridicând simbolic o spatulă. M-am întrebat cât de apropiat era Terry de ei, ca văr. Știam bine că nu era văr primar cu ei. Deși, la noi, poți oricui să-i spui văr, nepot, unchi sau mătușă, fără să ai vreo legătură de rudenie cu persoana respectivă. De pildă, după ce mama și tatăl meu au decedat într-o inundație iscată din senin, potop care le-a spulberat mașina de pe un pod, prietena cea mai bună a mamei mele a început să mă viziteze la bunica mea, săptămânal sau de două ori pe lună, și-mi aducea de fiecare dată câte o mică atenție; și de-atunci, i-am spus „mătușa Patty”.

Am răspuns amabilă la întrebările clienților, atunci când am avut timp, și am servit apoi la mese hamburgeri, salate și bucăți de piept de pui,

dar și bere, până când am simțit că amețesc. Când m-am uitat la ceas, sosise deja vremea să plec. În toaleta rezervată femeilor am găsit-o pe prietena mea, Arlene, care urma să-mi țină locul în schimbul de seară. Părul ei roșcat-aprins – cu două nuanțe mai închis în această lună – îi cădea în șuvițe cârlionțate pe umeri, iar pantalonii strâmți pe care-i purta arătau lumii întregi că slăbise trei kilograme. Arlene fusese căsătorită de patru ori și acum era în căutarea celui de-al cincilea partener de viață.

Am discutat câteva minute despre moartea colegului nostru și i-am explicat succint situația de la mese, după care mi-am luat poșeta din biroul lui Sam și am șters-o pe ușa din spate. Nu se înnoptase când am ajuns acasă – stăteam la vreo patru sute de metri dincolo de pădurea străbătută de un drum comunal rareori circulat. Deși foarte veche – unele anexe ale clădirii aveau o vechime de peste o sută patruzeci de ani –, casa fusese renovată și modificată de atâtea ori, încât nu o consideram o clădire antebelică. Oricum, arăta ca o veche locuință dintr-o fermă. Bunica mea, Adele Hale Stackhouse, îmi lăsase moștenire acest cămin, pe care îl prețuiam foarte mult. Bill îmi ceruse să mă mut la el, într-o casă situată pe un mic deal, dincolo de cimitirul din apropierea locuinței mele, însă nu mă lăsase inima să-mi părăsesc căminul.

Mi-am dat jos hainele de ospătăriță și am deschis șifonierul. Trebuia să mergem în Shreveport să ne întâlnim cu alți vampiri, ocazie cu

care Bill mă rugase să mă aranjez puțin. Nu prea înțelegeam de ce-mi ceruse acest lucru, din moment ce nu dorea să-mi facă nimeni avansuri; dar voia să fiu foarte frumoasă de fiecare dată când mergeam la Fangtasia, un bar deținut de vampiri și frecventat îndeosebi de turiști.

Bărbații ăștia!

N-am putut să mă hotărăsc, așa că am intrat la duș. Mă neliniștea întrucâtva gândul că eram nevoită să merg la Fangtasia. Proprietarii barului făceau parte din structura politică a societății vampirilor și, odată ce aflaseră că posedam o aptitudine rar întâlnită la ceilalți oameni, devenisem pentru ei o persoană foarte dorită. Siguranța însă mi-a redat-o Bill, care intrase în sistemul lor politic autonom și îmi permisesese astfel să trăiesc acolo unde doream și să-mi păstrez slujba care îmi plăcea. Și totuși, în schimbul acestei protecții, de fiecare dată când mă chemau, trebuia să mă prezint în localul lor și să le pun la dispoziție abilitatea mea telepatică. Vampirii actuali apelau la măsuri mai puțin drastice decât cele pe care le folosiseră anterior, respectiv tortura și teroarea. Apa fierbinte mi-a redat imediat buna dispoziție și m-am relaxat în răpăitul picăturilor ce-mi cădeau pe spate.

— N-ai vrea să-ți țin companie?

— Bill, dă-o naibii de treabă!

Inima îmi bătea nebunește și m-am rezemat cu spatele de perete.

— Iartă-mă, draga mea. N-ai auzit când am deschis ușa de la baie?

— Nu, fir-ar să fie! De ce nu strigi și tu ceva de genul „Iubito, am sosit”?

— Îmi pare rău, s-a scuzat el, nu foarte sincer. Nu vrei să te spăl pe spate?

— Nu, mersi, i-am șuierat printre dinți. N-am chef acum de spălat pe spate.

Bill a rânjit – dorind probabil să-mi arate că avea caninii retrași – și a tras perdeaua la loc.

Când am ieșit din baie, înfășurată mai mult sau mai puțin decent într-un prosop, Bill stătea întins pe patul meu, în vreme ce pantofii îi erau așezați ordonat pe covorașul din fața noptierei. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki, cămașă bleumarin cu mâneci lungi și șosete care se asortau cu nuanța cămășii și mocasinilor lustruiți.

Părul negru îi era pieptănat îngrijit pe spate și purta perciuni lungi, retro.

Ei bine, erau într-adevăr retro, dar mult mai demodați decât și-ar putea imagina cineva.

Sprâncenele îi erau înalte și arcuite, iar nasul drept. Gura lui semăna cu cele ale statuilor grecești, sculpturi pe care, ce-i drept, nu le-am văzut decât în poze. Murise la câțiva ani după terminarea Războiului de Secesiune – sau războiul de agresiune al nordiștilor, după cum îl numea bunica mea.

— Ce program avem pentru această noapte? I-am întrebat. Mergem cu treburi sau de plăcere?

— Sunt întotdeauna încântat să mă aflu în prezența ta, mi-a răspuns Bill.

— Care este motivul pentru care mergem în Shreveport? am insistat, știind bine să recunosc un

răspuns evaziv.

— Am fost chemați.

— De cine?

— De Eric, firește.

Odată ce candidase și acceptase funcția de inspector al Districtului 5, Bill se afla de-acum la cheremul lui Eric, dar și sub protecția acestuia – ceea ce însemna că, după cum îmi explicase Bill, în cazul unui atac asupra lui, agresorul va trebui să răspundă în fața lui Eric. De asemenea, bunurile lui Bill – printre care mă număram și eu – erau de-acum sfinte pentru Eric. Nu-mi plăcea deloc ideea să fiu considerată una din proprietățile sale, dar era o soluție mai bună decât celelalte posibile.

M-am uitat în oglindă și m-am strâmbat.

— Sookie, ai făcut o înțelegere cu Eric.

— Da, așa e, am recunoscut.

— Și trebuie să-ți ții cuvântul.

— Nici nu intenționez altceva.

— Îmbracă-te cu blugii ăia strâmți, cu șireturi împletite pe părți, mi-a sugerat Bill.

Nu erau blugi, ci niște pantaloni din material elastic, cu talie joasă, care-i plăceau atât de mult lui Bill, încât mă întrebasesm în repetate rânduri dacă nu cumva nutrea o atracție secretă față de Britney Spears. Știam însă că arătam bine în pantalonii aceia, așa că i-am îmbrăcat și i-am asortat cu o bluză în carouri alb-albastre, cu mâneci scurte și nasturi în față, care se opreau cam la cinci centimetri mai jos de sutien. Dorind să-i arăt că eram totuși independentă – în definitiv, trebuia să-și amintească din când în când că eram

o femeie liberă –, mi-am pieptănat părul și l-am strâns în coadă, prinzându-l în creștetul capului cu o bandă elastică, peste care mi-am pus o fundiță albastră, și am început să mă fardez. Bill s-a uitat de câteva ori la ceas, dar nu m-am grăbit. Trebuia să mă aștepte, din moment ce-l îngrijora atât de mult impresia pe care o voi lăsa celorlalți vampiri.

— Am început o nouă afacere, mi-a zis el după ce ne-am urcat în mașină și am pornit spre Shreveport.

Sincer vorbind, chiar mă întrebam de unde avea Bill bani, fiindcă, deși nu părea foarte bogat, nici sărac nu era. Și, de asemenea, nu știam să aibă un serviciu. Asta dacă nu cumva lucra în nopțile în care nu stăteam împreună.

Eram întrucâtva nedumerită de faptul că vampirii se puteau îmbogăți foarte ușor, asta numai dacă-și puneau mintea la contribuție. În definitiv, când poți controla într-o anumită măsură mințile oamenilor, nu este deloc dificil să-i convingi să-ți doneze bani ori să-ți dezvăluie ponturi despre acțiunile tranzacționate la bursele de valori, sau despre oportunitățile de afaceri. În plus, înainte de a-și câștiga dreptul de a exista legal, vampirii nu fuseseră nevoiți să plătească taxe și impozite. Până și guvernul Statelor Unite recunoscuse că nu-i putea impozita pe morți. Membrii Congresului înțeleseseră însă că obligația de a plăti impozite putea fi impusă odată cu acordarea unor drepturi cetățenești, inclusiv a dreptului de vot.

Când japonezii descoperiseră sângele artificial, o substanță care le permitea vampirilor să

„trăiască” fără să bea sânge de om, vampirii ieșiseră din coșciuge și începuseră să trăiască în societate, putând afirma pe bună dreptate: „Iată, pentru a exista nu este nevoie să facem din oameni niște victime. Nu reprezentăm un pericol pentru omenire.”

În ceea ce mă privește, știu bine cât fusese Bill de pătimăș atunci când băuse pentru prima dată din sângele meu. Chiar dacă urma o dietă constantă cu Seva Vieții – cel mai popular produs din gama ofertelor de sânge artificial –, o mușcătură în gâtul meu reprezenta întotdeauna o variantă incomparabil mai bună. Putea să bea o sticlă întreagă de sânge A-pozitiv într-un bar plin de oameni, însă când intenționa să deguste din sângele lui Sookie Stackhouse, trebuia neapărat să facem acest lucru în intimitate, întrucât efectele erau complet diferite. Un pahar de Seva Vieții nu-i provoca lui Bill nici cel mai mic fior erotic.

— Și... ce afacere ai început? l-am întrebat.

— Am cumpărat câteva magazine în apropierea autostrăzii, acolo unde este și LaLaurie's.

— De la cine?

— Terenul a fost al familiei Bellefleur. Aceștia l-au angajat pe Sid Matt Lancaster să dezvolte afacerea pe care am achiziționat-o eu.

Sid Matt Lancaster, avocat de profesie, locuia parcă de secole în orașul nostru, era mult mai influent decât Portia și, nu cu mult timp în urmă, îl apăraseră și pe fratele meu.

— Este foarte bine pentru familia Bellefleur. Știu că tot încearcă de vreo doi ani să-și vândă

proprietatea, pentru că au urgent nevoie de bani. Ai cumpărat și terenul? Ce suprafață are?

— Nu-i decât un pogon, dar poziția este foarte bună, mi-a răspuns Bill ca un adevărat om de afaceri, așa cum nu-l mai auzisem niciodată până atunci.

— Te referi la zona comercială în care se află un salon de coafură, LaLaurie's și Tara's Togs?

În zona orașelului Bon Temps, lăsând la o parte clubul country, LaLaurie's este singurul restaurant cât de cât luxos – un local unde îți poți duce soția cu ocazia aniversării nunții de argint, ori îi poți face cinste șefului cu o cină atunci când aștepti o promovare, ori poți să mergi cu prietena când dorești cu adevărat s-o impresionezi. Însă, din câte auzisem, restaurantul nu aducea profit.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cum se conduce o afacere sau cum ar fi trebuit să mă comport la o întâlnire de afaceri, pentru că întreaga mea viață trăisem doar cu puțin deasupra nivelului sărăciei. Dacă părinții mei nu ar fi avut norocul să descopere pe proprietatea lor un mic zăcământ de petrol și să economisească banii înainte ca petrolul să se termine, Jason, Buni și cu mine am fi trăit în sărăcie lucie. În perioada în care ne-a crescut Buni, deoarece nu puteam plăti taxele și întreținerea casei bunicii, ajunseserăm de cel puțin două ori în situația să vindem proprietatea părinților.

— Și, cum merge chestia asta? Ești proprietarul clădirii unde funcționează cele trei afaceri și patronii îți plătesc chirie?

Bill a confirmat dând din cap:

— Așadar, de-acum înainte, dacă vrei să-ți aranjezi părul, te poți duce oricând la „Tunde și ondulează”.

Nu fusesem la coafor decât o singură dată în viața mea. De obicei, când mi se toceau vârfulurile părului, apelam la Arlene, care mă tunde în rulota ei.

— Crezi că ar trebui să mă coafez? I-am întrebat, simțindu-mă ușor nesigură pe mine.

— Nu, ai un păr minunat, mi-a răspuns Bill, redându-mi încrederea. Dar, dacă simți nevoia să încerci și altceva, acolo ai la dispoziție manichiuriste și o mulțime de loțiuni cosmetice.

N-am putut să-mi rețin un zâmbet când l-am auzit rostind cuvintele „loțiuni cosmetice” de parcă ar fi fost într-o limbă străină.

— Și, a continuat el, la LaLaurie's poți să mergi cu oricine dorești, fără să fii nevoită să plătești nimic din ce consumi.

M-am răsucit pe scaun și m-am holbat la el.

— Iar Tara va trece în contul meu toate hainele pe care dorești să le cumperi din magazinul ei.

Simțeam că-mi pierd cumpătul și răbufnesc, dar Bill, din nefericire, nu observase nimic.

— Așadar, i-am spus mulțumită de calmul vocii mele, cu alte cuvinte, acum știu toți că amanta șefului trebuie răsfățată.

Bill și-a dat în sfârșit seama că făcuse o greșeală.

— Iartă-mă, Sookie..., a început el.

Dar eu îmi pierdusem deja răbdarea. Orgoliul

meu se revoltase. Nu-mi stătea în fire să mă enervez, dar și când o făceam, îmi sărea serios țandăra.

— De ce naiba nu-mi cumperi niște flori, așa cum ar face orice alt bărbat? Sau bomboane, fiindcă îmi plac foarte mult bomboanele. Ori ai putea să-mi trimiți o felicitare Hallmark. Sau ai putea să-mi iei o pisicuță ori o eșarfă!

— Am crezut că și aceste cadouri sunt la fel de potrivite, mi-a răspuns el precaut.

— M-ai făcut să mă simt ca o femeie întreținută și, în plus, le-ai dat această impresie și oamenilor care lucrează acolo.

Atât cât am putut să-l observ în lumina difuză răspândită de cadranele de la bordul mașinii, părea că încearcă să priceapă care era diferența. Când tocmai trecuserăm de bifurcație și o luaserăm spre lacul Mimosa, unde am zărit în lumina farurilor pădurea deasă de pe marginea drumului – pe partea pe care se întindea apa –, spre marea mea surprindere, motorul s-a înecat și mașina a încremenit locului. Am considerat că era un semn.

Bill ar fi blocat cu siguranță portierele dacă ar fi știut ce aveam de gând să fac, deoarece a părut foarte mirat când am sărit din mașină și am pornit iritată spre copacii de pe marginea șoselei.

— Sookie, vino imediat înapoi! m-a strigat, înfuriat de-a binelea.

Dumnezeule, mult îi mai trebuise să-și iasă din pepeni!

Drept răspuns, i-am arătat degetul mijlociu și am intrat în pădure.

Din moment ce era de vreo douăzeci de ori mai puternic și mai rapid decât mine, știam că Bill m-ar fi putut aduce imediat în mașină, dacă voia acest lucru. După ce-am petrecut câteva clipe în beznă aproape că mi-am dorit ca el să fi venit după mine. Dar asta numai până când orgoliul meu s-a răzvrătit din nou și am fost convinsă că alesesem cea mai bună soluție. Natura relației noastre părea să-l cam buimăcească pe Bill, însă țineam să-i între bine-n cap tot ce nu-mi convenea în atitudinea lui. Și, din partea mea, era liber să plece singur în Shreveport și să-i explice superiorului său, Eric, motivul pentru care nu-l însoțisem. Dumnezeuule, să se-nvețe minte!

— Sookie, m-a strigat Bill de pe șosea, mă duc la cel mai apropiat atelier auto, să caut un mecanic.

— Drum bun, am bombănit în barbă. Unde avea el impresia că o să găsească deschis un service auto în toiul nopții? Bill credea probabil că trăiește în continuare în anii '50.

— Sookie, te porți ca un copil, a adăugat Bill. Aș putea veni să te iau de-acolo, dar nu vreau să pierdem timpul. Când te liniștești, te rog să urci în mașină și să încui ușile. Gata, am plecat.

Bill avea și el orgoliul lui.

Spre ușurarea și, totodată, îngrijorarea mea, i-am auzit pașii îndepărtându-se cu repeziciune pe caldarâm, ceea ce însemna că Bill fugea cu viteza uluitoare a unui vampir și mă lăsase într-adevăr singură.

Credea probabil că îmi dădea o lecție. De fapt,

lucrurile stăteau exact invers. Mi-am tot repetat acest fapt, gândindu-mă că, în definitiv, se va întoarce în numai câteva minute. Eram sigură de acest lucru. Tot ce trebuia să fac era să nu mă îndepărtez prea mult și să fiu atentă la povârnișurile de pe care aș fi putut cădea direct în lac.

Era *întuneric beznă* printre copaci.

Cu toate că cerul nopții era senin, în lipsa lunii pline, bezna de sub coroanele pinilor era de nepătruns, comparativ cu penumbrele reci și distante din luminișuri.

Am reușit să ajung din nou la șosea, unde am răsuflat adânc și am pornit înapoi spre Bon Temps, în direcția opusă mașinii lui Bill. M-am întrebat câți kilometri parcurseserăm înainte de a începe să discutăm. Nu prea mulți, m-am liniștit pe mine însămi, și m-am felicitat pentru faptul că alesesem să port pantofi sport și nu sandale cu tocuri înalte. Nu-mi luasem cu mine un jersey și simțeam înțepătura frigului pe corp, în zona mijlocului, deasupra taliei joase a pantalonilor și în zona decolteului. Coborând panta, am grăbit pasul. Șoseaua nu era luminată și aș fi avut probleme serioase dacă n-ar fi fost lumina lunii.

Exact în momentul în care mi-am adus aminte de criminalul lui Lafayette, care se afla în libertate, am auzit pași printre copacii ce se înșirau paralel cu drumul.

Imediat ce m-am oprit, au conținut și pașii.

Trebuia să știu ce se întâmplă.

— Cine-i acolo? am strigat. Dacă ai de gând să

mă mănânci, hai să isprăvim odată jocul ăsta.

Din pădure a ieșit o femeie, alături de care pășea un porc-spinos cu niște colți ce luceau în întuneric. În mâna stângă, femeia ținea un fel de toiag, la capătul căruia era un mănunchi de ceva.

— Minunat, mi-am șoptit. Asta-mi mai trebuia.

Străina arăta la fel de înspăimântător ca și mistrețul. Eram sigură că nu era vampir, deoarece îi percepeam vag activitatea minții; însă era cu siguranță o ființă supranaturală, pentru că nu transmitea gânduri prea clare. Izbutind să disting sensul ideilor ei, mi-am dat seama că era amuzată.

Nu putea fi deloc un semn bun.

Speram ca mistrețul să fie mai prietenos. Rareori mai pot fi văzute astfel de exemplare în pădurile din jurul orașelului Bon Temps, dar sunt vânători care susțin că au mai zărit câte unul, chiar dacă mult mai rar se întâmplă să îi și prindă. Era un tablou ce merita imortalizat.

Nu știam cui să mă adresez. Mistrețul, care emana un miros puternic și respingător, putea să nu fie cu adevărat un animal, ci putea foarte bine să fie o ființă capabilă să-și schimbe forma corpului. Acesta a fost unul din lucrurile pe care le învățasem în ultimele luni. Din moment ce vampirii existau în realitate, deși fuseseră multă vreme incluși în categoria închipuirilor înspăimântătoare, la fel de bine puteau să fie reale și celelalte creaturi pe care încă le consideram simple plăsmuiri fascinante.

Încercând să-mi ascund neliniștea lăuntrică, am zâmbit.

Femeia avea părul lung și încâlcit, de culoare închisă, dar pe care nu am putut s-o disting în întunericul care ne înconjura, și era aproape despuiată. Purta un fel de cămașă zdrențuită și murdară, iar în picioare nu avea nimic. Mi-a zâmbit. Decât să țip, am considerat că era mai înțelept să-i zâmbesc și mai larg.

— Nu am nici o intenție să te mănânc, mi-a zis ea.

— Mă bucur să aud asta. Dar prietenul tău?

— Ah, porcușorul, a răspuns, de parcă atunci l-ar fi observat, și și-a întins mâna să-l scarpine pe grumaz, de parc-ar fi fost un cățeluș prietenos. Colții feroși ai animalului se mișcă de câteva ori în sus și-n jos.

— Nu face decât ce-i spun eu, a adăugat ea indiferentă.

N-aveam nevoie să-mi tălmăcească cineva pericolul. Am încercat să par cât mai calmă și am aruncat o scurtă privire în jurul meu, în speranța că voi zări un copac în care să mă cațăr la nevoie. Însă trunchiurile arborilor din apropiere n-aveau ramuri joase; erau pini tămâioși, sădiți cu sutele de mii în regiunea noastră pentru lemnul lor; crengile începeau de-abia de la vreo cinci metri înălțime.

Am înțeles imediat un lucru la care ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme: nu fusese deloc întâmplător faptul că mașina lui Bill se oprise și, foarte probabil, nici micul nostru conflict nu fusese accidental.

— Vrei să-mi spui ceva? am întrebat-o, întorcându-mă spre ea și observând că se

apropiase câțiva pași.

Acum puteam să-i văd mai bine chipul, dar nu eram deloc mai liniștită. În jurul gurii era murdară, iar când a deschis gura să-mi vorbească, am observat că marginile dinților îi erau negre. Misterioasa domnișoară mâncase un mamifer crud.

— Se pare că ai luat deja cina, i-am spus agitată, simțind că aș fi făcut mai bine dacă mi-aș fi tras o palmă peste față.

— Hmmm, a făcut ea. Tu ești păpușa lui Bill?

— Da, i-am răspuns. Aveam obiecții în ceea ce privește termenul folosit de ea, dar nu mă aflam în poziția în care să pot să iau atitudine. Bill se va înfuria nespus de rău dacă mi se-ntâmplă ceva.

— De parcă furia unui vampir ar însemna ceva pentru mine, a răspuns ea ofensată.

— Scuză-mă, domniță, dar ce ești tu? Dacă nu te deranjează întrebarea.

Când mi-a zâmbit din nou, m-am cutremurat.

— Nicidecum. Sunt o menadă².

Termenul îmi părea mitologic. Nu știam cu exactitate ce înseamnă, dar, dacă nu mă înșela memoria, se referea la femeile dezvățate care trăiau în sălbăticie.

— Foarte interesant, i-am spus, rânjind. Și cărui motiv îi datorez această întâlnire?

— Vreau să-i transmiți un mesaj lui Eric Northman, mi-a zis ea, apropiindu-se și mai mult de mine.

În acel moment, mi-am dat imediat seama că mințea. Porcul a fornăit în apropierea ei, părând să

---

² Sau bacantă – preoteasă ori însoțitoare a zeului Băhus.

fie legat de aceasta. Mirosea îngrozitor, iar coada mică și sârmoasă i se tot mișca tremurând într-o parte și-n alta.

— Ce mesaj? am întrebat-o, ridicându-mi privirea spre ea, moment în care m-am întors brusc și am luat-o la fugă.

Dacă n-aș fi băut puțin sânge de vampir la începutul verii, nu m-aș fi putut răsuci la timp și, în loc să primesc lovitura în spate, aș fi primit-o direct în piept sau în figură. M-am simțit de parcă cineva foarte puternic m-ar fi pocnit în spate cu o greblă uriașă, ai cărei dinți mi-au străpuns și mi-au sfâșiat pielea.

N-am putut să mă mai țin pe picioare, m-am dezechilibrat și am aterizat pe burtă. Am auzit în spate râsul ei batjocoritor și grohăitul mistrețului, după care mi-am dat seama că se îndepărtaseră amândoi. Am rămas întinsă pe jos câteva minute și am plâns. Am încercat să nu țip și m-am trezit gemând ca o femeie în chinurile facerii, încercând să-mi stăpânesc durerea. Spatele mă durea cumplit.

Cu puțină energie care-mi mai rămăsese, eram foarte furioasă. Pentru menada aia, sau ce naiba o fi fost, nu eram decât o banală pancartă de avertizare. M-am târât tot mai nervoasă pe solul zgrunțuros, prin praf și printre crenguțele și acele pinilor. Tremurând de nervi și durere, am continuat să mă târăsc până când am simțit că nimeni nu și-ar mai fi dat silința să mă omoare, într-atât arătam de rău. M-am îndreptat spre mașină, intenționând să rămân într-un loc în care Bill să mă poată vedea

foarte ușor, dar când am ajuns în apropierea vehiculului m-am mai gândit dacă era bine să rămân într-un loc deschis.

Presupusesem că șoseaua reprezenta un loc sigur, dar, evident, nu era deloc așa. Cu numai câteva minute înainte, simțisem pe propria piele faptul că nu toți străinii sunt gata să-ți sară în ajutor. Dacă se întâmpla ca de această dată să întâlnesc o creatură diferită și mult mai înfometată? Mirosul sângelui putea să fi atras deja pe urmele mele cine știe ce animal de pradă. Se spune că rechinii pot să depisteze în apă chiar și cele mai mici particule de sânge și, ca o comparație, vampirii reprezintă echivalentul rechinelor pe uscat.

Am preferat să nu rămân pe șosea și am ales să mă retrag în spatele copacilor de pe marginea drumului. Nu era un loc care să confere demnitate morții. Nu era nici Alamo, nici Termopile. Era doar un loc banal, plin de vegetație, pe marginea unui drum din nordul Louisianei. Nimerisem probabil și într-o iederă otrăvitoare. Existau toate șansele să nu supraviețuiesc.

Așteptam din clipă în clipă ca durerea să scadă, în schimb, se intensifica. Nu mi-am putut opri lacrimile ce-mi șiroiau pe obraji, dar am reușit să-mi înăbuș suspinele, așa încât să nu atrag și mai mult atenția. Îmi era însă imposibil să rămân complet nemișcată.

Eram atât de concentrată să nu fac zgomot, încât era cât pe ce să nu-l observ pe Bill, care mergea atent pe marginea drumului și privea spre

pădure. După felul în care pășea, mi-am dat imediat seama că simțise pericolul. Știa că este ceva în neregulă.

— Bill, am spus încet, știind că o șoaptă suna ca un strigăt, pentru auzul fin al unui vampir.

Bill s-a opri instantaneu și a scrutat întunericul.

— Aici sunt, am murmurat, stăpânindu-mi un suspin. Să fii atent, am adăugat, gândindu-mă că putea fi o capcană.

La lumina lunii i-am văzut chipul complet impasibil, dar știam că analiza precaut riscurile, așa cum făceam și eu în acel moment. Unul din noi trebuia să facă o mișcare și mi-am dat seama că era mai bine să ies în licărul lunii, așa încât Bill să poată preîntâmpina un eventual atac.

Am întins brațele, mi-am încleștat mâinile pe două smocuri de iarbă și am început să mă târăsc. Nu puteam să mă sprijin pe genunchi, așa că înaintam foarte încet. M-am ajutat împingându-mă ușor cu picioarele, dar încordarea mușchilor spatelui mi-a produs o durere sfâșietoare. N-am vrut să-l privesc pe Bill în momentul în care m-am apropiat, întrucât nu voiam să mă pierd la vederea furiei sale. Devenise aproape palpabilă.

— Cine ți-a făcut așa ceva, Sookie? m-a întrebat el încet.

— Du-mă la mașină. Te rog, ia-mă odată de-aici, i-am spus, făcând tot posibilul să mă stăpânesc. Dacă mai facem mult zgomot, ar putea să apară iarăși nebuna aia, am adăugat, tremurând la acest gând. Hai să mergem la Eric, i-am zis, încercând să-mi păstrez calmul vocii. A zis că ăsta este un

mesaj pentru Eric Northman.

Bill s-a ghemuit lângă mine.

— Trebuie să te ridic.

Of, nu!

— Trebuie să mai existe și o altă modalitate, am început eu să-i spun, deși știam că nu era așa. Bill știa mai bine că nu trebuie să ezite. Înainte de a apuca eu să anticipez intensitatea durerii, și-a strecurat un braț pe sub mine, cu mâna cealaltă m-a apucat printre picioare și m-a ridicat dintr-o mișcare direct pe umăr.

Am țipat puternic. M-am străduit apoi să nu suspin, așa încât să-i permit lui Bill să audă sunetele unui eventual atac, dar nu prea am reușit. Bill a alergat până la mașină. Motorul era deja pornit, torcea lin. A deschis larg portiera și m-a așezat rapid, dar cu blândețe, pe bancheta din spate a Cadillacului. Era imposibil să nu-mi provoace și mai multă durere, dar și-a dat silința.

— Ea a fost, i-am zis, când am simțit că mă pot exprima coerent. Ea a oprit mașina și m-a obligat să fug în pădure, am adăugat, gândindu-mă că era foarte posibil ca tot ea să fi provocat și cearta dintre noi.

— Vorbim puțin mai târziu despre asta, mi-a zis el, accelerând spre Shreveport, în timp ce eu n-am făcut altceva decât să strâng puternic husa de pe banchetă, în încercarea de a-mi păstra controlul.

Tot ce-mi mai amintesc din acea călătorie este că a durat parcă o veșnicie.

Bill a intrat în barul Fangtasia pe ușa din spate, pe care a deschis-o izbind-o puternic cu piciorul,

atrăgând atenția asupra noastră.

— Ce este? a întrebat Pam ostilă. Era o femeie-vampir blondă, drăguță, pe care o mai întâlnisem de vreo două ori, genul de persoană sensibilă și cu un foarte dezvoltat simț pentru afaceri. Vai, Bill, ce s-a întâmplat? Ah, ia te uită, miam... sângerează...

— Cheamă-l pe Eric, i-a răspuns Bill.

— Vă așteaptă la..., a început Pam, dar n-a mai apucat să termine, pentru că Bill a trecut val-vârtej pe lângă ea, zdruncinându-mă pe umăr ca și cum ar fi cărat o tolbă însângerată.

În momentele acelea, eram atât de pierdută, încât nu mi-ar fi păsat nici dacă mă ducea direct pe ringul de dans; în schimb, copleșit de durere și furie, Bill a năvălit în biroul lui Eric.

— Asta e numai din cauza ta, a răbufnit Bill, făcându-mă să gem în clipa în care m-a zdruncinat în fața lui Eric, dorind pesemne să-i atragă atenția asupra mea.

Îmi era imposibil să cred că i-ar fi fost greu lui Eric să mă observe, din moment ce eram o femeie în toată firea și, evident, singura persoană însângerată din biroul lui.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să-mi pierd cunoștința, să leșin chiar în fața lui. Însă n-am făcut-o, ci m-am încovoiat de durere pe umărul lui Bill.

— Să te ia naiba! am bombănit.

— Ce-ai spus, draga mea?

— Du-te naibii!

— Trebuie s-o așezăm pe burtă, pe canapea, l-am auzit pe Eric. Stai puțin, lasă-mă să te-ajut...

Am simțit două mâini care m-au apucat de

picioare și Bill s-a răsucit ușor sub mine, după care m-au așezat amândoi cu grijă pe canapeaua masivă din biroul lui Eric. Canapeaua era din piele și mirosea a nou. Holbându-mă de la nici un centimetru la pielea canapelei, mă gândeam că era bine că nu alesese una cu tapițerie din material textil.

— Pam, cheamă doctorul.

S-au auzit imediat pași ieșind din cameră, după care Eric s-a ghemuit lângă mine și m-a privit. Era o poziție chiar incomodă pentru el, un vampir înalt și solid, care arăta exact ca un fost viking, ceea ce și fusese.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

L-am privit atât de înfuriată, încât de-abia am mai putut să-i vorbesc.

— Am un mesaj pentru tine, i-am șoptit. O femeie i-a oprit mașina lui Bill, cred că tot ea ne-a făcut să ne certăm și m-a urmărit apoi cu un porc prin pădure.

— Un *porc*? s-a mirat Eric, de parcă i-aș fi spus că mergea cu un papagal pe vârful nasului.

— Da, unul sălbatic, un mistreț care face *guiț-guiț*. Mi-a spus că vrea să-ți transmită un mesaj. Am reușit să mă întorc la timp, așa încât să nu mă nimerească în față, după care s-a făcut nevăzută.

— A intenționat să te lovească în față, a zis Bill, încleștându-și pumnii și începând să se învârtă nervos prin cameră. Eric, văd că rănila nu-i sunt foarte adânci. Ce-i în neregulă cu ea?

— Sookie, a continuat Eric cu blândețe, cum arăta femeia de care vorbești?

Chipul lui era atât de aproape de-al meu, încât câteva din şuvițele sale de păr blond și bogat aproape că-mi atingeau fața.

— Arăta ca o nebună, ca o descreierată și ți-a spus Eric Northman.

— Țasta e numele pe care îl folosesc în relațiile cu oamenii. Dar ce vrei să spui... cum adică arăta ca o nebună?

— Avea pe ea doar o cămașă zdrențuită, dinții și gura îi erau murdare de sânge, de parcă ar fi mâncat carne crudă, și ținea în mână un fel de baston, cu ceva în capăt. Părul îi era lung și încâlcit. .. ah, și fiindcă tot veni vorba de păr, al meu mi s-a lipit de spate, i-am rostit pe nerăsuflăte.

— Da, văd.

Eric începu să-mi dezlipească de pe răni şuvițele lungi, în locurile unde sângele închegat acționase ca un adeziv.

Pam a intrat împreună cu medicul. Aveam să fiu din nou profund dezamăgită, dacă m-aș fi așteptat cumva ca Eric să fi făcut referire la un medic obișnuit, cu stetoscop și spatulă pentru limbă. Doctorița era atât de mică, încât nici nu trebuia să-și îndoieie genunchii ca să mă privească în ochi. Când ea a început să-mi examineze rănilor, Bill, foarte încordat, s-a aplecat deasupra noastră. Femeia purta tunică și pantaloni albi, la fel ca doctorii din spitale; de fapt, așa cum obișnuiau să poarte doctorii în spitale înainte să adopte acel stil de combinezoane verzi, albastre sau cine știe ce alte nuanțe nefirești le-or mai trece prin minte.

Tenul îi era măsliniu, iar nasul părea să-i acopere întreaga față. Părul blond-castaniu, incredibil de stufos, îi era aspru, ondulat și îl purta tuns foarte scurt. Aspectul femeii m-a dus cu gândul la un hobbit³. Și, într-adevăr, e posibil să fi fost un hobbit. În ultimele luni, modul în care percepeam realitatea suferise câteva transformări serioase.

— Ce fel de medic ești? am întrebat-o, deși îmi luase ceva timp până să-mi mai liniștesc gândurile.

— Unul care tămăduiește, mi-a răspuns ea cu o voce surprinzător de groasă. Ai fost otrăvită.

— Înseamnă că de-asta mă tot gândesc la moarte, am bombănit eu.

— Ceea ce s-ar și putea întâmpla, destul de curând, mi-a zis ea.

— Ah, mulțumesc mult. Și nu se mai poate face nimic?

— Nu avem prea multe opțiuni. Este o otrăvă puternică. Ai auzit de varanii din insula Komodo? Ei bine, rănille provocate de menadă au același grad de toxicitate ca și bacteriile din fălcile unui varan. Dacă ai cumva ghinionul să te muște o astfel de șopârlă uriașă, fiara te va urmări ore întregi și va aștepta până când te vor omori bacteriile. Pentru o menadă, întârzierea morții este o simplă distracție. Pentru varani, cine știe?

Mda, mersi pentru informația concisă de pe National Geographic.

---

³ Ființă umanoidă imaginară inventată de scriitorul J.R.R. Tolkien (1892-1973), cunoscut mai ales ca autor al romanului *Hobbitul* și al continuării acestuia, trilogia *Stăpânul Inelelor*.

— Cum mă poți ajuta? am întrebat-o scrâșnind din dinți.

— Îți pot închide rănilor exterioare, dar pentru că sângele ți-a fost deja infectat, trebuie neapărat să-l înlocuim, iar asta este treaba vampirilor.

Doctorița s-a întors către grupul de vampiri, arătându-se foarte optimistă și încrezătoare să lucreze în echipă. Eu fiind cobaiul.

— Dacă i-ar lua sângele numai unul din voi, respectivul s-ar simți îngrozitor, pentru că în atacul unei menade intervine și elementul magiei. În schimb, băieți, dacă v-ar mușca un varan, asta n-ar reprezenta nici o problemă pentru voi, li s-a adresat ea, râzând cu poftă.

Începeam deja s-o urăsc, dar nu-mi dădeau pace durerea și lacrimile care mi se prelingeau pe obraji.

— Așadar, a continuat ea, odată ce-am terminat, îi veți bea pe rând din sânge, nu prea mult, după care îi vom face o transfuzie.

— Numai cu sânge de om, am intervenit, dorind să-mi exprim cât se poate de clar punctul de vedere.

Fusesem nevoită să beau din sângele lui Bill, o dată pentru a supraviețui unor răni foarte grave și, apoi, pentru a face față unei așa-zise examinări, iar cu altă ocazie, băusem din greșeală – oricât ar părea de neobișnuit – din sângele altui vampir. Văzusem schimbările din mine după primele guri de sânge – schimbări pe care nu doream să le amplific printr-o ingestie suplimentară de sânge. Sângele de vampir era drogul pe care îl preferau

toți cei cu dare de mână și, din partea mea, sunt liberi să bea ce doresc.

— Asta dacă-și folosește Eric relațiile și reușește să-ți facă rost de sânge de om, mi-a răspuns doctorița. Oricum, jumătate din transfuzie poate fi făcută cu sânge sintetic. Nu m-am prezentat: eu sunt dr. Ludwig.

— Da, pot să-i fac rost de sânge și suntem datori s-o vindecăm, l-am auzit pe Eric, spre ușurarea mea, deși îmi doream în acele momente să-l văd pe Bill. Sookie, ce grupă ai?

— O-pozitiv, i-am zis, mulțumită că aveam o grupă de sânge întâlnită la majoritatea oamenilor.

— Înseamnă că nu vom avea nici o problemă, a continuat Eric. Pam, n-ai vrea să te ocupi tu de chestia asta?

În cameră s-au auzit din nou mișcări, iar o clipă mai târziu, dr. Ludwig s-a aplecat și a început să-mi lingă spatele. N-am putut să-mi rețin un țipăt.

— Ea este doctorul, Sookie, mi-a zis Bill. Numai așa poate să te vindece.

— Dar se va otrăvi, i-am zis, încercând să găsesc o obiecție care să nu mă facă să par că fac o discriminare sau că sunt homofobă. Sincer, nu voiam să-mi lingă nimeni spatele, indiferent că era o femeie pitică sau un vampir vânjos.

— Este vindecătoare și trebuie să-i accepți tratamentul, a intervenit Eric pe un ton oarecum dojenitor.

— Ah, bine, i-am spus, fără să-mi pese cât de ursuză păream. Apropo, încă n-am auzit din partea ta un „Îmi pare rău”, am adăugat, simțind cum

mila pentru propria persoană îmi copleșea instinctul de autoconservare.

— Îmi pare tare rău că ai fost atacată de menada aia.

L-am privit cu asprime.

— Nu-i suficient, i-am zis, făcând tot posibilul să mă agăț de această conversație.

— Sookie, înger și imagine a frumuseții și iubirii, sunt realmente șocat de faptul că ticăloasa aia de menadă ți-a atacat trupul gingaș și voluptuos, din dorința de a-mi transmite un mesaj.

— Eh, așa mai merge.

Cuvintele lui Eric mi-ar fi produs și mai multă încântare, dacă în momentul imediat următor nu m-ar fi străbătut o durere sfâșietoare. (Tratamentul doctoriței nu era tocmai inofensiv.) Scuzele fie vin din inimă, fie sunt formale, iar din moment ce Eric nu avea o inimă – sau, cel puțin, nu una pe care s-o fi remarcat și eu –, putea foarte bine să mă înșele cu vorbele lui.

— Să-nțeleg că mesajul ăsta vrea să-nsemne că vrea un război cu tine? I-am întrebat, încercând să ignor ce făcea doctorița Ludwig.

Transpirasem toată. Durerea din spate era atroce. Simțeam cum lacrimile îmi curg pe obraji. În cameră părea să se lase o ceață gălbuie și atmosfera devenea tot mai morbidă.

Eric s-a arătat ușor surprins.

— Nu chiar, mi-a răspuns el precaut. Pam?

— E pe drum, a spus ea. Nu arată bine deloc.

— Gata, dați-i drumul, a zis Bill alarmat. Începe să-și schimbe culoarea.

Mă întrebam, absolut fără nici o noimă, în ce nuanță începusem să mă colorez. Nu-mi mai puteam ține capul ridicat, așa cum încercasem până mai devreme, în speranța că arătam puțin mai prezentă. Mi-am lăsat obrazul pe canapea și sudoarea m-a lipit instantaneu de pielea banchetei. Arsura puternică provocată de zgârieturile de pe spate îmi străpungea tot corpul și devenise atât de intensă, încât n-am putut să mă abțin să nu țip din nou. Doctorița pitică a sărit de pe canapea și s-a aplecat să-mi examineze ochii, după care a dat ușor din cap, spunând:

— Dacă există o speranță cât de mică..., dar glasul ei mi se părea tot mai îndepărtat.

Ținea în mână o seringă. Ultima imagine pe care am perceput-o a fost chipul lui Eric apropiindu-se tot mai mult de al meu și am avut impresia că mi-a făcut cu ochiul.

Capitolul 3

Am deschis ochii fără nici o tragere de inimă. Mă simțeam de parcă aș fi dormit în mașină, ori pe un scaun cu spătar de lemn; în orice caz, cert era că ațipisem într-un loc impropriu și incomod. Eram amețită și mă durea tot corpul. La nici un metru distanță, Pam ședea pe podea și mă privea cu ochii ei albaștri, deschiși larg.

— A mers, a comentat ea. A avut dreptate dr. Ludwig.

— Mă bucur.

— Da, pentru că ar fi fost păcat să te pierdem înaintea de a te folosi cât putem de mult, a răspuns Pam, șocant de pragmatică. Mai ales că avem legături cu mulți oameni, iar menada ar fi putut să se lege de oricare dintre aceste persoane de care ne putem dispensa fără nici o părere de rău.

— Pam, mersi pentru aceste încurajări calde, am mormăit, simțindu-mă în ultimul hal de murdară, de parcă aș fi fost cufundată într-un butoi plin de sudoare și apoi tăvălită prin țărână.

Îmi simțeam până și dinții plini de zgură.

— Pentru puțin, mi-a răspuns ea, schițând un vag surâs.

Așadar, Pam chiar avea simțul umorului, trăsătură nu foarte des întâlnită în rândul vampirilor. Nu auzise nimeni de vampiri comedianți, iar glumele oamenilor îi lăsau cu totul

reci. (Deși stilul *lor* de a glumi îți poate da coșmaruri noapți în șir.)

— Ce s-a întâmplat?

Pam și-a încleștat din nou degetele pe genunchi:

— Am făcut exact ce ne-a spus dr. Ludwig. Eu, Bill, Eric și Chow am băut din tine pe rând și ți-am făcut apoi transfuzia.

Bucuroasă că-mi pierdusem cunoștința înainte de a apuca să înțeleg ceva din procedura pe care o urmaseră, am reflectat pentru câteva clipe la vorbele ei. Bill obișnuia să deguste din sângele meu de fiecare dată când făceam dragoste, ceea ce însemna că tocmai avuseseră parte de-o activitate erotică destul de intensă. M-aș fi simțit foarte stânjenită să particip conștientă, ca să spun așa, la actul de a-mi dona sângele atât de multor persoane.

— Cine-i Chow? am întrebat.

— Vezi dacă poți să te ridici, mi-a sugerat Pam. Chow este noul nostru barman. Unul foarte excentric.

— Da?

— E plin de tatuaje, a continuat Pam, având un timbru aproape uman în voce. E destul de înalt pentru un asiatic și are un set uluitor de... tatuaje.

Am încercat să par interesată. Am dat să mă ridic, dar moliciunea pe care am simțit-o brusc în tot corpul m-a obligat să fiu mai precaută. Parcă spatele mi-ar fi fost plin de răni care tocmai se închiseseră, dar care se puteau deschide dacă nu mă mișcăm cu atenție. Și chiar așa și stăteau

lucrurile, mi-a confirmat Pam.

De asemenea, nu mai aveam bluza pe mine. Și nici altceva – deasupra taliei. În jos, blugii mei erau intacti, dar îngrozitor de murdari.

— Bluza era atât de zdrențuită, încât a trebuit s-o scoatem de pe tine, m-a lămurit Pam, zâmbindu-mi larg. Te-am ținut cu rîndul pe genunchi și te-am admirat foarte mult. Bill însă a fost foarte furios.

— Du-te naibii, a fost singurul răspuns care mi-a trecut prin minte.

— Ei bine, cât despre asta, cine știe? a zis Pam ridicând din umeri. Am vrut să-ți fac un compliment. Se pare că ești o femeie modestă.

S-a ridicat și a deschis ușa unui dulap plin de cămăși atârinate pe umerășe; era probabil garderoba suplimentară a lui Eric. Pam a luat o cămașă și mi-a aruncat-o. Când m-am întins s-o prind, mișcarea nu mi-a pricinuit prea multă durere.

— Pam, aveți pe-aici un duș? am întrebat-o, pentru că voiam să mă spăl înainte de a-mbrăca o cămașă curată.

— Da, în magazie. Lângă toaleta angajaților.

La duș – care era cât se poate de rudimentar – erau totuși săpun, prosop. Era amplasat chiar la intrarea în magazie, ceea ce era perfect în regulă pentru vampiri, din moment ce rușinea nu reprezenta pentru ei o problemă. După ce Pam m-a asigurat că nu va lăsa pe nimeni să intre, am rugat-o să mă ajute să-mi scot pantalonii și să-mi dau jos încălțările și ciorapii. Proces pe care l-a savurat mai mult decât ar fi trebuit.

A fost însă cel mai plăcut duș pe care l-am făcut vreodată.

A trebuit să mă mișc încet și cu grijă, întrucât mă simțeam foarte slăbită, ca și cum de-abia mi-aș fi revenit în urma unei boli grave, cum ar fi pneumonia sau o formă virulentă de gripă. Ceea ce se și întâmplase, probabil. Pam a întredeschis ușa atât cât să-mi strecoare o pereche de chiloți, reușind astfel să mă surprindă plăcut. Asta până când m-am șters și am început să mă chinui să-i îmbrac. Chiloții din dantelă erau atât de mici, încât cu greu puteau fi numiți chiloți. Cel puțin erau albi. Mi-am dat seama că începeam să mă simt mai bine când m-am trezit că-mi doream să mă uit în oglindă, să văd cum arătam. Chiloții și cămașa erau singurele obiecte pe care suportam să le îmbrac. Când am ieșit desculță de la duș am văzut că Pam îmi strânsese pantalonii și celelalte lucruri și le pusese într-o pungă de plastic, să le duc acasă, la spălat. Bronzul pielii arăta extrem de arămiu în contrast cu albul ca de nea al cămășii. M-am întors foarte încet în biroul lui Eric și mi-am luat peria din poșetă. Imediat ce-am început să-mi descurc părul, Bill a intrat în cameră și mi-a luat peria.

— Draga mea, lasă-mă pe mine, mi-a zis el, cu tandrețe. Cum te simți? Dă-ți puțin cămașa la o parte, să-ți văd spatele.

Sperând să nu fie în birou camere de luat vederi, m-am conformat ușor neliniștită. Deși puteam să stau foarte calmă, având în vedere felul în care era Pam îmbrăcată.

- Cum arată? l-am întrebat peste umăr.
- Îți vor rămâne semne, mi-a răspuns el scurt.
- Bănuiam eu.

Mai bine pe spate decât pe față. Și decât să mor, mai bine câteva cicatrice pe spinare.

Mi-am tras cămașa pe umeri și Bill a început să-mi pieptene părul, îndeletnicire care îi plăcea foarte mult. Obosind destul de repede, m-am așezat pe scaunul lui Eric, în timp ce Bill a rămas în picioare în spatele meu.

— De ce m-a atacat menada tocmai pe mine?

— S-ar putea să fi stat în așteptarea unui vampir. Faptul că erai cu mine – și-i era mult mai ușor să te rănească – a fost un bonus pentru ea.

— Ea a provocat cearta noastră?

— Nu, cred că a fost doar pură coincidență. Eu însă tot nu înțeleg de ce te-ai enervat atât de rău.

— Bill, sunt prea obosită ca să-ți explic. Vorbim mâine despre asta, bine?

Eric a intrat și el, însoțit de un vampir, care, după cum arăta, nu putea fi altul decât Chow. Mi-am dat pe loc seama de motivul datorită căruia Chow reprezenta o atracție pentru clientela barului. Era primul vampir asiatic pe care-l vedeam și era extrem de atrăgător. De asemenea, avea pe corp – cel puțin în porțiunile expuse vederii – tot felul de tatuaje complicate, în genul celor despre care auzisem că sunt preferate de membrii mafiei Yakuza. Nu știu dacă Chow fusese sau nu gangster în anii în care trăise ca ființă umană, dar acum arăta într-adevăr înfiorător. Un minut mai târziu a intrat și Pam, care ne-a anunțat:

— Gata, am închis. Dr. Ludwig a plecat și ea.

Așadar, barul Fangtasia își închisese porțile pentru restul nopții. Ceea ce însemna că se făcuse deja ora două. În timp ce stăteam pe scaunul de la birou și Bill continua să-mi perie părul, îmi țineam palmele pe coapse, pe deplin conștientă de vestimentația mea sumară. Dar, dacă stăteam bine să mă gândesc, Eric era atât de înalt, încât cămașa lui îmi acoperea atât bustul, cât și mare parte din șolduri, ascunzând astfel privirilor indiscrete bikiniul franțuzești pe care-i îmbrăcasem și care mă intimidau foarte mult. De asemenea, nu aveam nici sutien. Fără acest accesoriu ieșeam întotdeauna în evidență, având în vedere că Dumnezeu fusese foarte generos cu mine în privința sânilor.

Chiar dacă hainele nu-mi acopereau corpul atât cât mi-aș fi dorit și indiferent dacă persoanele din birou îmi văzuseră sâni mai mult decât o puteau face acum, n-am putut totuși să uit de bunele maniere.

— Vă mulțumesc tuturor pentru că mi-ați salvat viața, le-am zis, fără să izbutesc să par prea cordială, deși speram să-mi sesizeze sinceritatea din glas.

— Pentru mine a fost o adevărată plăcere, mi-a zis Chow pe un ton evident lasciv. Accentul îi era ușor diferit, dar, cum nu aveam suficient de multe cunoștințe în ceea ce privește multitudinea trășăturilor asiaticilor, n-aș fi putut spune de unde era originar. Deși toți îi spuneau Chow, eram convinsă că nu acesta era numele său complet.

— Experiența ar fi fost mult mai plăcută dacă nu

era otrava, a adăugat el.

Îl simțeam pe Bill încordat, în spatele meu. Și-a așezat palmele pe umerii mei, iar eu mi-am pus palmele peste-ale lui.

— A meritat să-ți ingerăm otrava, mi s-a adresat Eric, ridicându-și degetele în dreptul buzelor și sărutându-le, ca și cum ar fi savurat buchetul sângelui meu.

Ce scârboșenie! Pam însă a zâmbit:

— Sookie, oricând dorești, îți stau la dispoziție.

Ah, era nemaipomenit!

— Bill, acum e rândul tău, i-am spus, lăsându-mi capul pe spate și atingându-i abdomenul.

— A fost o adevărată onoare pentru mine, mi-a zis el, controlându-și cu greu nervii.

— Sookie spunea că v-ați certat înainte de a se întâlni cu menada, așa e? a întrebat Eric.

— Asta-i doar treaba noastră, m-am rățoit la el, făcându-i pe cei trei vampiri să-și zâmbească unul altuia.

Ceea ce nu-mi plăcea deloc.

— Apropo, de ce ne-ai chemat astă-seară aici? I-am întrebat, sperând să închei subiectul referitor la mine și Bill.

— Sookie, îți amintești ce mi-ai promis, și anume că-ți vei folosi abilitatea mentală și mă vei ajuta la nevoie, atâta vreme cât îi las în viață pe oamenii implicați?

— Bineînțeles, i-am răspuns.

Nu sunt genul de persoană care să uite o promisiune, îndeosebi una făcută unui vampir.

— Din ziua în care Bill a fost numit inspector în

Districtul 5, nu am mai avut multe probleme în regiunea noastră, dar cei din Districtul 6, în Texas, au nevoie de abilitatea ta specială. Așa că te-am împrumutat lor.

Iată că ajunsesem să fiu și închiriată, ca un gater sau un excavator. M-am întrebat dacă vampirii din Dallas depuseseră și o garanție bănească, în eventualitatea producerii unor stricăciuni.

— Nu merg fără Bill, i-am răspuns privind-l fără să clipesc și simțind degetele lui Bill strângându-mi ușor umerii, ceea ce însemna că procedasem corect.

— Va fi și el acolo, pentru că ne-am tocmit la sânge, mi-a zis Eric, al cărui zâmbet larg mă tulburase serios, deoarece colții îi coborâseră și părea foarte bine dispus. Ne-a fost teamă că vor încerca să te rețină acolo, ori să te omoare, așa că, pe tot parcursul târguielii, nici nu s-a pus problema să mergi neînsoțită. Și cine ar fi fost mai potrivit decât Bill? Dacă se va întâmpla ceva cu Bill și nu te mai poate apăra, atunci vom trimite de îndată pe altcineva să te păzească. În plus, vampirii din Dallas au acceptat să-ți pună la dispoziție o mașină cu șofer, îți vor asigura gratuit cazarea și masa și, bineînțeles, te vor plăti destul de bine. Bill va primi și el un procentaj din această sumă.

Aș fi vrut să-l întreb când trebuia să încep lucrul, însă Eric a adăugat încet:

— Va trebui să stabilești cu Bill valoarea acestui procent, dar sunt convins că te vor recompensa îndeajuns pentru zilele în care nu vei lucra la bar.

Oare Ann Landers abordase și subiectul „Când jumătatea ta ajunge să-ți fie șef?

— De ce o menadă? m-am trezit întrebând, uimindu-i pe toți și sperând că am pronunțat cuvântul corect. Naiadele sunt nimfele apelor și driadele ale pădurilor, corect? Așadar, ce căuta o menadă în pădurea aceea? Nu sunt menadele femeii pe care zeul Bahus le aduce în pragul nebuniei și exaltării?

— Sookie, ești neașteptat de perspicace, a răspuns Eric după o pauză apreciabilă.

Nu i-am mai spus că aflasem dintr-o carte *mystery* despre aceste personaje mitologice. L-am lăsat să creadă că citisem literatură greacă în original. N-avea cu ce să strice.

— Zeul de care vorbești, a intervenit Chow, le-a posedat atât de complet pe unele dintre însoțitoarele sale, încât acestea au devenit nemuritoare sau aproape nemuritoare. Bahus a fost zeul vinului și, evident, barurile sunt foarte atrăgătoare pentru menade. De fapt, aceste localuri le fascinează atât de mult, încât nu suportă să fie în stăpânirea altor creaturi ale întinericului. Menadele consideră că le aparțin de drept violențele iscate în urma consumului de alcool, pentru că, din moment ce nu le mai venerează nimeni zeul, acum nu se mai hrănesc decât din astfel de izbucniri. Și, de asemenea, sunt foarte atrase de mândrie.

Asta chiar mi-a dat de gândit. Eu și Bill ne exteriorizaserăm din plin mândria în acea seară.

— Auzisem zvonuri cum că ar exista o menadă

în regiunea noastră, a zis Eric. Dar nu am crezut, până nu te-a adus Bill rănită.

— Și ce avertisment a vrut să vă dea? Ce vrea de la voi?

— Să-i plătim tribut, a răspuns Pam. Sau, cel puțin, așa credem.

— Ce tribut?

Pam a ridicat din umeri. Se părea că nu voi primi un răspuns mai concludent.

— Dacă nu, ce se întâmplă? am continuat și, văzând că mă privesc nedumeriți, am suspinat exasperată. Ce vă poate face dacă nu-i plățiți tribut?

— Își va revărsa nebunia, a răspuns Bill îngrijorat.

— În bar? Chiar și la Merlotte's? am întrebat, chiar dacă știam că mai erau și alte baruri în zonă.

Vampirii s-au privit în tăcere.

— Ori într-unul din noi, a zis Chow. S-a mai întâmplat acest lucru și mai demult, de pildă masacrul de Halloween din anul 1876, în Sankt Petersburg.

Ceilalți i-au confirmat vorbele dând cu solemnitate din cap.

— Am fost și eu acolo, a spus Eric. A trebuit să ne strângem douăzeci de vampiri ca să restabilim ordinea și să-l înjunghiem pe Gregory. Iar menada care a provocat nebunia, Phryne, și-a primit imediat tributul mult dorit.

Lucrurile trebuie să fi fost foarte grave din moment ce vampirii fuseseră nevoiți să înjunghie un semen de-al lor. Eric omorâse un vampir care-i

furase din bani, iar Bill mi-a spus că Eric plătitise o amendă semnificativă. Bill nu mi-a zis cui anume și nici eu nu l-am întrebat. Sunt unele chestiuni pe care nu țin neapărat să le cunosc și fără de care pot trăi bine mersi.

— Îi veți plăti menadei tribut?

Se vedea că reflectau la această opțiune.

— Da, a zis Eric. Așa e cel mai bine.

— Menadele sunt foarte greu de omorât, a adăugat Bill, pe un ton ușor nesigur.

— Da, așa este, extrem de greu, a confirmat Eric înfiorat.

În drum spre Bon Temps, eu și Bill n-am scos nici un cuvânt. Aveam o mulțime de întrebări în legătură cu evenimentele petrecute în noaptea aceea, dar mă simțeam mult prea extenuată ca să mai caut răspunsurile.

— Ar trebui să-i spunem și lui Sam despre acest lucru, i-am zis, odată ajunși la mine acasă.

Bill a ocolit mașina și a venit să-mi deschidă portiera.

— De ce, Sookie? a întrebat el, dându-mi mâna și ajutându-mă să cobor, știind bine că de-abia mă puteam ține pe picioare.

— Pentru că..., m-am oprit brusc, fără să mai continui.

Bill știa că Sam era o ființă supranaturală, însă nu voiam să-i reamintesc acest lucru. Sam era proprietar de bar, iar când mă atacase menada, eram mai aproape de Bon Temps decât de Shreveport.

— Nu cred că va avea vreo problemă, chiar dacă deține barul unde lucrezi, mi-a zis Bill rațional. În plus, menada a spus clar că mesajul îi era adresat lui Eric.

Avea dreptate.

— Te gândești prea mult la Sam și nu-mi place acest lucru, a continuat Bill, obligându-mă să mă holbez mirată la el.

— Ești cumva gelos?

Bill devenea foarte iritat în momentele în care mă admirau alți vampiri, dar bănuiam că aceasta era o simplă reacție în fața încălcării teritoriului său. Nu știam ce să cred despre acest lucru, deoarece nu cunoscusem pe nimeni care să fie gelos pe micile atenții pe care le primeam din partea altor bărbați.

Bill a preferat să nu-mi răspundă, deși părea să spumege de furie.

— Hmmm, am îngânat gânditoare. Ei, ca să vezi!

Zâmbind în sinea mea, l-am lăsat pe Bill să mă ajute să urc treptele de la intrarea în vechea mea casă și să mă ducă până în dormitor. Camera fusese a bunicii mele, dar acum pereții erau zugrăviți în galben-deschis, iar tâmplăria era albă, la fel ca și perdelele cu motive florale vii. Cuvertura patului se încadra perfect în această mică armonie de culori.

Am intrat în baie să mă spăl pe dinți și să-mi fac toaleta, după care am ieșit îmbrăcată tot în cămașa lui Eric.

— Dă-o imediat jos, mi-a zis Bill.

— Bill, uitate ce e, în mod normal, îmi face mare plăcere să petrecem împreună clipe fierbinți, dar în noaptea asta...

— Nu suport să te văd în cămașa lui.

Ei, *ia te uită!* Aș putea să mă obișnuiesc cu acest stil, dar, pe de altă parte, dacă începea să întreacă măsura, putea deveni foarte enervant.

— Ah, bine, i-am zis, oftând atât de tare, încât mi-ar fi putut auzi suspinul de la zeci de metri distanță. Gata, hai că scap de vechitura asta.

Am început să-mi deschii nasturii încet, știind bine că Bill îmi urmărea mișcările degetelor ce coborau spre talie și desfăceau fără grabă marginile cămășii. Mi-am scos în cele din urmă cămașa și am rămas în chiloții albi pe care mi-i dăduse Pam.

— Oh! a gemut Bill.

Ceea ce pentru mine însemna foarte mult.

Menade afurisite, eu mă simt ca o adevărată zeiță doar văzând privirea admirativă a lui Bill.

În următoarea mea zi liberă, aveam de gând să fac o vizită la magazinul Foxy Femme Lingerie, în Ruston, sau, de ce nu, posibil să găsesc articole de lenjerie intimă în magazinul de îmbrăcăminte recent achiziționat de Bill.

Nu mi-a fost ușor să-i explic lui Sam motivul pentru care trebuia neapărat să plec la Dallas. Sam se purtase cu mine admirabil în perioada în care îmi pierdusem bunica și îl privisem întotdeauna ca pe un bun prieten, un șef minunat și (din când în când) o fantezie sexuală. I-am zis lui Sam că voiam

să-mi iau o minivacanță; Dumnezeu știe că nu-i cerusem niciodată o astfel de favoare. El însă și-a cam dat seama despre ce era vorba și nu i-a plăcut deloc. Ochii albaștri strălucitori i s-au aprins, părul său blond-roșcat parcă începuse să sfârâie și chipul i-a împietrit brusc. Chiar dacă și-a reținut imboldul de a-și vărsa oful, Sam era convins că Bill nu era de acord cu plecarea mea. Sam nu cunoștea toate detaliile relațiilor mele cu vampirii. Așa cum, din toți vampirii pe care-i știam, numai Bill își dăduse seama că Sam era o ființă capabilă să-și modifice forma fizică. Fapt pe care am încercat să nu i-reamintesc lui Bill, întrucât nu doream să se gândească la Sam mai mult decât ar fi trebuit. Bill ar fi putut la un moment dat să-l considere pe Sam un potențial rival și nu voiam să ajungem la o asemenea stare de lucruri, mai ales că Bill putea fi un dușman teribil.

După ani de zile în care recepționasem fără să vreau tot felul de nimicuri din mințile oamenilor, mă pricepeam foarte bine să păstrez un secret și să-mi păstrez chipul impasibil, deși, trebuie să recunosc, îmi consuma foarte multă energie alternarea între Bill și Sam.

Odată ce și-a dat acordul să-mi iau liber, Sam s-a lăsat pe spătarul scaunului. Era îmbrăcat într-un tricou larg, albastru-deschis, pe care scria „Merlotte's Bar”; purta o pereche de blugi vechi, dar curați, și ghete îmbătrânite de vreme, cu talpă groasă. Eu ședeam pe marginea scaunului din fața biroului, a cărui ușă era închisă în spatele meu. Știam că nu ascultă nimeni la ușă; în definitiv, în

bar, atmosfera era la fel de zgomotoasă ca întotdeauna – tonomatul se tânguia în acordurile unei melodii tradiționale zydeco, pe fundalul vocilor gălăgioase ale clienților care consumaseră deja câteva păhărele în plus. Și totuși, când îi vorbești cuiva despre o menadă, trebuie neapărat să-ți cobori glasul, drept pentru care m-am aplecat deasupra biroului.

Sam mi-a imitat în mod automat poziția și i-am pus mâna pe braț, șoptindu-i încet:

— Sam, a apărut o menadă în zona șoselei ce duce spre Shreveport.

Chipul i-a împietrit pentru o secundă, după care Sam a izbucnit în râs și nu s-a mai oprit cel puțin trei minute, timp în care am simțit că mă enervez la culme.

— Iartă-mă, mi-a spus el la un moment dat și a răbufnit într-o nouă serie de hohote.

Știți cât de iritantă poate fi o asemenea izbucnire, mai ales atunci când tu ești cel care o stârnește?

Sam a ocolit biroul, străduindu-se totodată să-și înăbușe chicotelile. M-am ridicat și eu, clocotind cumplit în sinea mea.

— Sookie, îmi cer scuze, a repetat el, apucându-mă de umeri. Eu n-am văzut niciodată așa ceva, dar am auzit că sunt foarte rele. Te deranjează cu ceva menada de care vorbești?

— Uite că mă deranjează, fiindcă este foarte nervoasă și n-ai mai râde dacă ai vedea ce mi-a făcut pe spate, m-am răstit la el, moment în care mimica i s-a schimbat brusc.

— Te-a rănit? Cum de s-a întâmplat una ca asta?

Așa că a trebuit să-i povestesc toată întâmplarea, încercând să omit unele scene mai dramatice, inclusiv procesul de vindecare pus în practică de vampirii din Shreveport. Sam a vrut totuși să-mi vadă rănilile. M-am întors și el mi-a ridicat tricoul, dar fără să treacă de breteaua sutienului. N-a scos un sunet, însă i-am simțit atingerea pe spate și mi-am dat brusc seama că mă sărutase. Am tresărit ușor. Sam mi-a coborât bluza peste cicatrice și m-a întors cu fața spre el.

— Îmi pare tare rău, mi-a zis el, cu toată sinceritatea.

De această dată, nici gând să mai râdă. Stătea atât de aproape de mine, încât i-am simțit căldura trupului și chiar descărcările electrostatice de pe firizoarele de păr de pe brațe.

Am inspirat adânc.

— Mi-e teamă că și-ar putea îndrepta atenția asupra ta, i-am zis. Sam, ce tribut cer menadele?

— Mama obișnuia să-i spună tatălui meu că menadele sunt foarte atrase de bărbații arătoși, mi-a zis el, dându-mi pentru o clipă impresia că voia să mă tachineze, dar, când i-am privit chipul, mi-am dat seama că mă înșelasem. Menadelor le place la nebunie să-i căsăpească pe bărbații arătoși. Și nu glumesc.

— Dezgustător, i-am zis. Ce altceva le mai satisface?

— Să vâneze animale mari – urși, tigri și așa mai departe.

— Greu de găsit un tigru în Louisiana. S-ar putea să mai găsim câte un urs, dar cum l-am putea aduce în teritoriul menadei? i-am zis, reflectând câteva clipe la această întrebare.

Și, fără să ajung la vreun răspuns, am continuat pe același ton interogativ:

— Deoarece, presupun... îl vrea viu, nu?

În tot acest răstimp, Sam, în loc să se gândească la o variantă de acțiune, nu-și dezlipise ochii de la mine și doar a dat din cap, după care s-a aplecat și m-a sărutat pe buze.

Ar fi trebuit să prevăd acest lucru.

În comparație cu Bill, al cărui trup nu se înfierbânta niciodată, ci doar se încălzea puțin, Sam era chiar fierbinte. Buzele îi frigeau, la fel ca și limba. Sărutul, profund, intens și neașteptat, mi-a provocat aceeași emoție ca și atunci când primești un cadou pe care nu știai că ți-l dorești cu adevărat. Ne-am îmbrățișat cu pasiune și ne-am dat frâu liber sentimentelor, până când am revenit brusc cu picioarele pe pământ.

M-am retras puțin și Sam și-a îndreptat încet capul.

— Pentru o vreme trebuie să plec din oraș, i-am zis.

— Îmi pare rău, Sookie, dar așteptam de ani de zile acest moment.

Existau o mulțime de variante prin care să-i potolesc avântul, dar mi-am făcut curaj și am spus lucrurilor pe nume.

— Sam, știi că...

— ...îl iubești pe Bill, mi-a completat el

răspunsul.

Nu eram pe deplin convinsă că-l iubeam pe Bill, dar țineam la el și îi promisesem că voi fi numai a lui. Așa că, pentru a simplifica lucrurile, am dat doar din cap în semn de aprobare.

Nu-i puteam citi gândurile clar, pentru că și Sam era o ființă supranaturală, dar așa fi fost complet nătângă, o telepată incapabilă, dacă nu așa fi simțit valurile de frustrare și atracție intensă ce radiau din toată ființa lui.

— De fapt, i-am zis un minut mai târziu, după ce ne-am retras mâinile și ne-am îndepărtat unul de celălalt, am vrut să-ți spun că, din moment ce menada este foarte atrasă de baruri, știi bine că nici acest local nu este condus de o ființă umană ca oricare alta, la fel ca și barul lui Eric, în Shreveport. De aceea, m-am gândit că trebuie să te atenționez.

Avertismentul părea să-l fi încurajat pe Sam și chiar să-i fi dat speranțe suplimentare.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, Sookie. Data viitoare când mă transform, o să am mare grijă în pădure.

Nu mă gândisem la posibilitatea ca Sam s-o întâlnească pe menadă într-una din aventurile lui din nopțile cu lună plină și m-am prăbușit pe scaun imediat ce mi-a trecut prin minte această eventualitate.

— Ah, nu, i-am spus categoric. Nu te mai transforma deloc.

— Peste patru zile va fi lună plină, mi-a răspuns el, uitându-se rapid în calendar. Nu pot să nu mă

transform și, în plus, am aranjat deja cu Terry să-mi țină locul în noaptea aceea.

— Și ce-i spui?

— Că mă întâlnesc cu o prietenă. Până acum nu s-a uitat niciodată în calendar, să observe că-l rog să lucreze numai în nopțile cu lună plină.

— Interesant. Ai mai aflat ceva de la poliție în legătură cu Lafayette?

— Nu, a zis clătinând din cap. În schimb, l-am angajat pe unul dintre prietenii lui Lafayette, pe nume Khan.

— Seamănă cumva cu tigrul Shere Khan⁴?

— Nu, mai repede cu Chaka Khan⁵.

— Înțeleg. Știe măcar să gătească?

— Tocmai a fost concediat de la Shrimp Boat.

— Din ce motiv?

— Are un temperament mai artistic, presupun, mi-a zis Sam pe un ton sec.

— Aici nu prea avem nevoie de-așa ceva, am remarcat, apucând clanța ușii.

Acum, după ce mai discutasem puțin cu Sam, eram mai liniștită, astfel că mai dispăruse tensiunea acumulată în urma situației create mai devreme. La muncă nu ne îmbrățișaserăm niciodată. De fapt, ne sărutaserăm o singură dată, cu luni bune în urmă, când Sam mă condusesese acasă, la finele singurei noastre întâlniri. În definitiv, Sam era șeful meu și nu era o idee

---

⁴ Fioresul tigrului din *Cartea junglei* a lui Rudyard Kipling.

⁵ Cântăreață americană (n. 1953), care a fost numită și „cântăreața cu păr sălbatic”.

tocmai bună să-ți dai întâlniri cu patronul pentru care lucrezi. În plus, o altă idee complet nepotrivită, probabil chiar fatală, este să începi o relație cu șeful pentru care lucrezi și să ai în același timp un prieten vampir. Sam trebuia să-și găsească o parteneră. Și asta cât mai repede posibil.

Când sunt nervoasă, zâmbesc. La fel, și acum.

— Gata, am plecat la treabă, i-am spus, după care am ieșit și am trântit ușa în urma mea.

Mă simțeam copleșită de o mulțime de sentimente contradictorii, legate de cele petrecute în biroul lui Sam, dar am lăsat totul deoparte și m-am pregătit să-mi servesc clienții.

Atmosfera din bar nu se deosebea cu nimic de celelalte seri. Hoyt Fortenberry, prietenul fratelui meu, stătea la masă cu unul dintre amicii săi apropiați, Kevin Prior, pe care nu-l vedeam de obicei decât în uniforma de serviciu. Kevin nu arăta deloc bine dispus și părea să-și dorească să fie mai degrabă în mașina de patrulare, alături de colega sa, Kenya. Fratele meu, Jason, tocmai intrase cu Liz Barrett, în compania căreia îl vedeam tot mai des. Liz se arăta întotdeauna bucuroasă să mă vadă, dar nu încercase niciodată să intre pe sub pielea mea, ceea ce-i adusese multe bile albe din partea mea. Bunica noastră ar fi fost foarte bucuroasă să știe că Jason se întâlnea tot mai des cu Liz. Mai ales că Jason jucase ani de zile rolul principal pe scena relațiilor amoroase, iar scenariul începea să devină tot mai plictisitor. În definitiv, puietul feminin din Bon Temps și împrejurimi era destul de

limitat, iar Jason pescuise cu succes ani de zile în acest heleşteu și, din câte se părea, venise vremea ca balta să fie repopulată.

De asemenea, Liz trecea cu vederea micile probleme pe care le avusese Jason cu poliția.

— Surioară! m-a salutat Jason. Te rog, adu-ne câte un Seven-and-Seven.

— Imediat, i-am răspuns zâmbind și, lăsându-mă purtată de un val de optimism, am ascultat-o o clipă pe Liz, care spera ca Jason s-o ceară cât de curând în căsătorie.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine, se gândea ea, fiindcă era mai mult decât sigură că era însărcinată.

Norocul meu că aveam o experiență îndelungată în a-mi ascunde gândurile și trăirile.

Le-am adus băuturile și, prevăzătoare, mi-am ascuns gândurile rătăcite și am încercat să mă concentrez la ce aș putea face. Acesta este unul din cele mai mari dezavantaje pe care le are un telepat, și anume faptul că lucrurile pe care le gândesc și despre care nu vorbesc oamenii sunt chestiuni pe care alții – cum de pildă sunt și eu – nu vor să le cunoască, ori nu ar trebui să le cunoască. Am auzit suficient de multe secrete cât să împovăreze și un elefant și, credeți-mă, nici unul dintre acestea nu îmi folosise la nimic.

Dacă Liz era într-adevăr însărcinată, în nici un caz nu trebuia să consume alcool, indiferent cine ar fi fost tatăl copilului.

Am urmărit-o cu atenție și am văzut-o sorbind foarte puțin din băutura, după care a acoperit

parțial paharul între palme, ascunzându-l astfel de privirile celorlalți. Ea a discutat un minut cu Jason, după care Hoyt l-a strigat pe fratele meu și acesta s-a întors pe taburetul înalt de la tejeaua barului să-și salute vechiul prieten din liceu. Liz s-a holbat la pahar atât de insistent, încât ai fi zis că voia să-l golească dintr-o înghițitură. l-am luat iute cocktailul din față și l-am înlocuit cu un pahar similar, plin cu 7UP.

Liz și-a ridicat spre mine ochii mari, căprui și rotunzi.

— Nu-ți face bine, i-am spus în șoaptă, în timp ce tenul măsliniu al fetei s-a albit ca varul. Ești o fată isteță și poți rezolva totul cu bine, am adăugat, încercând să explic motivul pentru care intervenisem, mai ales că nu-mi stătea în obicei să acționez când descopeream astfel de lucruri.

Exact în momentul în care s-a întors Jason, mi s-a făcut semn să duc o halbă de bere la una dintre mesele sectorului meu și am plecat de la bar pentru a răspunde apelului. La intrare, Portia Bellefleur scruta interiorul localului, ca și cum ar fi căutat pe cineva. Și, într-adevăr, spre uimirea mea, acel cineva eram chiar eu.

— Sookie, poți să-mi acorzi un minut? m-a întrebat ea.

Puteam număra pe degetele de la o mână – ori chiar pe un singur deget – discuțiile pe care le avusesem până atunci cu Portia și chiar nu-mi imaginam ce voia să vorbim.

— Da, uite, așază-te acolo, i-am spus, arătându-i din cap o masă liberă. Vin numaidecât.

— Ah, bine, atunci cred că nu mi-ar prinde rău și un pahar de vin. Merlot.

— Ți-l aduc imediat.

I-am umplut un pahar și l-am așezat pe tavă, m-am uitat spre clienții mei, să văd dacă mai doreau ceva, și am pornit spre masa Porției, unde m-am așezat în fața ei, pe marginea scaunului, așa încât clienții care-și goleau paharele să vadă că eram pregătită să mă ridic și să-i servesc la primul semn.

— Cu ce-ți pot fi de folos? am întrebat-o zâmbind, verificând totodată dacă părul în coadă încă era suficient de strâns.

Portia și-a îndreptat atenția spre pahar. L-a răsucit între degete, a luat o înghițitură și l-a așezat exact în centrul suportului pentru pahar.

— Aș vrea să te rog ceva, mi-a zis ea.

Ei, ca să vezi, Sherlock! Era la mintea cocoșului că dorea ceva de la mine, din moment ce conversațiile noastre nu conțineau niciodată mai mult de două propoziții.

— Dă-mi voie să ghicesc. Te-a rugat fratele tău să mă întreb dacă pot să-l ajut. Vrea probabil să citească gândurile clienților și să aflu tot ce pot despre orgia la care a participat și Lafayette.

Prevăzusem acest lucru. Portia, deși arăta stânjenită, era hotărâtă să nu renunțe.

— Sookie, să știi că nu ți-ar fi cerut ajutorul, dacă nu avea probleme atât de grave.

— Nu mi-ar fi cerut ajutorul pentru că nu poate să mă sufere. Deși am fost tot timpul cât se poate de drăguță cu el! Iar acum, ia te uită, poate să renunțe la prejudecăți, pentru că are cu adevărat

nevoie de mine.

Portia a devenit brusc jenant de roșie la față. Știam că nu era frumos din partea mea să cășunez pe ea pentru problemele fratelui ei, dar, în definitiv, consimțise să-i fie sol. Și, evident, știm cu toții ce pățesc mesagerii. Acest gând mi-a amintit de rolul meu de vestitor, cu o noapte în urmă, și n-am putut să nu mă întreb dacă trebuia să mă consider norocoasă.

— Eu n-am vrut chestia asta, a bombănit Portia, rănită în mândria ei, pentru că era nevoită să ceară ajutorul unei barmanițe; care, pe deasupra, era și o Stackhouse.

Nu-i plăcea nimănui faptul că aveam un har, și nimeni nu voia să-l folosesc asupra lui. Însă toți voiau să aflu ceva în avantajul lor, indiferent cât de rău m-aș fi simțit în urma procesului de sortare și analiză a gândurilor – majoritatea repulsive și irelevante – clienților din bar, încercând să aflu o mică informație cât de cât pertinentă.

— Ai uitat probabil că, destul de recent, Andy l-a arestat pe fratele meu pentru crimă?

În cele din urmă, firește, Andy fusese nevoit să-i dea drumul, dar, chiar și-așa, nu putusem să-i uit înverșunarea.

Dacă s-ar mai fi înroșit mult, Portia ar fi început să ardă, cu siguranță.

— Bine, atunci nu te mai osteni, mi-a răspuns, adunându-și ultimele fărâme de demnitate. Oricum, n-avem nevoie de ajutorul unei ciudate ca tine.

Îmi era clar că o lovisem într-un punct sensibil,

deoarece Portia fusese întotdeauna politicoasă sau chiar amabilă cu mine.

— Ascultă-mă bine, Portia Bellefleur. O să încerc să aflu ceva, dar nicidecum pentru fratele tău, ci numai pentru Lafayette. El chiar mi-a fost prieten și s-a comportat față de mine mult mai frumos decât ai făcut-o tu sau Andy.

— Nu te plac!

— Nu-mi pasă.

— Iubito, e vreo problemă? s-a auzit un glas calm în spatele meu.

Bill. Mi-am deschis imediat mintea și am simțit instantaneu spațiul gol și relaxant din spatele meu. Celelalte minți bâzâiau întotdeauna ca niște albine închise într-un borcan, în timp ce mintea lui Bill semăna mai degrabă cu o sferă complet goală. Pentru mine era minunat, dar nu și pentru Portia, care s-a ridicat atât de nervoasă, încât era să trântescă scaunul. În preajma lui Bill se simțea mereu de parcă ar fi avut în față un șarpe veninos.

— Portia m-a rugat s-o ajut într-o problemă, i-am spus încet, dându-mi seama că micul nostru trio atrăsese deja atenția câtorva clienți.

— Doar atât, în schimbul nenumăratelor favoruri pe care ți le-a făcut familia Bellefleur? a întrebat Bill.

Portia a pufnit zeflemitoare. Ne-a întors spatele și a pornit furioasă spre ieșire. Bill – cu cea mai ciudată expresie de mulțumire pe chip – s-a uitat după ea cum pleacă.

— Acum trebuie să aflu despre ce era vorba, i-am spus, lăsându-mă pe spate, spre el.

Trăgându-mă și mai aproape, i-am simțit brațele înconjurându-mă ca ramurile unui copac.

— Vampirii din Dallas au terminat pregătirile, mi-a răspuns Bill. Poți pleca mâine seară?

— Și tu?

— Eu voi călători în sicriu, dar numai dacă ești absolut sigură că nu uiți să mă iei de la aeroport. Iar după aceea, avem toată noaptea la dispoziție să aflăm ce vor de la noi vampirii din Dallas.

— Și trebuie să te car de la aeroport într-un dric?

— Nicidecum, iubito. Tu nu trebuie decât să fii prezentă acolo. Există un serviciu special care se ocupă de aceste treburi.

— Sunt firme care transportă vampiri în timpul zilei?

— Da, firme care au licență și care oferă asigurări substanțiale.

Am reflectat puțin la această informație.

— Vrei să bei ceva? Sam a pus la încălzit mai multe sortimente.

— Da, chiar te rog, aș vrea niște 0-pozitiv. Exact grupa mea sanguină. Un gest foarte drăguț din partea lui. Nu mi-am arborat rânjetul protocolar, ci i-am zâmbit din suflet, fiindcă mă simțeam foarte fericită alături de el, indiferent de problemele pe care le aveam amândoi. Nu puteam accepta faptul că mă sărutasem cu altcineva și mi-am alungat imediat din minte acest gând.

Bill mi-a zâmbit și el. Nu era una dintre imaginile sale cele mai liniștitoare, dar știam că era foarte bucuros că mă vede.

— Când termini aici? m-a întrebat el, aplecându-se spre mine.

— Într-o jumătate de oră, i-am promis.

— Bine, te aștept, a adăugat, așezându-se la masa pe care o eliberase Portia, după care i-am adus *tout de suite* sângele comandat.

Kevin s-a apropiat să-i spună ceva și a sfârșit prin a se așeza la masă. Trecând de două ori prin apropierea mesei, am prins câteva fragmente din conversația lor; discuții referitoare la crimele petrecute în orașelul nostru, despre prețul benzinei și despre potențialul câștigător al postului de șerif la viitoarele alegeri locale. Totul decurgea atât de firesc! Acest lucru m-a încântat nespus. Nu cu mult timp în urmă, în serile în care Bill începuse să vină regulat la Merlotte's, atmosfera era foarte încărcată. Acum, clienții vorbeau cu Bill, ori doar îl salutau din cap, dar fără să facă prea mult caz de prezența lui. Existau deja suficient de multe probleme în privința legalității vampirilor, ca să nu mai amintesc de dificultățile sociale.

În drum spre casă, Bill a fost foarte bucuros. Nu bănuiam din ce motiv, dar mi-am dat seama că-l încânta călătoria la Dallas.

— Ți place așa de mult să călătorești? l-am întrebat curioasă și deloc încântată de acest apetit neașteptat pentru călătorii.

— Am călătorit ani de zile. M-am simțit minunat în aceste ultime luni pe care le-am petrecut în Bon Temps, mi-a răspuns, întinzând mâna și mângâindu-mă pe braț, dar îmi place totodată să mă întâlnesc și cu alți semeni de-ai mei. Vampirii

din Shreveport sunt prea autoritari pentru gustul meu. Nu mă pot relaxa în prezența lor.

— Ați fost la fel de bine organizați și înainte de a fi acceptați legal?

Eram foarte curioasă de răspuns, deși am încercat să nu fac referire directă la societatea vampirilor, deoarece nu știam cum ar fi reacționat Bill.

— Nu chiar, mi-a răspuns el evaziv.

Nu mi-am putut înfrâna un ușor suspin, deși știam bine că nu aveam cum să primesc un răspuns mai edificator din partea domnului Mister. Vampirii continuau să-și păzească foarte bine secretele. Ei ceruseră în mod expres să nu li se permită medicilor să-i consulte, să nu fie obligați să se înroleze în armată și, în schimbul multor concesiuni legale, americanii insistaseră ca vampirii care lucrau ca doctori sau asistenți – și nu erau deloc puțini – să renunțe la această profesie, deoarece oamenii nu aveau încredere într-un medic ahtiat după sânge. Și totuși, după cum știam cu toții, vampirismul nu era altceva decât o alergie extremă la diverse combinații de elemente, incluzând printre acestea usturoiul și razele soarelui.

Cu toate că eram și eu tot o ființă umană – și chiar una destul de ciudată –, știam mai bine cum stăteau lucrurile, întrucât fusesem mult mai fericită în perioada în care, la fel ca toți ceilalți, credeam că Bill suferea de o boală cauzată de un virus. Însă de-acum, îmi era clar că ființele pe care le împinsesem pe tărâmul miturilor și legendelor se

tot încăpățânau să-și demonstreze realitatea. De pildă, menada. Cine și-ar fi putut închipui că un personaj mitologic grecesc putea hoinări cu adevărat prin pădurile din nordul Louisianei?

Și, cine știe, poate chiar existau zâne în fundul grădinii, după cum spunea un refren dintr-un cântec fredonat de bunica în timp ce atârna rufele la uscat.

— Sookie?

Glasul lui Bill era blând, dar ferm.

— Da?

— La ce te gândești atât de profund?

— Ah, mă gândeam la viitor, i-am răspuns evaziv. Și la zborul de mâine, pentru că vreau să-mi dai toate datele, să-mi spui când trebuie să ajung la aeroport și, de asemenea, ce haine să-mi iau la mine.

Oprind mașina în fața casei mele, Bill a început să cugete la dorința mea, pe care știam bine că o va trata cu cea mai mare seriozitate. Aceasta fiind doar una dintre calitățile sale.

— Înainte de a-ți face bagajele, mi-a spus, privindu-mă foarte serios pe sub sprâncene, trebuie să mai discutăm despre ceva.

— Despre ce? l-am întrebat, înregistrând sensul cuvintelor sale de-abia după ce m-am postat în mijlocul dormitorului și am început să mă holbez la hainele din șifonier.

— Tehnici de relaxare.

M-am întors brusc, punându-mi mâinile în șolduri.

— Despre ce naiba vorbești?

— Uite despre ce, mi-a zis, strângându-mă la piept, într-o poziție devenită clasică datorită lui Rhett Butler.

Chiar dacă eram îmbrăcată în pantaloni și nu într-o rochie lungă și roșie – ori să fi fost un furou? –, Bill a reușit să mă facă să mă simt la fel de frumoasă ca Scarlett O'Hara. De asemenea, nici Bill n-a fost nevoit să se chinuie să mă urce în brațe pe scări, pentru că patul era foarte aproape.

În majoritatea serilor, Bill se mișca foarte încet și era atât de lent, încât îmi venea să urlu până când trecea la subiect, ca să zic așa. Dar în seara aceasta, stimulat de călătoria, de voiajul iminent pe care urma să-l facem, ritmul său devenise rapid. După ce-am ajuns împreună la capătul tunelului, în timp ce savuram întinși pe spate ultimele convulsii ale amorului împlinit, am început să mă întreb cum vor vedea relația noastră vampirii din Dallas.

Nu mai fusesem la Dallas decât o dată, într-o excursie cu colegii de liceu, la sfârșit de an, în parcul de distracții „Șase steaguri” și nu mă simțisem prea bine. Pe-atunci nu mă pricepeam mai deloc să-mi blochez în minte gândurile difuzate fără încetare de creierele celorlalți; nu bănuiam că prietena mea cea mai bună, Marianne, se împerechease cu un coleg de clasă, Dennis Engelbright; și, în plus, nu călătorisem niciodată atât de departe de casă.

De această dată, lucrurile vor fi complet diferite, mi-am spus hotărâtă. În definitiv, mergeam acolo la invitația vampirilor din Dallas; nu era grozav?

Știam că le eram utilă numai prin abilitatea mea specială. Trebuia să fiu atentă să nu-mi mai consider talentul ca fiind un handicap, învățasem deja să-mi controlez puterile telepatice, cel puțin atât cât să am mai multă precizie și putere de anticipare. Aveam alături un bărbat numai al meu. Știam că nu voi fi abandonată.

Și totuși, trebuie să recunosc că, înainte de a adormi, am vărsat câteva lacrimi pentru durerea pe care mi-o rezervase soarta.

Capitolul 4

În Dallas era atât de cald, în special pe trotuarul de la aeroport, încât mă simțeam de parcă aș fi nimerit direct în focul gheenei. Arșița verii revenise după numai câteva zile tomnatice. Zgomotele și mirosurile aeroportului Forth Worth din Dallas – zumzetele micilor vehicule de tractare și vuietul motoarelor aeronavelor, damful carburanților și al încărcăturilor – erau purtate de rafale incandescente de aer, care păreau să se strângă grămadă în jurul rampei de descărcare, în apropierea căreia așteptam. Eu zburasem cu un avion de linie, dar Bill fusese transportat cu un avion special.

Tocmai îmi desfăceam larg reverele jachetei, ca să mă mai răcoresc puțin, când am observat că un preot catolic se apropia de mine.

Inițial, din respect pentru veșmintele clericale, n-am obiectat când m-a abordat, deși nu doream să vorbesc cu nimeni. Tocmai ieșisem cu bine dintr-o experiență absolut inedită și mai aveam de trecut peste câteva obstacole similare.

— Te pot ajuta cu ceva? Nu vreau să deranjez, dar n-am putut să nu observ situația în care te afli, mi-a zis preotul.

Mic de statură, bărbatul era îmbrăcat în negru din cap și până-n picioare, iar glasul îi era plin de compasiune. Mai mult decât atât, manifesta

Încrederea unei persoane obișnuită să abordeze străini și să fie întâmpinată cu politețe. Însă, la o privire superficială, observasem că-și purta părul într-o frizură destul de rar întâlnită în rândul clericilor – părul șaten îi era lung, nepieptănat, și purta mustață.

— Situația în care mă aflu? am întrebat, fără să dau cu adevărat atenție cuvintelor, pentru că tocmai zărisem în cala avionului un sicriu din lemn lustruit.

Bill prefera să respecte tradiția, deși ar fi putut foarte bine să opteze pentru un coșciug din metal, mult mai practic în condiții de călătorie. Câțiva muncitori în uniforme au deplasat cu ușurință sicriul la capătul rampei, ceea ce însemna că-l transportau pe un cărucior sau ceva similar. Firma îl asigurase pe Bill că va ajunge la destinație fără să capete măcar o zgârietură și, în plus, gărzile înarmate din spatele meu constituiau o garanție suplimentară împotriva unor eventuali fanatici care să încerce să deschidă capacul coșciugului. Aceasta reprezenta una dintre ofertele adiționale ale companiei Anubis⁶ Air. În urma indicațiilor pe care mi le dăduse Bill, specificasem ca sicriul lui să fie coborât primul din avion.

Până acum, toate bune.

Am aruncat o privire spre cerul în amurg. Luminile din jurul pistei se aprinseseră de minute bune, iar capul șacalului negru desenat pe coada avionului arăta fioros în strălucirea luminii ce

---

⁶ Denumirea în greacă a zeului egiptean cu cap de șacal, care ghida spiritele morților în lumea de dincolo.

plăsmuia umbre dense, inexistente cu puțin timp în urmă. M-am uitat încă o dată la ceas.

— Da. Îmi pare tare rău.

Mi-am privit cu coada ochiului însoțitorul nepoftit, întrebându-mă dacă luase avionul odată cu mine, în Baton Rouge. Nu-mi aminteam să-l fi văzut, dar, în definitiv, fusesem destul de agitată pe tot parcursul zborului.

— Pentru ce-ți pare rău? l-am întrebat. S-a întâmplat ceva?

Surprinderea ce-i apăru pe chip părea îndelung exersată.

— Ei bine, îmi zise el, arătând din cap spre sicriul care rula deja pe rolele rampei de descărcare. Da, pentru pierderea suferită. E cineva drag? întrebă el, apropiindu-se și mai mult.

— Bineînțeles, altfel de ce-aș fi venit aici? i-am răspuns, ezitând între confuzie și iritare.

Dar ce căuta el aici? Puțin probabil să fi fost angajați în aeroport preoți care să-i consoleze pe toți călătorii ce veneau însoțiți de un coșciug. Cu atât mai puțin când firma aeriană purta numele de Anubis Air.

Începusem să intru la bănuieli.

Încet, foarte precaută, mi-am coborât scutul mental și am început să-l examinez pe individul de lângă mine. Da, știu, știu: este o încălcare a intimității. Însă nu eram răspunzătoare doar de securitatea mea, ci și de a lui Bill.

Preotul, care era întâmplător și un foarte puternic emițător, se gândea la venirea nopții cu aceeași concentrare ca și mine, dar mult mai

temător. Spera totuși ca prietenii săi să fie acolo unde stabiliseră.

Mi-am ridicat din nou privirea spre cer, încercând să nu-mi dau de gol starea de neliniște ce devenea tot mai intensă. În profunzimea asfințitului, pe cerul Texasului mai rămăsese o vagă urmă de lumină.

— Soțul tău, poate? întrebă el, prinzându-mă ușor de braț.

Să fi fost pervers, ori nebun?

M-am uitat la el și i-am văzut privirea ațintită către muncitorii perfect vizibili în cala avionului, îmbrăcați cu toții în combinezoane negre-argintii, cu emblema firmei Anubis în partea stângă a pieptului. Ochii i-au coborât spre lucrătorul de la sol care se pregătea să împingă sicriul pe căruciorul de la capătul rampei. Preotul continua să aștepte ceva... dar ce anume? Aștepta ca lucrătorii să nu mai privească spre noi, să-și găsească altceva de făcut și să nu vadă ce avea el de gând.

— Nu, prietenul meu, i-am zis, doar pentru a continua jocul bunelor maniere.

Bunica mă crescuse în spiritul politeții, dar nu-și dorise nici o clipă să aibă o nepoată stupidă ori credulă. Mi-am deschis pe furiș poșeta și am scos dinăuntru spray-ul cu piper pe care mi-l dăduse Bill pentru situații de urgență. Am ascuns micul cilindru în dreptul coapsei și am dat să mă îndepărtez de falsul preot, ca să scap de intențiile incerte ale acestuia și de mâna cu care mă strângea de braț, când capacul coșciugului s-a deschis brusc.

Cei doi muncitori din avion au sărit la sol și s-au închinat cu capetele plecate. Cel care ghidase sicriul pe cărucior strigase „La naiba!” înainte de a se apleca și el (era probabil un angajat nou). Această mică scenă de servilism făcea parte tot din serviciile oferite de compania aviatică, dar mi s-a părut destul de deplasată.

— Doamne, ajută-mă! a strigat preotul dar, în loc să îngenuncheze, a sărit în dreapta mea, m-a apucat de brațul în care țineam spray-ul și a început să mă zgâlțâie.

La început, am crezut că intenționa să mă protejeze de pericolul provocat de deschiderea coșciugului și dorea probabil să mă ducă undeva la adăpost. Și, din câte am presupus, același lucru îl credeau și angajații responsabili cu bagajele, preocupați să-și îndeplinească rolul de slujitori ai firmei Anubis Air. Rezultatul a fost că n-au sărit în ajutorul meu, deși am urlat cât m-au ținut plămâni să-mi dea drumul. „Preotul” mă tot trăgea de braț și încerca să mă oblige să-l urmez, în vreme ce mă smuceam în spate, opintindu-mă în pavaj cu tocurile de cinci centimetri ale pantofilor. L-am lovit de câteva ori cu brațul care-mi rămăsese liber. Nu permit nimănui să mă forțeze să merg undeva fără voia mea. Sau, cel puțin, nu fără să opun o rezistență serioasă.

— Bill! am strigat foarte înfricoșată.

Tipul nu era masiv, dar era mai înalt și mai solid decât mine, și cel puțin la fel de înverșunat. Chiar dacă încercam să-i îngreunez misiunea cât puteam de mult, reușea să mă apropie puțin câte puțin de

ușa terminalului rezervată angajaților. Deodată, ca din senin, s-a stârnit un vânt uscat și fierbinte, care mi-ar fi pulverizat în față jetul de chimicale din spray dacă aș fi încercat să-l folosesc.

Ocupantul sicriului s-a ridicat încet și, deschizându-și larg ochii negri, a analizat scena din jurul său, după care l-am surprins cu coada ochiului trecându-și o mână peste părul lucios șaten-închis.

Odată ce s-a deschis ușa rezervată personalului, mi-am dat seama că mai era cineva înăuntru. Posibil să fi fost chiar ajutoarele preotului.

— Bill!

Imediat ce s-a auzit un șuierat în aer, preotul m-a eliberat din strânsoare și a zbughit-o pe ușă ca un iepure fugărit de ogari. Am simțit cum mi se împleticesc picioarele și, dacă nu m-ar fi prins Bill, cu siguranță că aș fi căzut direct în fund.

— Bună, iubitele, i-am spus pe deplin ușurată, aranjându-mi taiorul de la costumul meu gri, nou, mulțumită în sinea mea că-mi dădusem cu ruj și după aterizarea avionului.

— Chestia asta a fost tare ciudată, am adăugat, privind în direcția în care dispăruse preotul și punându-mi în poșetă spray-ul cu piper.

— Sookie, ești bine? m-a întrebat Bill, aplecându-se să mă sărute și ignorând șușotelile câtorva lucrători care descărcau bagaje dintr-un charter aflat în apropierea terminalului Anubis.

Chiar dacă omenirea aflase încă din urmă cu doi ani că vampirii nu erau doar personaje de legendă sau din filme de groază, ci erau ființe care trăiseră

de sute de ani printre noi, mulți oameni nu văzuseră niciodată un vampir în realitate.

Bill i-a ignorat pe cei din jur. El se pricepe foarte bine să nu dea atenție lucrurilor care nu merită băgate în seamă.

— Da, n-am nimic, i-am răspuns ușor amețită. Nu pot să înțeleg de ce s-a luat de mine.

— Să fi înțeles greșit relația noastră?

— Nu cred. Am totuși impresia că știa că te aștept și dorea să mă ia de-acolo înainte să te trezești.

— Va trebui să analizăm mai târziu acest incident, zise Bill, un adevărat maestru al moderației. Lăsând deoparte acest bizar episod, cum ți-ai petrecut seara?

— Zborul a decurs în regulă, i-am răspuns, încercând să-mi păstrez calmul.

— N-a mai apărut nimic anormal? m-a întrebat el pe un ton ușor sec, pe deplin conștient de faptul că mă consideram victimizată.

— Nu știu ce înseamnă normalitatea în cazul unei călătorii cu avionul, fiindcă n-am mai avut niciodată parte de un asemenea voiaj, i-am zis țâfnoasă, dar aş putea spune că lucrurile au decurs bine până la apariția preotului.

Bill, în stilu-i caracteristic, a ridicat mirat din sprânceană, așa că a trebuit să-i dau lămuriri:

— Nu cred că tipul ăla era cu adevărat preot. De ce a venit totuși la avion? Și pentru ce-a intrat în vorbă cu mine, așteptând apoi să nu mai privească spre noi nici unul dintre lucrătorii care se ocupau cu descărcarea bagajelor?

— O să vorbim despre asta într-un loc mai ferit, mi-a răspuns vampirul meu, privindu-i fugitiv pe bărbații și femeile care începuseră să se apropie în speranța că aveau să deslușească motivele vociferărilor noastre.

Bill s-a dus apoi la muncitorii îmbrăcați în uniformele firmei Anubis și, fără să ridice glasul, i-a muștruluit pentru că nu îmi săriseră în ajutor. De fapt, după felul în care angajații s-au albit brusc la față și au început să se bâlbâie, doar am presupus că acesta era subiectul monologului său. Bill și-a strecurat apoi un braț pe după mijlocul meu și am pornit agale spre terminal.

— Trimiteti coșciugul la adresa de pe capac, hotelul Silent Shore⁷, le-a strigat el peste umăr.

În împrejurimile Dallasului, Silent Shore era singurul hotel care trecuse prin modernizările necesare găzduirii clienților vampiri. Era unul dintre grandioasele hoteluri din vechiul centru comercial al orașului. Aflasem acest lucru din broșura de prezentare, și nu pentru că aș fi fost vreodată în centrul Dallasului, ori în vreunul dintre hotelurile impozante ale acestuia.

Ne-am oprit în dreptul unor trepte mici și murdare, care duceau spre sala principală a aeroportului.

— Hai, spune-mi tot, mi-a cerut Bill. Relatându-i de la cap la coadă incidentul, l-am privit atentă și am văzut că era foarte alb la față. Știam că trebuie să-i fi fost foame. Sprâncenele păreau foarte negre, în contrast cu paloarea tenului, iar căpruiul

---

⁷Silent Shore – „Tărâmul Tăcerii”.

ochilor arăta mult mai închis ca de obicei.

Mi-a deschis amabil ușa și am intrat direct în agitația și învălmășeala unuia dintre cele mai mari aeroporturi din lume.

— De ce nu i-ai ascultat gândurile? m-a întrebat Bill.

— Mi-am ecranat puternic mintea încă din avion, i-am răspuns. Până când am devenit cu adevărat neliniștită și am încercat să-l ascult, tu ieșiseși deja din coșciug și el a luat-o la goană. Am avut însă un sentiment foarte ciudat, înainte să fugă...

Ezitănd, n-am mai continuat, fiindcă simțeam că aș fi putut exagera. Bill însă aștepta să închei. Nu este genul care să irosească vorbele și mă lasă întotdeauna să termin ce am de spus. Ne-am oprit pentru o clipă în dreptul unui zid.

— Am simțit că avea de gând să mă răpească, i-am zis. Știu că pare o nebunie. Cine mi-ar fi putut cunoaște identitatea aici, în Dallas? Cine să fi știut de întâlnirea noastră la aeroport? Oricum, așa am avut eu impresia.

Bill mi-a luat mâinile calde în palmele sale reci și mi-am ridicat privirea spre el. Chiar dacă nu sunt scundă, iar el nu este foarte înalt, tot trebuie să ridic puțin capul. De fiecare dată când ne privim, trăiesc un sentiment de mândrie că mă pot uita în ochii lui fără să mă farmece, deși îmi doresc uneori ca Bill să fi putut să-mi implementeze noi amintiri. Pentru că, de exemplu, nu m-ar deranja deloc să uit complet de întâlnirea cu menada. Dar acest lucru îi este imposibil.

— Așadar, ai avut parte de un zbor plictisitor? m-a întrebat el, după ce a reflectat puțin la vorbele mele, catalogându-le pentru o reflecție viitoare.

— Nu, de fapt, a fost chiar interesant, i-am mărturisit. După ce m-am asigurat că lucrătorii de la Anubis te-au depozitat în cala avionului, m-am urcat în celălalt avion, unde am avut loc pe unul dintre scaunele de pe rândul cel mai apropiat de ieșirea de urgență. La un moment dat, una dintre însoțitoarele de zbor ne-a arătat ce trebuie să facem în caz că ne prăbușim și ne-a spus că putem schimba locurile între noi, dacă simțim că nu ne putem descurca într-o astfel de situație. Însă nu m-am mutat, întrucât sunt convinsă că pot face față oricărei urgențe, nu? Apoi, aceeași femeie mi-a adus ceva de băut și o revistă.

Chiar mi-a făcut plăcere faptul că m-a servit, mai ales că eu, având – aș putea spune – profesia de chelneriță, arareori ajung în postura de a fi servită.

— Sunt sigur că te poți descurca în orice situație, Sookie. Nu ți-a fost frică la decolare?

— Nu. În afară de faptul că am fost puțin îngrijorată în privința acestei seri, totul a decurs perfect.

— Îmi pare rău că nu te-am putut însoți, a murmurat el atât de calm și de fluid, încât simțeam pur și simplu că mă scald în glasul său.

M-a strâns ușor la piept.

— Nu-i nimic, i-am spus cu toată seriozitatea, deși stăteam cu fața lipită de cămașa lui. A fost prima oară când am zburat cu avionul și am fost

destul de neliniștită, dar totul a decurs perfect. Până la aterizare.

Oricât m-aș fi plâns, eram totuși bucuroasă că Bill se trezise la timp, așa încât să mă însoțească în aeroport, pentru că începeam să mă simt din ce în ce mai mult ca o fetiță de la țară.

N-am mai discutat despre preot, dar știam bine că Bill nu trecuse cu vederea incidentul. Bill m-a condus apoi la bagaje, după care am pornit în căutarea unui mijloc de transport. În mod normal, m-ar fi lăsat undeva și ar fi aranjat el totul, numai că, așa cum îmi reamintea adeseori, trebuia să învăț să mă descurc singură, fiindcă exista posibilitatea ca problemele personale să ne poarte uneori în locuri unde nu puteam ajunge decât în timpul zilei.

În pofida faptului că aeroportul era nespus de aglomerat, plin de oameni ce păreau cu toții nefericiți și împovărați, ajutată și de câteva ghionturi sugestive din partea lui Bill, am reușit să urmez cu ușurință indicatoarele, dar numai după ce mi-am întărit scutul mental. Chiar și fără să aud lamentările călătorilor, problemele și oboseala acestora făceau ca atmosfera să fie foarte apăsătoare. L-am dirijat spre stația de taxiuri pe hamalul care ne ducea bagajele – pe care Bill le-ar fi putut duce fără nici o problemă sub braț – și, în mai puțin de patruzeci de minute de la trezirea lui Bill, am pornit amândoi spre hotel. Lucrătorii de la Anubis și-au luat ferm angajamentul că vor trimite coșciugul în cel mult trei ore.

Vom vedea. Dacă nu reușeau să-și țină

promisiunea, primeam din partea companiei un zbor gratuit.

Uitasem cât este de întins Dallasul, pentru că ultima oară fusesem aici în urmă cu șapte ani, imediat după terminarea liceului. Luminile și agitația din oraș erau uimitoare. Tot drumul n-am făcut decât să mă uit pe fereastră, la toate magazinele și clădirile prin dreptul cărora treceam, în timp ce Bill îmi zâmbea cu o bunăvoință iritantă.

— Sookie, te-ai aranjat foarte frumos. Ți-ai ales hainele cele mai potrivite.

— Mersi, i-am spus, ușurată și mulțumită.

Bill insistase să arăt ca o profesionistă, iar când îl întrebasesm mirată „Ce profesionistă?!”, mă privise cu subînțeles, pe sub sprâncene. Așa că alesesem o cămășuță albă, un taior gri, cercei cu perle, o poșetă neagră și pantofi cu toc. Îmi pieptănasem părul pe spate și-l împletisem cu ajutorul unui set hairagami pe care îl comandasem de la televizor. Mă ajutase și prietena mea Arlene și, în cele din urmă, într-adevăr, reușisem se pare să arăt ca o profesionistă – deși, mai degrabă, semănăm cu o antreprenoare din branșa pompelor funebre –, iar Bill se arătase mulțumit. Contravaloarea vestimentației o trecusem în contul lui, la Tara's Togs, întrucât reprezenta o cheltuială legitimă, așa că nu mă puteam plânge de preț.

M-aș fi simțit mult mai comod în hainele mele de ospătăriță. În locul rochiei și ciorapilor lungi, prefer oricând o pereche de pantaloni scurți și un tricou. Am oftat la gândul că, în loc să port acești blestemați de pantofi cu toc, aș fi putut foarte bine

să vin în adidași și în uniforma mea de chelneriță.

Taxiul a oprit în fața hotelului și șoferul a coborât să ne dea jos bagajele, suficiente pentru trei zile. Dacă vampirii din Dallas îmi respectau indicațiile, aș fi terminat totul foarte repede și puteam reveni chiar în noaptea următoare în Bon Temps, unde trăim feriți de primejdii și unde nu ni se cere implicarea în afacerile și treburile vampirilor. Asta, bineînțeles, numai până când primește Bill un telefon. În orice caz, decât să ne bizuim pe o ședere scurtă, era mai bine să aducem cu noi haine suplimentare.

M-am târât pe bancheta mașinii și am ieșit după Bill, care tocmai îl plătea pe taximetrist. Un angajat al hotelului a apărut imediat lângă bagaje și a început să le încarce într-un cărucior cu roțile, moment în care și-a întors spre Bill chipul uscățiv și i s-a adresat:

— Domnule, bun venit la hotelul Silent Shore! Numele meu este Barry și...

În clipa în care Bill a făcut un pas în față, luminile de la intrarea în holul hotelului i-au dat la iveală paloarea chipului.

— ...eu voi avea grijă de bagajele dumneavoastră, încheie băiatul speriat.

— Mulțumim, i-am răspuns, dându-i tânărului, care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, un scurt răgaz în care să-și revină.

Observând că mâinile îi tremurau ușor, am încercat să recepționez sursa tulburării sale și, spre surprinderea mea – după o scurtă analiză a minții lui Barry –, am descoperit că era telepat, la fel ca și

mine! Se afla însă la un nivel de organizare și dezvoltare prin care eu trecusem, dacă nu mă înșel, pe la vârsta de doisprezece ani. Sărmanul băiat trăia un adevărat calvar. Nu se putea controla absolut deloc, iar scutul mental îi era complet ineficient. Își nega puternic aptitudinea, în vreme ce eu nu știam dacă să pornesc spre el și să-l îmbrățișez, ori să-l mângâi pe creștet. Însă mi-am dat imediat seama că nu eram în măsură să-i deconspir secretul, așa că am privit în altă direcție și am început să-mi plimb greutatea de pe un picior pe altul, ca și cum începusem deja să mă plictisesc.

— Eu vă urmez cu bagajele, a bombănit Barry.

Bill i-a zâmbit amabil, iar Barry i-a întors fâstâcit surâsul, după care și-a îndreptat atenția asupra căruciorului cu bagaje. Barry se speriasse de înfățișarea lui Bill, dar și de faptul că nu-i putea citi gândurile – aceasta fiind și fascinația pe care o exercitau morții vii asupra persoanelor ca mine. Barry, din moment ce acceptase să lucreze în cadrul unui hotel ce găzduia vampiri, trebuia să învețe să se relaxeze în preajma clienților săi.

Unii consideră că toți vampirii arată înspăimântător, dar, pentru mine, depinde de fiecare vampir în parte. Țin minte că, atunci când îl văzusem prima oară pe Bill, mi se păruse complet diferit de ceilalți și nu mă simțisem nicidecum înfricoșată.

Ființa care ne aștepta în holul hotelului Silent Shore era într-adevăr înfiorătoare. Barry mai mult ca sigur își udase deja pantalonii. Femeia-vampir s-

a apropiat după ce ne-am înregistrat la recepție, când Bill tocmai își punea în portofel cartea de credit – pe care o obținuse numai după ce trecuse printr-o procedură de coșmar, și asta doar din simplul motiv că avea o sută șazeci de ani. Imediat ce l-a plătit pe Barry, m-am apropiat și mai mult de Bill, sperând totodată ca femeia-vampir să nu-mi remarce mișcarea.

— Bill Compton? Detectivul din Louisiana?

Glasul îi era la fel de calm și de distant ca al lui Bill, dar cu mult mai puține inflexiuni. Se vedea că murise cu foarte multă vreme în urmă, pentru că era albă ca varul și dreaptă ca o scândură, paloare și inflexibilitate accentuate de o rochie subțire, albastru-aurie, lungă până la glezne. Părul șaten-deschis – împletit în cozi și lung până mai jos de mijloc – și ochii verzi scânteietori o făceau să iasă și mai mult în evidență.

— Da.

Vampirii nu au obiceiul să dea mâna, așa că cei doi s-au privit reciproc și s-au salutat scurt din cap.

— Ea e femeia?

Am prins cu coada ochiului o mișcare încetoșată, ceea ce însemna că probabil gesticulase spre mine – una dintre mișcărilor lor fulgerătoare.

— Ea este partenera și colaboratoarea mea, Sookie Stackhouse, i-a răspuns Bill.

A înclinat din cap o clipă mai târziu, arătându-ne că înțelesese aluzia:

— Numele meu este Isabel Beaumont, s-a prezentat ea. După ce despachetați și vă instalați

În cameră, veniți amândoi cu mine.

— Trebuie mai întâi să mă hrănesc, i-a zis Bill.

Isabel m-a privit scurt, gânditoare, întrebându-se probabil de ce nu-i ofeream din sângele meu. Dar acest lucru nu era treaba ei.

— Ai în acest caz opțiunea de a solicita telefonic pe cineva, i-a răspuns ea.

*

Sărmana de mine, o muritoare de rând, nu aveam decât posibilitatea să comand ceva din meniul restaurantului. Când însă am luat în calcul răstimpul pe care-l mai aveam la dispoziție, m-am gândit că era mai bine să mănânc de-abia după ce terminam treaba pe seara aceasta.

După ce ne-au fost aduse bagajele în dormitor – suficient de spațios pentru un coșciug și un pat –, tăcerea din mica sufragerie a apartamentului a devenit dintr-odată foarte apăsătoare. În cameră aveam un frigider mic, plin cu sânge îmbuteliat, dar Bill voia ceva natural.

— Sookie, trebuie să dau acest telefon, mi-a reamintit Bill de hotărârea pe care o luaserăm amândoi, de comun acord, încă dinainte de călătorie.

— Bineînțeles, i-am răspuns.

Fără să-l privesc, m-am retras în dormitor și am închis ușa. Era nevoie să se hrănească din altcineva, așa încât să-mi pot păstra energia pentru ceea ce aveam de rezolvat aici, dar asta nu însemna că-mi plăcea acest lucru, ori că trebuia să stau lângă el și să-l privesc. Câteva minute mai

târziu, s-a auzit o ciocănitură în ușa dinspre hol și l-am auzit pe Bill poftindu-și înăuntru cina ambulantă, după care au urmat câteva murmure, încheiate cu un geamăt grav.

Din nefericire pentru nivelul tensiunii mele, aveam destul bun-simț ca să nu încep să-mi trântesc de podea peria de păr, ori să arunc prin cameră unul dintre afurisiții ăia de pantofi cu toc cui. Posibil ca la această înfrânare să fi contribuit demnitatea personală, dar și instinctul de conservare, întrucât nu știam în ce măsură ar fi putut tolera Bill o persoană atât de temperamentală. Așa că m-am mulțumit să despachetez, după care mi-am așezat articolele de toaletă și am folosit baia. Știam că toaletele sunt dependințe opționale pentru vampiri și, chiar dacă în locuințele lor există astfel de încăperi, pe deplin funcționale, vampirii uită adeseori să-și aprovizioneze cămara cu hârtie igienică.

După ce-am auzit ușa de la ieșire deschizându-se și închizându-se la loc, Bill a ciocănit ușor înaintea de a intra în dormitor. Obrajii i se rumeniseră puțin și chipul îi arăta mult mai sănătos.

— Ești pregătită? m-a întrebat el. Deodată, m-a izbit și m-a înspăimântat faptul că acceptasem să lucrez cu adevărat pentru vampiri. Știam că, dacă nu rezolvam această sarcină, viața îmi va fi pusă în primejdie, iar Bill putea muri de-a binelea. Am confirmat printr-o mișcare ușoară a capului, în timp ce spaima îmi uscaseră efectiv gâtul.

— Nu-ți lua poșeta.

— De ce? I-am întrebat privind mirată în jos, la micul accesoriu. Cine ar obiecta la așa ceva?

În poșete pot fi ascunse multe lucruri, cum ar fi țepușe în miniatură, m-am gândit eu.

— Pune-ți cheia de la cameră în... fusta nu are buzunar?

— Nu.

— Atunci strecoar-o în lenjeria intimă. Mi-am ridicat fusta, așa încât Bill să vadă exact în ce tip de lenjerie aş putea să ascund ceva. Expresia chipului său mi-a făcut însă deosebită plăcere.

— Ce sunt ăștia... să fie cumva chiloți tanga? m-a întrebat Bill, arătându-se dintr-odată foarte interesat.

— Cam așa ceva. N-am considerat că trebuie să fiu protocolară până la piele.

— Și ce piele, murmură Bill. Atât de minunat bronzată, atât de... catifelată.

— Da, tocmai de aceea m-am gândit că n-am nevoie nici de ciorapi, i-am zis, prinzând dreptunghiul de plastic – „cheia” – sub elasticul de pe șold.

— Ah, nu cred că va sta acolo, zise el, în timp ce ochii îi deveneau tot mai mari și mai lucitori. S-ar putea să ne separăm și trebuie neapărat să ții cheia la tine. Încearcă alt loc.

M-am conformat și am mutat-o în altă parte.

— Vai, Sookie. De-acolo nu o vei putea scoate la timp. Hai, că trebuie... of a venit vremea să plecăm, mi-a zis Bill, forțându-se parcă să-și recapete luciditatea.

— Bine, dacă insiști, i-am spus, netezindu-mi

fusta costumului peste „lenjeria intimă”.

Bill m-a privit intens cu ochii săi negri și, la fel ca orice bărbat, și-a verificat buzunarele, pentru a fi sigur că nu uitase nimic. Era un gest neobișnuit de omenesc. Un gest care m-a impresionat nespus. Ne-am încurajat reciproc și am pornit pe hol, spre ascensor. Isabel Beaumont ne aștepta de ceva timp și presimțeam că nu era deloc obișnuită să facă asta.

Femeia-vampir se afla exact în locul în care o lăsasem și, deși arăta la vreo treizeci și cinci de ani, bănuiam că trebuie să fi avut o existență de sute de ani. Din câte se părea, în hotelul Silent Shore, Isabel nu se sfia să-și manifeste pe deplin firea de vampir, incluzând în aceasta și îndelungi pauze de imobilitate. Spre deosebire de oameni, care au obiceiul să se agite în permanență, să-și găsească mereu câte ceva de făcut, vampirii pot ocupa un spațiu fără să se simtă nevoiți să-și justifice prezența. Când am ieșit din lift, Isabel arăta exact ca o statuie, ori mai degrabă ca un umerăș de care ți-ai fi putut atârna pălăria, deși ai regreta amarnic un asemenea gest.

Odată ajunși la mai puțin de doi metri de ea, un fel de sistem de avertizare a înștiințat-o că ne apropiam și, ca la comandă, Isabel a privit brusc în direcția noastră, după care ne-a făcut semn cu brațul drept.

— Urmați-mă, ne-a spus ea, ieșind rapid pe ușa principală.

Barry de-abia a izbutit să-i deschidă ușa la timp. În momentul în care a trecut pe lângă el, am

observat că a știut să-și țină privirea în pământ. Pentru că, într-adevăr, tot ce se spune despre privirea unui vampir este pe deplin adevărat.

Previzibil, limuzina Isabelei era un Lexus negru dotat cu toate opțiunile posibile. N-ai să vezi un vampir care să conducă un Geo. Răbdătoare, Isabel a așteptat să-mi pun centura de siguranță – pe care ea și Bill nu s-au obosit să o folosească – și, destul de surprinzător, a pornit în trombă de lângă bordură, după care am străbătut Dallasul și am continuat pe o arteră foarte circulată. Isabel părea genul de persoană taciturnă, dar, după nici cinci minute de mers, i-am surprins o vagă tresărire a capului, de parcă și-ar fi amintit că avea de îndeplinit ordine foarte precise.

Am continuat cu o curbă la stânga, unde am văzut o zonă cu iarbă și contururile estompate ale unei clădiri ce părea un fel de reper istoric. Isabel și-a ridicat un deget lung și osos și a arătat spre dreapta:

— Arhiva Manualelor Statului Texas⁸, mi-a spus ea, simțindu-se probabil obligată să-mi dea și câteva informații de interes turistic.

Posibil să fi fost clar instruită în acest sens, ceea ce era și mai interesant. Am privit cu interes în direcția degetului ei arătător și, încercând să rețin vizual cât mai mult din vechea clădire de cărămidă, am fost oarecum mirată că nu arăta mai impunătoare.

---

⁸ *Texas School Book Depository*, clădire din care se presupune că, în noiembrie 1963, s-a tras asupra președintelui american J.F. Kennedy.

— Aia e colina de unde s-au tras celelalte focuri? am întrebat într-un suflet, emoționată și impresionată, ca și cum aș fi descoperit indicii despre prăbușirea zepelinului Hindenburg⁹ sau cine știe ce alt artefact legendar.

Isabel a confirmat aproape imperceptibil, dând ușor din cap, iar eu am reușit să-i observ răspunsul doar datorită mișcărilor vagi ale șuvițelor de păr.

— În vechea parte a arhivei funcționează acum un muzeu, mi-a spus ea.

Era interesant și speram să-l vizitez în timpul zilei. Dacă mai rămâneam ceva timp în Dallas, în orele pe care Bill și le petrecea în coșciug, aș fi putut să merg pe jos până la muzeu ori să iau un taxi.

Bill mi-a zâmbit peste umăr. Reușea deja să-mi prindă chiar și cele mai vagi stări, ceea ce mă satisfăcea în procent de optzeci la sută.

Am continuat să mergem încă vreo douăzeci de minute, părăsind centrul comercial și intrând în zona rezidențială. Primele clădiri erau modeste, pătrătoase; apoi, deși majoritatea caselor nu păreau mult mai mari, unele dintre ele începeau să arate de parcă ar fi fost îndopate cu steroizi. Destinația finală a reprezentat-o o casă uriașă, înghesuită pe o parcelă mică de pământ. Terenul denivelat din jurul clădirii o făcea să arate ridicol, chiar și pe întuneric.

---

⁹ Cel mai mare dirijabil construit vreodată, mândria Germaniei naziste. În anul 1937, acesta a luat foc în timp ce încerca să aterizeze la Lakenhurst, New Jersey, făcând numeroase victime.

Nu mi-ar fi displăcut să mai întârziem și să ne mai plimbăm puțin cu mașina.

Am parcat pe stradă, în fața vilei, întrucât asta mi s-a părut a fi. Bill mi-a deschis portiera, iar eu am ezitat puțin, refractară la perspectiva începerii... lucrului. Știam că erau vampiri înăuntru, chiar foarte mulți. Simțeam acest lucru în aceeași măsură în care puteam să-mi dau seama dacă m-ar fi așteptat acolo și ființe umane. Și totuși, în locul valurilor de gânduri care să-mi indice prezența oamenilor, am recepționat imagini mentale de... cum să mă exprim? În atmosfera din casă am perceput o mulțime de goluri, iar fiecare gol, știam bine, reprezenta un vampir. Am parcurs câțiva pași pe trotuarul îngust, până la ușa din față, unde am reușit, în sfârșit, să captez mental prezența unui om.

Lumina era aprinsă deasupra ușii, fapt care mi-a permis să văd mai bine exteriorul casei, construită din cărămizi bej, cu contururi albe. Lumina, evident, fusese aprinsă spre beneficiul meu, pentru că văzul unui vampir întrece cu mult chiar și cea mai ageră privire umană. Isabel ne-a condus la intrarea încadrată de arcade construite din același tip de cărămidă. Pe ușă atârna o ghirlandă de viță-de-vie și flori uscate, care aproape că masca vizorul. Era un mod foarte isteț de socializare, întrucât exteriorul casei nu era cu nimic ieșit din comun față de celelalte locuințe supradimensionate prin dreptul cărora trecuserăm și nu prezenta nici un indiciu care să dea de bănuț că înăuntru locuiau vampiri.

Însă vampirii chiar își făcuseră cuib acolo. Și în număr mare. Urmând-o pe Isabel înăuntru, am numărat patru în camera principală, spre care dădea ușa de la intrare, doi în hol și cel puțin șase în bucătăria spațioasă a casei, unde s-ar fi putut hrăni pe puțin douăzeci de persoane. Mi-am dat imediat seama că locuința fusese cumpărată și nu construită de vampiri, deoarece vampirii preferă ca bucătăriile să fie mici, ori chiar să lipsească cu desăvârșire. Au nevoie doar de un frigider, pentru păstrarea sângelui sintetic, și un cuptor cu microunde, pentru a-l încălzi. În definitiv, ce ar putea să gătească?

La chiuveță, un bărbat înalt și deșirat spăla câteva farfurii. Asta însemna că stăteau acolo și oameni. S-a întors pe jumătate în momentul când am trecut pe lângă el și m-a salutat din cap. Purta ochelari și avea mânecile cămășii suflecate. N-am avut ocazia să-i vorbesc, fiindcă Isabel ne-a zorit să intrăm în ceea ce părea a fi camera de zi.

Simțeam că Bill era încordat. Deși nu-i puteam citi gândurile, îl cunoșteam suficient de bine cât să-i interpretez poziția umerilor. Nici un vampir nu este în apele lui în momentele în care se află pe teritoriul unui semen de-al său. La fel ca în orice altă societate, vampirii au și ei o mulțime de legi și norme de conduită. Doar că, spre deosebire de noi, încearcă să le păstreze secret. Însă, încet-încet, le descopeream și singură.

L-am remarcat imediat și pe conducătorul vampirilor, care stătea în capul mesei lungi din sufrageria la fel de spațioasă a casei și care arăta

ca un ciudat. Asta a fost prima mea impresie, pentru că mi-am dat imediat seama că, de fapt, dorea să pară un ciudat – în realitate era... complet diferit. Părul gălbui și lucios îi era pieptănat pe spate, statura firavă și neimpresionantă, ochelarii cu rame negre îi purta numai pentru a-și camufla privirea, iar cămașa din bumbac cu capse îi era îndesată într-o pereche de pantaloni din bumbac și poliester. Chipul îi era palid – cum de altfel ar fi și trebuit să fie – și pistruiat, cu gene aproape invizibile și sprâncene aidoma.

— Bill Compton, spuse ciudatul.

— Stan Davis, a zis Bill.

— Mda, bun venit în oraș!

De îndată ce-am distins în vocea vampirului o vagă urmă de accent străin, mi-a apărut în minte gândul că *fusesse cândva Stanislaus Davidowitz* – și, în momentul imediat următor, mintea mi s-a limpezit instantaneu. Dacă afla vreunul dintre ei că reușeam din când în când să recepționez din tăcerea minții lor chiar și o frântură de idee, m-ar fi lăsat fără suflare înainte să ating podeaua.

Nici măcar Bill nu știa acest lucru.

Mi-am ferecat teama într-unul din cotloanele minții, în timp ce vampirul, cu privirea lui palidă, îmi examina atent fiecare trăsătură.

— Are o înfățișare agreabilă, îi spuse lui Bill, ceea ce s-ar fi dorit un compliment, un fel de încurajare bărbătească pentru Bill.

Bill i-a răspuns înclinându-și ușor capul.

Vampirii nu-și pierdeau vremea sporovăind fel de fel de lucruri pe care oamenii și le spun

adeseori în circumstanțe similare. O ființă umană superioară ierarhic l-ar fi întrebat pe Bill ce mai face șeful său, Eric; l-ar fi amenințat cu subtilitate, în caz că nu voiam să-i ajut, și, foarte probabil, ne-ar fi făcut cunoștință cu cele mai importante personaje prezente în încăpere. Dar nu și Stan Davis, șeful vampirilor. A ridicat brusc mâna și un vampir hispanic, tânăr, cu păr negru și sârmos, a ieșit iute din cameră și a revenit aducând cu el o tânără. Imediat ce m-a văzut, fata a țipat și s-a smucit în față, încercând să-și elibereze brațul din strânsoarea vampirului.

— Ajută-mă! a strigat ea. Trebuie să mă ajuți!

Mi-am dat imediat seama că era cam prostuță. În definitiv, cum aș fi putut s-o ajut într-o casă plină de vampiri? Rugămintea ei era chiar ridicolă. Mi-am repetat de câteva ori acest lucru, foarte rapid, așa încât să termin cât mai repede ce aveam de rezolvat.

M-am uitat fix în ochii ei și am ridicat un deget, sugerându-i să păstreze tăcerea. Fata s-a conformat de îndată ce m-a privit și am stabilit amândouă o legătură. Spre deosebire de vampiri, nu am o privire hipnotică, și nici nu arăt la fel de amenințătoare, ci sunt la fel ca orice fată simplă, care muncește într-un loc prost plătit, așa cum pot fi întâlnite în mai toate orașele din sudul Statelor Unite: blondă, pieptoasă, bronzată și tânără. De asemenea, foarte posibil să nu arăt nici prea isteasă. Însă presupun că oamenii – și vampirii – consideră că frumusețea, părul blond și munca într-un loc prost plătit implică totodată și

stupiditate.

Liniștită că-l aveam pe Bill în spatele meu, m-am întors către Stan Davis.

— Domnule Davis, vreau să vă spun că am nevoie de liniște pentru a o interoga pe această fată și, de asemenea, vreau mai întâi să știu ce vreți să aflați de la ea.

Tânăra a început să suspine, încet și înduioșător, dar și incredibil de iritant într-o astfel de situație.

Davis și-a pironit ochii palizi asupra mea, dar nu pentru a încerca să mă farmece ori să mă domine, ci doar să mă analizeze.

— Am înțeles că escorta știe bine termenii învoielii mele cu șeful său, a zis Stan Davis.

Îmi era mai mult decât limpede mesajul pe care mi-l transmitea. În definitiv, eram o ființă umană care nu merita nici cea mai mică atenție. Faptul că mă adresasem lui Stan n-ar fi fost cu nimic diferit de încercarea unui pui de a le vorbi cumpărătorilor de la KFC. Și totuși, trebuia să aflu ce dorea de la tânăra de față.

— Nu mă îndoiesc că îndepliniți condițiile agreate de șeful Districtului 5, i-am răspuns, încercând să-mi păstrez vocea cât mai uniformă. În ceea ce mă privește, îmi voi da toată silința să vă ajut, dar nu pot face absolut nimic, atâta vreme cât nu știu ce urmăresc.

— Vrem să știm unde este fratele nostru, mi s-a adresat el după o scurtă pauză.

M-am străduit să nu arăt atât de surprinsă pe cât m-am simțit în sinea mea.

După cum am mai spus, unii vampiri, cum este și cazul lui Bill, trăiesc singuri. Alții se simt mult mai în siguranță în grupuri, numite și cuiburi. Membrii unui astfel de grup se consideră frați și surori, dar numai după ce-au stat vreme îndelungată în cuibul respectiv, iar unele cuiburi rămân intacte zeci de ani. În New Orleans, de pildă, este unul care există de două sute de ani. Înainte să plecăm din Louisiana, Bill îmi dezvăluise pe scurt faptul că vampirii din Dallas trăiesc într-un grup neobișnuit de mare.

Chiar dacă nu cunosc eu prea multe, mi-am dat totuși seama că, pentru un vampir atât de puternic cum este Stan, pierderea unuia dintre frații din grup nu reprezintă doar un fapt insolit, ci și o umilință.

Iar vampirilor le place să fie umiliți în aceeași măsură în care le place și oamenilor.

— Vă rog, explicați-mi situația, i-am spus pe un ton cât se poate de neutru.

— Fratele meu, Farrell, nu s-a întors în cuib de cinci nopți, mi-a răspuns Davis.

Bănuiam că verificaseră deja locurile pe care obișnuia să le frecventeze Farrell și îi întrebaseră pe toți ceilalți vampiri din Dallas când îl văzuseră ultima dată pe acesta. Totuși, nu mi-am putut nega natura umană și am dat să-l întreb și acest lucru. Bill însă mi-a atins umărul și l-am surprins cu coada ochiului clătinând foarte ușor din cap. Era clar că mi-aș fi insultat grav gazda printr-o astfel de întrebare.

— Ce-i cu tânăra asta? l-am întrebat, privind-o

pe față, care tăcea mălc și tremura înfiorată, în vreme ce vampirul hispanic se străduia să o țină în picioare.

— Lucrează în clubul unde a fost văzut ultima dată. Este unul dintre localurile noastre, Bat's Wing.

Barurile reprezintă afacerile cele mai căutate de vampiri, pentru că, evident, activitatea în astfel de localuri se desfășoară în principal noaptea. Există bineînțeles și vampiri care și-au ales ca domeniu de activitate curățătorii și spălătorii nocturne, dar acestea nu au nici pe departe farmecul pe care-l exercită asupra oamenilor barurile luxoase deținute de vampiri.

În ultimii doi ani, barurile vampirilor au animat semnificativ viața de noapte a orașelor. Patetici, mulți oameni – numiți și cocote – au devenit obsedați de vampiri și au început să frecventeze barurile lor, înveșmântați în fel de fel de costumații, în speranța să le atragă acestora atenția, în timp ce turiștii vizitează localurile și îi privesc cu gurile căscate pe vampiri și cocote. Însă barurile de acest gen nu sunt localuri în care să poți lucra în siguranță.

L-am privit fix în ochi pe vampirul hispanic și i-am arătat spre unul dintre scaunele de lângă masa lungă, din apropierea mea. Vampirul a așezat-o pe față și, pregătindu-mă să-i recepționez gândurile, am privit-o pe tânără din picioare. Minte fetei nu avea nici un fel de protecție. Am închis ochii.

O chema Bethany; avea douăzeci și unu de ani și se considera o fată sălbatică și nonconformistă.

Până în momentul de față, nici prin cap nu-i trecuse că va avea astfel de probleme. Angajarea în barul Bat's Wing fusese unul dintre gesturile ei rebele și, din câte se părea, existau toate șansele ca această alegere să-i fie fatală.

Mi-am întors privirea spre Stan Davis.

— Dacă vă oferă informațiile dorite, i-am spus, asumându-mi un mare risc, știți că fata trebuie să plece de-aici liberă și nevătămată.

Stan îmi spusese că știa bine termenii învoielii, dar l-am întrebat totuși acest lucru, pentru a fi sigură.

Bill a suspinat ușor în spatele meu. Nu era deloc într-o poziție avantajoasă, mai ales că Stan Davis se înfuriase atât de rău, încât ochii îi sclipiseră puternic pentru o secundă.

— Da, mi-a răspuns el printre dinți, scoțându-și colții pe jumătate. Sunt de acord.

Ne-am privit pentru o clipă. Știam amândoi foarte bine că, în urmă cu nici doi ani, vampirii din Dallas ar fi răpit-o pe Bethany și ar fi torturat-o până când le-ar fi spus tot ce știa și chiar mai mult de-atât.

— Cum arată Farrell?

— Ca un cowboy, mi-a răspuns Stan, fără nici cea mai mică urmă de umor. Obișnuiește să poarte blugi, cravate-șnur și cămăși cu capse din perle false.

Vampirii din Dallas nu păreau să apeleze la croitorii de lux, ceea ce însemna că, la urma urmelor, aș fi putut foarte bine să vin îmbrăcată în costumația mea de chelneriță.

— Ce culoare au ochii și părul?

— Are părul șaten-cărunt și ochii căprui. Are maxilare late și măsoară în înălțime cam... un metru nouăzeci, a continuat Stan, care părea să-i fi recalculat înălțimea dintr-o veche unitate de măsură. Este proaspăt bărbierit și slăbuț, în vârstă de aproximativ treizeci și opt de ani.

— Îmi permiteți s-o duc pe Bethany în altă parte? Într-o cameră mai mică și mai puțin aglomerată? am întrebat, încercând să par mai simpatică, pentru că nu era deloc o idee rea.

Stan a dat din mână atât de rapid, încât doar am dedus că făcuse un gest, și, în clipa imediat următoare – fără nici o exagerare –, toți vampirii au părăsit bucătăria, cu excepția lui Stan și a lui Bill. Deși nu-l vedeam, știam că Bill aștepta lângă perete în spatele meu, pregătit pentru orice eventualitate. Am inspirat profund. Sosise vremea să acționez.

— Bethany, cum te simți? am întrebat-o cu blândețe.

— Cum de ai aflat cum mă cheamă? m-a întrebat ea, agitându-se pe scaun.

I-am întors scaunul pe roțile, din dreptul mesei, spre cel pe care mă așezasem. Stan ședea în capul mesei, în spatele meu, undeva în stânga.

— Pot să aflu multe alte lucruri despre tine, i-am zis, încercând să par cordială și atotștiutoare, după care am început să-i culeg din aer gândurile, ca și cum m-aș fi aflat în fața unui pom plin cu mere. Când erai mică, ai avut un câine pe nume Woof, iar mama ta știe să pregătească cea mai bună

prăjitură cu nucă de cocos din lume. Mai demult, tatăl tău a pierdut mulți bani la un joc de cărți și a trebuit să-ți amănestezi videocasetofonul, pentru a-l ajuta să-și plătească datoria fără să afle mama ta.

Fata m-a privit cu gura căscată. Atât cât era posibil, uitase că se afla într-un mare pericol.

— E uimitor! Ești la fel de bună ca mediumul care-și face reclamă la televizor.

— Bethany, ei bine, nu sunt medium, i-am răspuns, pe un ton ceva mai aspru. Sunt telepată și sunt capabilă să-ți citesc gândurile, chiar și pe acelea pe care nu le-ai conștientizat. Mai întâi, vreau să te relaxezi și apoi vreau să-ți amintești cât mai multe lucruri despre seara în care ai lucrat la bar, în urmă cu cinci zile, i-am spus privind scurt spre Stan, care m-a aprobat dând ușor din cap.

— Dar nu m-am gândit nici o clipă la prăjitura mamei mele! zise la fel de uluită Bethany.

Am încercat să-mi înăbuș un suspin.

— Chiar dacă n-ai fost conștientă de acest gând, el ți-a trecut totuși prin minte, exact în momentul când i-ai văzut paloarea lui Isabel, al cărei chip alb ți-a amintit de glazura prăjiturii mamei tale. Iar de fostul tău câine ți-ai adus aminte imediat ce te-ai gândit că părinții trebuie să-ți ducă tare mult dorul.

Odată ce-am rostit aceste cuvinte, mi-am dat brusc seama că făcusem o greșală, pentru că tânăra, amintindu-și de situația în care ajunsese, a început din nou să plângă.

— Atunci, pentru ce ești aici? a întrebat ea printre suspine.

— Vreau să te ajut să-ți amintești.

— Dar ai zis că nu ești medium.

— Într-adevăr, nu sunt.

Sau eram? Aveam câteodată străfulgerări care interferau cu celălalt har al meu, de care auziseră deja vampirii și pe care îl consideram mai degrabă un blestem, asta până să-l întâlnesc pe Bill.

— Un medium este capabil să afle informații despre cineva prin atingerea unui obiect care-i aparține persoanei respective. Unii pot avea viziuni despre evenimente trecute sau viitoare, iar alții pot să comunice cu morții. Spre deosebire de aceștia, eu sunt telepat sau, altfel spus, o persoană capabilă să recepționeze gândurile celor din jur. Până în prezent, n-am încercat, dar s-ar putea să am capacitatea să și transmit gânduri.

Odată ce întâlnisem un alt telepat, o astfel de încercare devenea o posibilitate destul de tentantă; era o idee pe care intenționam s-o explorez mai târziu în tihnă. Acum însă trebuia să mă concentrez la problema pe care o aveam de rezolvat.

Șezând față-n față cu Bethany, am luat o serie de decizii. Îmi era străină ideea de a-mi folosi capacitatea telepatică pentru a asculta pe cineva, deoarece am încercat întreaga viață să-mi înfrânez această abilitate. Acum, odată ce fusesem angajată să-mi folosesc „auzul”, viața lui Bethany depindea probabil de acesta. Viața mea era deja în mâinile vampirilor.

— Bethany, uite ce vom face. Tu îți vei aminti tot ce s-a petrecut în noaptea aceea, iar eu voi analiza informațiile, chiar în mintea ta.

- O să mă doară?
- Nu, absolut deloc.
- Și după aceea?
- Ești liberă să pleci.
- Acasă?

— Da, i-am zis, amintindu-mi că, în această seară, mulțumită unui anume vampir, nu va fi valabil și pentru mine același lucru.

- N-o să mă omoare?
- Nici vorbă de-așa ceva.
- Promiți?
- Bineînțeles, i-am răspuns zâmbind.

— Bine, mi-a spus șovăielnică, după care am mutat-o puțin, așa încât să nu-l poată vedea pe Stan peste umărul meu.

Habar n-aveam ce făcea Stan în spatele meu, dar simțeam că ea nu trebuia să-i vadă chipul alb, în timp ce-o ajutam să se liniștească.

- Ești drăguță, mi-a zis ea ca din senin.
- Mulțumesc, hai să revenim la problema noastră.

În circumstanțe mai favorabile, Bethany ar fi fost chiar drăguță. Avea gura puțin cam mică pentru chipul ei, dar aceasta este o trăsătură pe care unii bărbați o consideră atrăgătoare, mai ales că buzele îi erau și ușor țuguiate. Avea părul stufos, șaten-închis, foarte bogat și cu firul gros, iar constituția îi era slăbuță, cu sâni mici. Văzând că este privită de altă femeie, Bethany a devenit dintr-odată îngrijorată de faptul că avea hainele șifonate și machiajul i se ștersese.

- Arăți foarte bine, i-am spus încet, luându-i

palmele între ale mele. Uite, o să ne ținem de mâini pentru câteva momente și îți jur că nu încerc să mă dau la tine.

Bethany a chicotit și și-a relaxat degetele, iar eu mi-am început discursul.

Începusem de la o vreme să adopt o nouă tactică și, cu încurajările lui Bill, în loc să caut să evit utilizarea telepatiei, încercam să-mi dezvolt această capacitate, folosindu-i adeseori ca subiecți de experimentare pe clienții din barul Fangtasia. Așa descoperisem, aproape întâmplător, că îi puteam hipnotiza foarte ușor pe oameni. Desigur, nu eram efectiv capabilă să farmec pe cineva, ci doar reușeam să pătrund cu o ușurință extraordinară în mintea persoanei respective. Odată ce, analizându-i mintea, cunoști bine modul de relaxare al unei persoane, îți este foarte ușor să-i induci o stare de liniște hipnotică.

— Ce-ți place cel mai mult, Bethany? am întrebat-o. Îți place să mergi din când în când la un salon de masaj, ori să-ți faci unghiile la manichiurist?

Am pătruns cu delicatețe în mintea tinerei și, pentru scopul urmărit, am ales cel mai bun canal posibil.

— Știu că-ți face întotdeauna plăcere să-ți aranjezi părul la... Jerry, coaforul tău preferat, i-am spus pe un ton cald și uniform. Amintește-ți cum Jerry îți piaptână și îți descurcă părul... cum îți desparte cu deosebită gingășie șuvițele bogate. Chiar dacă îi ia mult timp să-ți tundă vârfurile, de-abia așteaptă să se ocupe de ele, pentru că ai un

păr sănătos și strălucitor. Acum, Jerry îți ridică încetișor o buclă și începe să-i îndrepte vârful... Odată cu zgomotul sec al foarfecii, un smoc mic de păr îți cade pe capă de nailon și alunecă pe podea. Îți simți din nou degetele prin păr... Simți cum îți ia pe rând șuviță cu șuviță și le tunde atent, după care le piaptăună, pentru a fi sigur că sunt perfect egale. Te relaxezi, aștepti și te simți minunat când îți aranjează cineva părul. Sunteți singuri..., i-am zis încet, dându-mi imediat seama că mă pripisem, întrucât îi stârnisem un ușor sentiment de neliniște. Mai sunt câțiva oameni în salon, dar sunt toți la fel de preocupați ca Jerry, iar unul dintre ei a pornit un uscător de păr... Din compartimentul alăturat se aud șoapte și Jerry își trece iarăși degetele prin părul tău, îți ia câte o șuviță, o tunde, apoi te piaptăună și trece la altă șuviță...

Nu știi cum ar privi un hipnotizator profesionist tehnica mea, dar metoda a dat roade. Creierul fetei intrase într-o stare de liniște și inactivitate, așteptând să primească o sarcină.

— În timp ce-ți aranjează părul, i-am spus cu aceeași voce monotonă, vei retrăi evenimentele din seara aceea, iar Jerry va continua să te tundă, bine? Poți să începi din momentul în care te-ai pregătit să mergi la bar. Și nu te gândești la mine, pentru că de-acum sunt ca o adiere ce unduiește ușor peste umărul tău. Când îmi auzi vocea, imaginează-ți că vine dintr-un alt compartiment al salonului de coafură și, câtă vreme nu-ți spun pe nume, nu vei auzi nimic din ce zic.

L-am asigurat astfel pe Stan că putem discuta

nestingheriți, i-am redat apoi încrederea lui Bethany și am pătruns adânc în mintea fetei.

Bethany se afla în apartamentul ei – o locuință foarte mică, îngrijită și curată – pe care îl împărțea cu o altă angajată a barului Bat's Wing, pe nume Desiree Dumas. După cum o vedea Bethany, Desiree Dumas arăta la fel cum îi spunea și numele pe care singură și-l inventase: o sirenă autoproclamată, puțin cam durdulie, mult prea blondă și pe deplin convinsă de erotismul ei.

Impresia pe care mi-a lăsat-o activitatea chelneriței părea similară viziunii unui film foarte prost. Însă, ce-i drept, Bethany avea o memorie aproape incredibilă. Trecând peste câteva episoade plictisitoare – cum ar fi discuția contradictorie a fetelor, privitoare la calitățile relative a două mărci de rimeluri –, Bethany și-a amintit următoarele: s-a pregătit pentru muncă și a plecat apoi la bar împreună cu Desiree, care lucra la raionul de suveniruri al localului Bat's Wing, unde, purtând o bustieră roșie și cizme negre, vindea la prețuri piperate suveniruri vampirești. Când își punea și colți falși, primea bacșișuri bunicile din partea turiștilor pentru a poza alături de ei. Bethany, osoasă și timidă, era o chelneriță modestă; aștepta de un an de zile eliberarea unui post la raionul mult mai plăcut de cadouri și suveniruri, unde, chiar dacă n-ar fi primit bacșișuri mari, salariul de bază era cu mult mai mare și, în plus, putea să stea pe scaun când nu avea clienți. Bethany încă nu ajunsese acolo și o invidia pe Desiree pentru locul în care lucra. Nerelevant, dar

m-am trezit spunându-i totul lui Stan de parcă ar fi fost cine știe ce informații cruciale.

Nu pătrunsesem niciodată atât de adânc în mintea cuiva. Am încercat să elimin lucrurile neimportante, dar n-am reușit și, în cele din urmă, le-am lăsat așa cum erau. Bethany, pe deplin relaxată, aștepta să-i fie aranjat părul. Tânăra avea o excelentă capacitate de memorare vizuală și, la fel ca și mine, era pe deplin absorbită de activitățile din seara aceea.

Mental, Bethany și-a amintit că servise sânge sintetic la o masă ocupată de patru vampiri: unei femei-vampir roșcate; unei hispanice scunde și îndesate, cu ochii negri ca smoala; unui adolescent blond plin de tatuaje antice și unui bărbat șaten cu fălci proeminente și cravată-șnur, prinsă într-o cataramă. El era! Imaginea lui Farrell i se întipărise chelneriței în memorie. Mi-am înăbușit surprinderea acestei descoperiri și am încercat s-o canalizez pe Bethany cu mai multă atenție.

— Bethany, el este omul nostru, i-am șoptit. Ce-ți amintești despre el?

— Ah, el, zise Bethany atât de strident, încât m-a speriat și era cât pe ce să sar de pe scaun.

Trăind în continuare scena mental, Bethany s-a întors și l-a privit pe Farrell, despre care și-a amintit că ceruse două pahare de sânge artificial 0-pozitiv și îi lăsase bacșiș.

Bethany s-a încruntat ușor la sugestia mea de a-și concentra atenția asupra lui Farrell, semn că-și dădea toată silința să-și amintească. Fragmentele dispartate ale evenimentelor din seara aceea au

devenit mai compacte și i-au permis să-și aducă aminte de episoadele care conțineau informații despre vampirul șaten.

— S-a dus cu blondul la toaleta din spate, ne-a zis ea, în timp ce i-am văzut în minte imaginea tânărului vampir, blond și tatuat.

Dacă aș fi avut talent la desen, aș fi putut chiar să-i fac portretul.

— Este vorba de un vampir tânăr, în vârstă de aproximativ șaisprezece ani, blond și tatuat, l-am informat pe Stan, care s-a arătat surprins.

Chiar dacă i-am perceput vag această reacție, întrucât trebuia să mă concentrez foarte profund – ca și cum m-ar fi pus cineva să fac jonglerii –, sunt aproape convinsă că acesta a fost sentimentul care i s-a manifestat fulgerător pe chip. Aș putea spune că m-a uimit reacția lui Stan.

— Sigur era vampir? am întrebat-o pe fată.

— A băut sânge, a răspuns ea sec. Avea chipul alb și m-a înfiorat de cum l-am văzut. Da, sunt sigură că era vampir.

Și, în plus, intrase în toaletă cu Farrell – fapt destul de neobișnuit, pentru că un vampir nu intră într-o toaletă publică decât dacă este acolo o ființă umană cu care vrea să facă sex sau din care vrea să se hrănească; ori amândouă deodată –, ceea ce reprezintă preferința oricărui vampir. Am reintrat în amintirile lui Bethany și am urmărit-o servindu-i pe alți clienți, pe care nu i-am recunoscut, deși i-am examinat cât am putut de bine pe consumatorii din bar. Majoritatea păreau genul de turiști inofensivi. Unul dintre clienți, un bărbat negricios, cu mustață

stufoasă, mi s-a părut totuși cunoscut, așa că am încercat să-i rețin și pe prietenii cu care stătea la masă, respectiv un tip înalt și uscățiv, cu păr blond, lung până la umeri, și o femeie îndesată, care avea una dintre cele mai groaznice tunsori pe care le văzusem în viața mea.

Aveam să-i pun lui Stan câteva întrebări, dar mai întâi doream să termin cu Bethany.

— Bethany, a mai ieșit de la toaletă vampirul care arăta ca un cowboy?

— Nu știu, mi-a răspuns ea după o pauză semnificativă. Eu nu l-am mai văzut.

I-am verificat cu atenție zonele goale pe care le avea în minte; chiar dacă nu am capacitatea de a reface informațiile șterse, mi-aș fi putut da imediat seama dacă îi fusese sau nu modificată memoria. N-am descoperit nimic concludent în acest sens. Și, am văzut clar, tânăra încerca din răspuțeri să-și amintească măcar o vagă imagine legată de Farrell. Încordarea lăuntrică a fetei îmi arăta limpede că pierdeam controlul asupra gândurilor și amintirilor ei.

— Ce-a făcut tânărul blond, cel cu tatuaje?

Bethany a reflectat puțin la întrebarea mea, ieșind pe jumătate din transă.

— Nici pe el nu l-am mai văzut, mi-a răspuns ea, trecându-i în acel moment un nume prin minte.

— Ce-a fost asta? am întrebat-o calm, în șoaptă.

— Nimic! Nimic!

Bethany a deschis larg ochii, iar tunsoarea luase sfârșit: o pierdusem. Capacitatea mea de control era departe de perfecțiune.

Dorea să protejeze pe cineva; nu voia ca persoana respectivă să treacă prin același lucru ca și ea. Însă nu și-a putut înfrâna gândul care-i trăda numele individului. N-am înțeles de ce credea că bărbatul acela ar fi putut cunoaște mai multe decât ea, dar aceasta era impresia ei. Știam că nu avea nici un sens să-i dau de înțeles că-i aflasem secretul, așa că i-am zâmbit și m-am adresat lui Stan, fără să mă întorc:

— E liberă să plece. Am aflat tot ce aveam nevoie.

Înainte de a mă întoarce spre Stan, n-am putut să nu observ pe chipul lui Bethany o expresie de ușurare. Eram însă convinsă că Stan își dăduse seama de faptul că aveam un as în mânecă, dar nu voia să spună nimic în acest sens. Simțeam că Stan mă înțelegea.

Chiar dacă Stan nu vorbise cu voce tare, în cameră a apărut o femeie-vampir tânără, care se transformase probabil pe când fusese de-o vârstă cu Bethany. Stan făcuse o alegere foarte bună. Tânăra s-a aplecat spre Bethany, a luat-o de mână, i-a zâmbit fără să-și coboare caninii și i-a spus:

— Acum o să te ducem acasă, bine?

— Ah, cât mă bucur! a zis Bethany, putându-i-se citi ușurarea pe chip. Mișunat, a adăugat ea, dar mai puțin încrezătoare. Ăăă, de fapt, mă duci la mine acasă, nu? Sau...

Femeia-vampir a privit-o fix în ochi și i-a răspuns:

— Nu-ți vei aminti nimic în legătură cu această seară, cu excepția petrecerii.

— Ce petrecere? a întrebat Bethany, cu glas molcom și mult prea puțin contrariată.

— Petrecerea de unde tocmai ai plecat, i-a răspuns femeia-vampir, conducând-o afară din cameră. Ai fost la o petrecere minunată, unde ai cunoscut un băiat foarte drăguț și v-ați dat întâlnire, a continuat ea să-i șoptească lui Bethany, în timp ce ieșeau din cameră, iar eu speram să-i implementeze o amintire plăcută.

— Ce-ai aflat? a întrebat Stan imediat ce s-a închis ușa în spatele celor două tinere.

— Bethany crede că tipul de la pază știe mai multe, pentru că l-a văzut pe acesta intrând în toaleta bărbaților la scurt timp după prietenul vostru Farrell și vampirul pe care nu-l cunoașteți.

Nu știam și nici nu mă gândeam să-l întreb pe Stan dacă vampirii obișnuiesc să facă sex între ei. În sistemul social al vampirilor, sexul și mâncarea sunt atât de strâns legate, încât nu-mi puteam imagina un vampir care să aibă o legătură sexuală cu o ființă non-umană sau, altfel spus, cu cineva de la care să nu poată bea sânge. Sau, în situații necritice, vampirii obișnuiau oare să-și bea unul altuia sângele? Știam că în momentele de criză – ha-ha!, aveau și ei așa ceva –, când viața unui vampir era în pericol, un seamăn de-al lui îi putea dona acestuia sânge pentru a-l revigora, dar nu auzisem niciodată de o situație în care vampirii să facă benevol schimb de sânge. Nu-l puteam întreba așa ceva pe Stan. Poate voi deschide subiectul cu Bill, după ce ne vom vedea ieșiți din această casă.

— Ai aflat din mintea ei că Farrell a fost la bar, unde s-a dus la toaletă împreună cu alt vampir, un tânăr blond și tatuat, a sintetizat Stan. Iar gorila clubului a intrat în toaletă imediat după ei.

— Exact.

A urmat o pauză considerabilă, răstimp în care Stan a reflectat probabil la ce avea de făcut în continuare. Am așteptat tăcută, încântată de faptul că nu auzeam nici măcar o idee din frământările sale lăuntrice. N-am recepționat nici cea mai mică licărire sau străfulgerare.

Recepționam extrem de rar astfel de licăriri momentane în mintea unui vampir. De la Bill nu captasem niciodată asemenea străfulgerări, și nici nu știusese că erau posibile până nu făcusem mai bine cunoștință cu lumea vampirilor. Prin urmare, compania lui este pentru mine o reală încântare, fiindcă reușisese pentru prima dată în viața mea să am o relație normală cu un bărbat. Bineînțeles, nu era un bărbat viu, dar nimeni nu are tot ce-și dorește.

De parcă ar fi știut că mă gândesc la el, Bill și-a așezat palma pe umărul meu. Mi-am pus mâna peste a lui, dorindu-mi să mă ridic și să-l îmbrățișez cu dragoste. N-ar fi fost însă un gest deloc potrivit în fața lui Stan, căruia i s-ar fi putut face foarte foame când ne-ar fi văzut îmbrățișați.

— Nu-l cunoaștem pe vampirul cu care era Farrell, mi s-a adresat Stan, oferindu-mi un răspuns mult prea ne semnificativ, mai ales după atâta timp de gândire.

Este posibil să fi intenționat să-mi dea o

explicație mai concretă, dar se gândise probabil că nu eram suficient de isteță cât să-i înțeleg răspunsul. Prefer oricând să fiu subestimată, decât supraapreciată. Și, în plus, cu ce-ar fi schimbat asta lucrurile? Mi-am amânat însă întrebarea, pentru că aveam de aflat fapte mai concrete.

— Cine este gorilă la Bat's Wing?

— O cocotă, un tip pe nume Re-Bar, mi-a răspuns Stan ușor dezgustat.

Așadar, Re-Bar își găsisse slujba de vis. Muncea printre vampiri, pentru vampiri și stătea noapte de noapte în mijlocul lor. Pentru cineva fascinat de morții vii, Re-Bar se putea considera un adevărat norocos.

— Dar ce-ar fi putut face el în cazul unui vampir scandalagiu? am întrebat din pură curiozitate.

— El nu era responsabil decât pentru bețivii umani. L-am ales numai după ce-am văzut că vampirii au tendința ca în acest post să abuzeze de forța lor.

— Este și Re-Bar aici? l-am întrebat, nedorind să mă gândesc prea mult la informația sa.

— Nu va dura mult să-l aducem, mi-a răspuns Stan, fără să se consulte cu cineva din anturajul său.

Se părea că are cu aceștia un contact mental. Nu mai văzusem niciodată așa ceva și știam bine că Eric nu-l putea aborda telepatic pe Bill. Ceea ce înșenina că Stan avea o abilitate specială.

În timp ce așteptam, Bill s-a așezat pe un scaun în apropierea mea, după care m-a luat cu tandrețe de mână. Bill mi-a fost și mai drag pentru acest

gest foarte liniștitor. Mi-am menținut mintea relaxată și am căutat să-mi conserv energia pentru interogatoriul care avea să urmeze, dar începusem totuși să-mi fac unele griji, chiar foarte serioase, în privința situației vampirilor din Dallas. Și de asemenea, mă îngrijora străfulgerarea pe care o avusesem cu privire la clienții localului, în special a bărbatului care mi se păruse cunoscut.

— Ah, nu se poate, am răbufnit, amintindu-mi brusc de unde-l cunoșteam pe individul respectiv.

Vampirii au devenit dintr-odată foarte atenți.

— Ce e, Sookie? m-a întrebat Bill.

Stan arăta de parcă ar fi fost sculptat în gheață și – nu mă înșelasem nici mai devreme – ochii verzi chiar îi străluceau puternic.

Având intenția de a-mi exprima cât mai repede gândul, cuvintele mi-au venit de-a valma:

— Preotul, i-am spus lui Bill. În seara aceea, a fost la bar individul care fugise la aeroport și care încercase să mă ia cu el.

Hainele diferite pe care le purta și atmosfera din local mă păcăliseră în momentele în care pătrusesem în mintea lui Bethany, dar acum eram absolut sigură.

— Da, a spus Bill încet.

Știam că Bill are o memorie aproape perfectă și puteam fi sigură că-i reținuse chipul bărbatului în cele mai mici amănunte.

— Nici prima oară când l-am văzut n-am crezut că este preot, iar acum știu sigur că a fost în bar în noaptea în care a dispărut Farrell, le-am spus. De această dată, n-a mai venit în cămașa neagră cu

guler alb, ci s-a îmbrăcat în haine obișnuite.

A urmat o pauză semnificativă, la finalul căreia Stan a spus cu delicatețe:

— Dar tipul ăsta, preotul fals, n-ar fi putut să-l răpească pe Farrell nici cu ajutorul a doi sau trei oameni.

Mi-am coborât privirea spre palme și n-am scos un cuvânt. Nu doream să fiu eu cea care să spună acest lucru cu voce tare. Bill, la fel de chibzuit, a păstrat și el tăcerea și, într-un final, Stan Davis, șeful vampirilor din Dallas, a continuat:

— Bethany și-a amintit că Farrell a intrat în toaletă însoțit de un vampir, unul pe care nu-l cunoaștem.

Am confirmat cu o mișcare a capului, dar privind în altă parte.

— Înseamnă că vampirul respectiv l-a ajutat să-l răpească pe Farrell.

— Farrell este cumva homosexual? am întrebat, încercând să par complet dezinteresată.

— Da, preferă bărbații. Crezi cumva...

— Eu nu cred nimic, l-am întrerupt, accentuându-mi spusele dând energic din cap.

Bill mi-a strâns puternic degetele. Au!

Tensiunea tăcerii s-a prelungit până la apariția femeii-vampir care arăta ca o adolescentă, însoțită de un bărbat vânjos, pe care-l văzusem și în amintirile lui Bethany. Tipul nu arăta așa cum îl văzuse Bethany, ci avea o constituție mai robustă și era mai puțin gras; era destul de atrăgător și mai deloc șleampăt. Însă, fără nici un dubiu, era Re-Bar.

Mi-am dat totuși seama că era ceva în neregulă cu acest om, pentru că pășea cu dragă inimă în spatele tinerei femei-vampir și le zâmbea tuturor celor prezenți în cameră. Un gest puțin cam deplasat, nu? Pentru că nu cred să existe om care să nu-și facă griji în momentul în care este implicat într-una din problemele vampirilor, indiferent cât de curată îi este conștiința. M-am ridicat și m-am dus spre el. Bărbatul m-a privit cu bucurie și optimism.

— Bună, prietene, i-am spus dând mâna cu el, după care mi-am retras-o politicoasă, cât am putut de repede.

Am făcut doi pași înapoi, simțind nevoia să iau un calmant și să mă așez.

— Ei bine, i-am zis lui Stan, e clar că are un gol în cap.

Mirat, Stan a scrutat creierul bărbatului.

— Lămurește-ne, îi ceru el.

— Domnule Stan, ce mai faceți? I-a salutat Re-Bar.

Eram convinsă că nu-i mai vorbise nimeni în acest fel lui Stan Davis; cel puțin, nu în ultimii cinci sute de ani.

— Sunt bine, Re-Bar. Tu cum o mai duci?

L-am admirat pe Stan pentru faptul că și-a păstrat calmul și respectul.

— Știți, la fel ca-ntotdeauna, mă simt excelent, i-a răspuns Re-Bar clătinând din cap de parcă nici lui nu-i venea să creadă. Sunt cel mai norocos nemernic de pe fața Pământului. Să-mi scuze domnița limbajul.

Nici o problemă.

A trebuit să fac un efort ca să vorbesc.

— Sookie, ce i s-a întâmplat? m-a întrebat Bill.

— Are efectiv un gol în minte, i-am răspuns. Nu știu cum să-ți explic mai exact. Nu-ți pot spune cum s-a ales cu așa ceva, deoarece n-am mai văzut un asemenea lucru, dar când am privit în gândurile și amintirile lui, n-am perceput decât o gaură mare, veche, neregulată. Este ca și cum Re-Bar ar fi avut nevoie să i se înlăture o tumoare minusculă, iar chirurgul, pentru a fi sigur că nu dă greș, i-a extirpat totul, din zona splinei și până la apendice. Când îi eliminați cuiva amintirile, presupun că le înlocuiți cu altceva, nu? am întrebat, făcând cu mâna un gest larg spre toți vampirii prezenți. Ei bine, în cazul lui Re-Bar, cineva i-a înlăturat o mare porțiune din minte, fără să-i mai pună nimic în loc. A fost ceva în genul lobotomiei, am adăugat inspirată.

Obişnuiesc să citesc foarte mult. Din cauza micii mele probleme, anii de școală fuseseră foarte grei pentru mine, dar lecturile particulare reprezentaseră mijlocul prin care să pot uita de situația în care mă aflu. Așa că, aș putea spune că sunt autodidactă.

— Prin urmare, s-a pierdut tot ce știa Re-Bar despre dispariția lui Farrell, a zis Stan.

— Da, laolaltă cu unele componente ale personalității sale și o mulțime de alte amintiri.

— Mai este capabil să lucreze?

— Ah, da, așa cred, i-am răspuns, deși nu mai întâlnisem niciodată o asemenea situație, și nici nu

mă gândisem că era posibilă. Dar nu știu cât de eficient va fi ca paznic, am adăugat cu toată sinceritatea.

— Deoarece a fost rănit în timp ce lucra pentru noi, vom căuta să avem grijă de el. Ar putea să se ocupe de curățenia clubului, după închidere, a zis Stan, din a cărui voce mi-am dat seama că dorea să-mi întipăresc bine în minte acest lucru, respectiv că și vampirii pot da dovadă de compasiune, ori cel puțin pot fi corecți.

— Dumnezeu, ar fi extra! i-a zâmbit Re-Barșefului său. Mersi mult, domnule Stan.

— Du-l acasă, i s-a adresat domnul Stan micuței sale subordonate, care s-a conformat imediat și l-a condus spre ieșire pe bărbatul lobotomizat.

— Cine ar fi fost capabil de-o asemenea cruzime? s-a întrebat Stan.

Bill nu i-a răspuns, întrucât nu se afla acolo pentru a-și vârî nasul în treburile lor, ci numai pentru a mă proteja și pentru a interveni în rezolvarea cazului, atunci când ar fi fost nevoie de serviciile sale. O clipă mai târziu, a intrat în cameră femeia-vampir înaltă și roșcată care fusese la bar în noaptea în care dispăruse Farrell.

— Ai observat ceva neobișnuit în seara dispariției lui Farrell? am abordat-o direct, fără să mai țin cont de etichetă, fapt pentru care femeia-vampir a hârâit la mine, arătându-și colții albi ce contrastau puternic cu negrul limbii și rujul strident al buzelor.

— Cooperează, i-a ordonat Stan și, dintr-odată, chipul femeii-vampir s-a liniștit, iar expresia de

furie a dispărut asemenea cutelor unui cearșaf netezit cu mâna.

— Nu-mi amintesc, a răspuns ea într-un târziu, ceea ce însemna că era un har particular abilitatea lui Bill de a reține o imagine în cele mai mici amănunte. Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut pe Farrell mai mult de un minut sau două.

— O poți verifica pe Rachel la fel ca pe ospătăriță? m-a întrebat Stan.

— Nu, i-am răspuns aproape instantaneu, pe un ton puțin cam apăsător. Nu pot citi mințile vampirilor. Acestea sunt pentru mine ca niște cărți închise.

— Nu-ți amintești de un blond, unul de-al nostru, a intervenit Bill, care arată ca un adolescent de aproximativ șaisprezece ani? Un tip cu tatuaje albastre, antice, pe brațe și pe piept?

— Ah, desigur, a răspuns imediat roșcata. Tatuajele cred că le are de pe vremea romanilor. Arătau înfiorător, dar erau totuși interesante. M-a mirat însă prezența lui, fiindcă nu l-am văzut venind aici, să-i ceară lui Stan permisiunea ori privilegiul de a vâna.

Altfel spus, vampirii care intră pe teritoriul altor semeni de-ai lor trebuie neapărat să semneze prezența în cartea de oaspeți. Am păstrat și această informație pentru o referință viitoare.

— Știu că venise cu o ființă umană, ori cel puțin avusese o conversație cu aceasta, a continuat femeia-vampir roșcată, îmbrăcată în blugi și un pulover verde ce mi se părea extrem de călduros.

Vampirii însă nu au nici un fel de griji în privința

modificărilor de temperatură. Rachel l-a privit pe Stan, apoi pe Bill, care i-a făcut semn să continue și să le dezvăluie tot ce-și amintea.

— Dacă nu mă înșală memoria, bărbatul avea păr negru și mustață, a adăugat Rachel, gesticulând cu degetele, ca și cum ar fi vrut să încheie: Toți oamenii sunt o apă și-un pământ!

După ce Rachel a ieșit, Bill a întrebat dacă aveau un computer în casă. Stan i-a răspuns afirmativ și l-a privit foarte mirat pe Bill când acesta i-a cerut permisiunea să-l folosească, scuzându-se totodată că nu-și adusese laptopul cu el. Stan a încuviințat din cap și, exact în clipa în care Bill a dat să plece din cameră, a ezitat și s-a întors spre mine, întrebându-mă:

— Sookie, o să fii OK?

Desigur.

Am încercat să par convingătoare.

— Se află în perfectă siguranță, l-a liniștit Stan. În plus, mai sunt câteva persoane pe care trebuie să le vadă.

Am dat ușor din cap și Bill a ieșit, după care i-am zâmbit lui Stan – așa cum fac de fiecare dată când sunt tensionată. Nu era însă un surâs de fericire, dar, chiar și așa, era o alternativă mult mai bună decât să țip.

— De când sunteți împreună, tu și Bill? m-a întrebat Stan.

— De câteva luni.

Cu cât Stan va ști mai puține despre noi, cu atât voi fi mai fericită.

— Ești mulțumită cu el?

— Da.

— Îl iubești? m-a întrebat amuzat Stan.

— Asta nu e treaba dumneavoastră, i-am răspuns zâmbind. Ați spus cumva că mai sunt și alte persoane pe care trebuie să le verific?

Urmând aceeași procedură folosită cu Bethany, am ținut între palme mai multe perechi de mâini și am scrutat câteva minți plictisitoare. Bethany fusese cea mai atentă dintre toate persoanele prezente în bar în seara aceea. Ceilalți oameni – o altă ospătăriță, barmanul localului și un client de-al casei, altfel zis, o cocotă, care ceruse din proprie inițiativă să participe la anchetă – s-au dovedit foarte plictisitori, obtuzi și incapabili să-și amintească mare lucru. Am reușit totuși să aflu că barmanul tănuia lucruri furate din casele oamenilor, informație pe care i-am transmis-o lui Stan imediat după plecarea barmanului, sfătuindu-l totodată să angajeze pe altcineva, dacă nu dorește să intre fără voia lui într-o investigație polițienească. Chiar dacă Stan s-a arătat mult mai impresionat decât mă așteptasem, nu doream să se îndrăgostească de serviciile mele.

Odată ce-am terminat cu ultimul suspect, Bill a revenit puțin mai bucuros în cameră, fapt care m-a făcut să cred că aflase tot ce dorise. În ultima vreme, Bill își petrecea tot mai multe ore în fața calculatorului, ceea ce nu era deloc o idee plăcută pentru mine.

— Vampirul tatuat, ni s-a adresat Bill, când în cameră nu mai rămăseserăm decât Stan și cu mine, se numește Godric, dar, în ultimul veac, și-a

spus Godfrey. Este un răzvrătit?

Nu știu cum s-a simțit Stan, dar eu am fost de-a dreptul impresionată. După numai câteva minute petrecute la computer, Bill se descurcase ca un adevărat detectiv.

Stan arăta realmente îngrozit, iar eu, din câte presupun, foarte uimită.

— S-a aliat cu extremiștii umani și intenționează să se sinucidă, mi-a șoptit Bill, într-un moment în care Stan se lăsase acaparată de gânduri. Tipul ăsta, Godfrey, are de gând să se întâlnească cu razele soarelui. S-a săturat până peste cap de acest tip de existență.

— Și vrea să ia și pe altcineva cu el?

Oare Godfrey avea în plan să-l expună și pe Farrell?

— E clar: ne-a trădat în favoarea Frăției, a zis Stan.

Trădare este un cuvânt cu multe implicații melodramatice, însă nici prin gând nu mi-a trecut să zâmbesc în momentul în care Stan îl rostise. Auzisem și eu de Frăție, dar nu întâlnisem pe nimeni care să facă parte din această organizație. Ceea ce era Ku Klux Klanul pentru afro-americani, pentru vampiri era Frăția Soarelui. Cultul cu cea mai rapidă dezvoltare în America.

Iată că, încă o dată, mă aventurasem în ape mult prea adânci pentru mine.

Capitolul 5

Multor oameni nu le plăcea deloc să-și împartă planeta cu vampirii. Lăsând la o parte faptul că așa fuseseră dintotdeauna – fără să aibă habar –, odată ce deveniseră convingși că vampirii existau cu adevărat, acestor oameni le intrase în cap serios ideea de a-i distruge definitiv. Și, la fel ca vampirii răzvrățiți, nu erau deloc mofturoși în privința metodelor de exterminare la care recurgeau.

Vampirii răzvrățiți se opuneau cu înverșunare progresului și nu doreau să aibă de-a face cu oamenii, în aceeași măsură în care nici oamenii nu voiau să audă de ei. Răzvrățiții refuzau să consume sânge artificial, o substanță care reprezenta elementul principal în dieta vampirilor din zilele noastre. Răzvrățiții considerau că vampirii nu vor avea nici un viitor atâta vreme cât nu rămâneau izolați și invizibili. Răzvrățiții măcelăreau cu zâmbetul pe buze o ființă umană și asta numai ca răspuns la persecuțiile de care avuseseră parte în trecut semenii lor. Acest grup de vampiri retrograzi căutau să-i convingă pe vampirii integrați în societate că singurătatea era unica modalitate prin care specia lor putea avea un viitor și, de asemenea, că persecuția era o simplă formă de menținere în frâu a populației.

Aflasem de la Bill că existau vampiri care, după o existență îndelungată, ajunseseră să fie copleșiți de remușcări teribile ori intrau într-o stare de deprimare ireversibilă. Acești solitari aveau ca unic scop „întâlnirea cu razele soarelui”, o expresie care pentru vampiri înseamnă sinucidere prin așteptarea zorilor.

Dorința mea de a avea un prieten m-a condus încă o dată pe drumuri pe care nu le-aș fi străbătut niciodată de una singură. Dacă nu m-aș fi născut cu această calitate telepatică, nu aș fi fost nevoită să cunosc astfel de lucruri, și nici prin gând nu mi-ar fi trecut să am un mort drept prieten. Dar, pentru băieții umani eram ca o paria. Mi-a fost efectiv imposibil să mă împrietenesc cu cineva căruia îi puteam citi gândurile. Odată ce l-am cunoscut pe Bill, a început cea mai frumoasă perioadă a vieții mele, dar, totodată, în lunile următoare am avut parte de atâtea probleme cât nu cunoscusem în toți cei douăzeci și cinci de ani de viață.

— Considerați că Farrell este deja mort? am întrebat, impunându-mi să mă concentrez asupra problemei în cauză.

Nu-mi făcea deloc plăcere această întrebare, dar trebuia să aflu răspunsul.

— Posibil, mi-a răspuns Stan, după o pauză îndelungată.

— Foarte probabil să-l țină ascuns, a intervenit Bill. Știm bine că au obiceiul să invite și presa la astfel de... ceremonii.

Stan a privit în gol o bună perioadă de timp, după care s-a ridicat.

— Același bărbat a fost și în bar, și la aeroport, a zis el, ca pentru sine.

Stan, ciudatul șef al vampirilor din Dallas, se învârtea foarte agitat prin cameră. Începuse să mă scoată din sărite, dar nici prin minte nu-mi trecea să-i spun acest lucru. În definitiv, era casa lui și, în

plus, unul din „frații” săi dispăruse fără urmă. Însă nu sunt genul de fată căreia să-i placă tăcerile îndelungate și meditative. Mă simțeam deja obosită și voiam să ajung cât mai repede în patul meu.

— Așadar, cum de-au aflat că voi fi la aeroport? am întrebat, încercând să par cât se poate de vioaie.

Ce e mai groaznic decât un vampir care se holbează la tine? Doi vampiri care te fixează cu privirea.

— Au știut din timp unde vei veni... ceea ce înseamnă că avem un trădător, a spus Stan, a cărui încordare făcea parcă să vibreze și să trosnească aerul din cameră.

Eu însă aveam o soluție mai puțin dramatică. Am luat de pe masă un carnețel și am scris:

„POATE SUNTEȚI ASCULTAȚI”. Amândoi s-au zgâit la mine de parcă le-aș fi oferit un Big Mac. Vampirii, deși au individual puteri diverse și incredibile, uită adeseori faptul că și oamenii și-au dezvoltat unele capacități proprii. Cei doi bărbați s-au privit gânditori, fără ca vreunul dintre ei să propună o soluție practică.

La naiba cu ei! Nu văzusem astfel de intruziuni decât în filme, dar cine intrase în cuibul vampirilor o făcuse în mare grabă și fusese cu siguranță înfricoșat de moarte. Presupunere care m-a condus la ideea că trebuie să fi pus microfonul undeva în apropiere și să nu-l fi ascuns prea bine. Mi-am dat jos jacheta gri și apoi m-am descălțat. Din moment ce eram o biată ființă umană și nu aveam cum să-

mi pierd și mai mult demnitatea în fața lui Stan, m-am lăsat în genunchi și am intrat sub masă, după care am mers de-a bușilea în lungimea acesteia, împingând și verificând scaunele cu rotile, în timp ce înaintam. Cred că era a mia oară când îmi doream să mă fi îmbrăcat în pantaloni.

Ajunsă la aproximativ doi metri de picioarele lui Stan, am observat dedesubtul lemnului gălbui al mesei o umflătură neobișnuită, închisă la culoare, pe care am examinat-o cât am putut de îndeaproape. N-aveam la îndemână o lanternă, însă mi-am dat seama că nu era nicidecum o bucată de gumă de mestecat.

Descoperisem micul dispozitiv electronic, dar nu știam ce-aș fi putut face în continuare, așa că am ieșit prăfuită de sub masă și m-am trezit chiar la picioarele lui Stan. Acesta mi-a întins mâna și i-am prins-o fără nici o tragere de inimă. Stan m-a ridicat încet, ori cel puțin așa mi s-a părut mie, iar în clipa următoare eram deja în picioare, chiar în fața lui. Stan nu era foarte înalt și, privindu-l în ochi mai mult decât mi-aș fi dorit, am ridicat un deget, pentru a fi sigură că-mi dă atenție, și i-am arătat sub masă.

Bill a ieșit numaidecât din cameră, iar chipul lui Stan s-a albit de-a binelea. În timp ce ochii îi aruncau văpăi, am căutat să privesc în orice altă direcție, numai spre el nu. Nu voiam să aibă sub priviri imaginea mea, în timp ce rumega faptul că cineva ascunsese un microfon în camera de audieri. Fusese într-adevăr trădat, dar nu cum se așteptase.

Am căutat în minte ceva util de făcut. Am schițat un zâmbet spre Stan și, ridicându-mi instinctiv mâinile să-mi aranjez părul, mi-am dat seama că, deși se lăsase puțin, coada își păstrase destul de bine ruloul împletit. Am hotărât să-mi fac de lucru cu el și să am astfel un bun pretext de a-mi coborî privirea.

Am răsuflat ușurată în momentul în care Bill a revenit în cameră, împreună cu Isabel și individul care spăla vase și care ținea în mâini un bol cu apă.

— Stan, îmi pare rău, i-a zis Bill. Mi-e teamă că Farrell este deja mort, dacă luăm în calcul tot ce-am aflat în această seară. Dacă nu mai aveți nevoie de noi, eu și Sookie ne vom întoarce mâine în Louisiana.

Isabel îi arătă spre masă, iar bărbatul se conformă și așeză bolul acolo unde i se indicase.

— Puteți pleca, i-a răspuns Stan glacial, dar nu înainte de a-mi trimite nota de plată. Șeful tău, Eric, a fost foarte categoric în această privință. Va trebui să mă întâlnesc și cu el într-o bună zi, a adăugat el pe un ton ce dădea de înțeles că nu va fi deloc o întâlnire plăcută pentru Eric.

— Bărbat prost ce ești! a răbufnit Isabel. Vezi că mi-ai vărsat băutura!

În acel moment, Bill s-a aplecat rapid și a dezlipit microfonul de sub masă, după care i-a dat drumul în bolul cu apă. Isabel a ieșit din cameră mergând foarte lin, așa încât să nu verse apa peste marginile vasului. Bărbatul însă nu a plecat odată cu ea.

Scăpaseră destul de ușor de microfon și exista posibilitatea ca izbucnirea lui Isabel să-i fi păcălit pe cei care ne ascultau. Odată eliminat microfonul, ne-am liniștit cu toții. Nici măcar Stan nu mai arăta prea înfricoșător.

— Mi-a zis Isabel că aveți motive care vă determină să credeți că Farrell ar fi fost răpit de membrii Frăției, a spus bărbatul. Poate n-ar strica să fac o vizită la Centrul Frăției, împreună cu domnișoara de față, unde să încercăm să aflăm dacă plănuiesc desfășurarea unei ceremonii.

Bill și Stan l-au privit gânditori.

— O idee foarte bună, a răspuns Stan. Un cuplu nu le-ar atrage prea mult atenția.

— Sookie? a întrebat Bill.

— Evident, nici unul dintre voi nu poate intra acolo, le-am spus. Am putea în acest fel să aflăm la fața locului cum stau lucrurile, dacă tot sunteți convinși că există posibilitatea ca Farrell să fie reținut acolo.

Dacă puteam să aflu informații suplimentare la sediul Frăției, aveam poate să reușesc să-i împiedic pe vampiri să treacă la ofensivă, deoarece era cert că nu se vor duce la poliție să anunțe dispariția unei persoane și să ceară percheziționarea clădirii Frăției. Indiferent cât de mult doreau vampirii din Dallas să respecte legile oamenilor, ca să beneficieze de toate drepturile integrării în societate, știam că era suficient ca un singur vampir din Dallas să fie ținut captiv de membrii Frăției, pentru ca oamenii să înceapă să moară pe capete, în stânga și-n dreapta. Așa că,

localizându-l pe Farrell, puteam totodată să împiedic o posibilă vărsare de sânge.

— Dacă vampirul tatuat este cu adevărat un solitar și intenționează să-l ducă și pe Farrell la întâlnirea cu soarele, iar dacă toate aceste lucruri au fost aranjate prin intermediul Frăției, atunci, așa-zisul preot care a încercat să te răpească la aeroport lucrează pentru această organizație. Ceea ce înseamnă că te cunosc cu toții foarte bine, a explicat Bill. Așadar, va trebui să porți perucă, a încheiat el zâmbind mulțumit.

Într-o regiune atât de călduroasă, lui Bill nu-i venise altă idee decât să port perucă, fir-ar să fie de treabă. Am încercat totuși să nu-mi pierd calmul. În definitiv, prefer să mi se irite pielea capului decât să fiu recunoscută în Centrul Frăției Soarelui drept prietena vampirilor.

— Da, este mult mai chibzuit să merg însoțită de o altă ființă umană, am recunoscut, regretând totodată că puneam și pe altcineva în pericol.

— El este bărbatul actual al lui Isabel, a zis Stan, rămânând tăcut pentru un minut, răstimp în care probabil că îi trimitea semnale lui Isabel, ori cine știe cum altfel își contacta el subalternii.

Și, după cum era de așteptat, Isabel își făcu numaidecât apariția în cameră. Trebuie să fie foarte practic să poți chema pe cineva în acest fel. Nici nu-ți mai trebuie telefon sau interfon. N-am putut să nu mă întreb care era distanța maximă de la care vampirii puteau să-i recepționeze semnalele. Eram însă mulțumită că Bill nu mă putea chema decât prin intermediul cuvintelor,

pentru că altminteri m-aș fi simțit ca o sclavă. Să fi fost Stan capabil să-i apeleze și pe oameni în același mod în care le comanda vampirilor? Era totuși o întrebare la care nu cred că mi-aș fi dorit să aflu răspunsul.

La apariția lui Isabel, bărbatul reacționează asemenea unui prepelicar ce simte prezența unei potârniche. Sau, mai degrabă, ca un om hămesit, căruia i se pune în față o friptură și trebuie să aștepte până la terminarea rugăciunii pentru masă. Mai-mai că începuse să saliveze. Speram ca eu să nu-i semăn, atunci când mă aflu în preajma lui Bill.

— Isabel, bărbatul tău s-a oferit s-o însoțească pe Sookie în Centrul Frăției Soarelui. Este convingător în ipostaza de potențial convertit?

— Da, așa cred, i-a răspuns ea, privind intens în ochii bărbatului.

— Înainte de a pleca, spune-mi, avem vreun oaspete în această seară?

— Da, unul singur, din California.

— Unde este?

— Așteaptă în salon.

— A intrat și în această cameră?

Stan, evident, ar fi fost încântat peste măsură să afle că individul care îi plantase microfonul era un vampir sau un om pe care nu-l cunoștea.

— Da.

— Poftește-l înăuntru.

Cinci minute mai târziu, Isabel a revenit urmată de un vampir înalt și blond. Bărbatul, care trebuie să fi avut un metru nouăzeci și cinci, dacă nu chiar

mai mult, era solid, bărbierit ireproșabil și avea o chică de culoarea spicelor de grâu. Imediat ce l-am simțit pe Bill încremenind, mi-am coborât privirea în pământ.

— El este Leif, l-a prezentat Isabel.

— Leif, l-a întâmpinat Stan mios, bun venit în cuibul meu. Astă-seară avem o mică problemă.

Am continuat să-mi privesc degetele de la picioare, dorindu-mi mai mult decât orice să rămân măcar două minute singură cu Bill și să aflu ce naiba se întâmplă, pentru că vampirul vizitator nu era nicidecum „Leif” și nu venea în nici un caz din California.

Era Eric.

Brațul lui Bill a intrat în raza mea vizuală și s-a apropiat de mine, după care Bill mi-a strâns degetele foarte ușor și grijuliu, iar eu i-am răspuns întocmai. Și-a strecurat apoi mâna pe după mijlocul meu și m-am sprijinit de el. Simțeam neapărat nevoia să mă liniștesc, fir-ar să fie.

— Cum v-aș putea ajuta? a întrebat politicos Eric, adică Leif, pentru moment.

— Se pare că am avut parte de un intrus care ne-a spionat în această cameră.

Era o tactică bine aleasă. Stan dorea să păstreze deocamdată secret faptul că fusese ascuns un microfon în încăpere și, având în vedere că, în mod sigur, exista un trădător printre ei, era o idee chiar foarte bună.

— Sunt un simplu oaspete al cuibului vostru și nu am nimic de împărțit cu tine ori cu vreunul din oamenii tăi.

Calmul și sinceritatea cu care Leif a negat orice implicare au fost de-a dreptul impresionante, dat fiind faptul că identitatea acestuia era o impostură ce trebuia să servească unui scop numai de el știut.

— Scuzați-mă, am intervenit pe un ton cât se poate de fragil și de omenesc.

Stan s-a arătat foarte iritat de această întrerupere, dar puțin îmi păsa.

— Aăă... obiectul respectiv trebuie să fi fost pus aici cu mai multe zile în urmă, am continuat, încercând să-i dau impresia că știam că Stan avea deja în vedere acest lucru. Pentru că altfel nu s-ar fi aflat detaliile sosirii noastre la aeroport.

Stan mă privea complet inexpresiv și, din moment ce intrasem în horă și trebuia să joc, am adăugat:

— Vă rog să mă scuzați, dar sunt foarte obosită. Îi permiteți lui Bill să mă ducă la hotel?

— Voi aranja să te conducă Isabel, mi-a spus Stan categoric.

— Nu, domnule.

Stan și-a ridicat mirat sprâncenele spălăcite, mascate de rama ochelarilor falși.

— Nu? a zis el, de parcă n-ar fi auzit niciodată acest cuvânt.

— Conform termenilor din contract, nu plec nicăieri fără un vampir din regiunea mea. Bill este acest vampir și, noaptea, nu merg nicăieri fără el.

Stan m-a privit încă o dată, lung. Bine că descoperisem microfonul și mă făcusem utilă, pentru că altfel nu cred c-aș fi avut nici cea mai

mică șansă în bârlogul lui Stan.

— Bine, mergeți, ne-a zis el.

Eu și Bill n-am mai pierdut vremea. Oricum nu l-am fi putut ajuta pe Eric, în cazul în care Stan i-ar fi descoperit adevărata identitate; și, de asemenea, exista posibilitatea să-l dăm chiar noi de gol. Eu aș fi fost mai mult ca sigur prima care l-ar fi demascată printr-un gest ori printr-un cuvânt, având în vedere că Stan mă supraveghea permanent. Vampirii îi studiaseră secole întregi pe oameni, în același mod în care animalele de pradă află cât se poate de multe despre vânatul lor.

Isabel a ieșit odată cu noi și ne-a condus la mașină, după care ne-a dus cu același Lexus la hotelul Silent Shore. Străzile Dallasului, deși nu erau pustii, erau totuși mult mai liniștite decât atunci când sosiserăm la club, cu multe ceasuri în urmă. După cum estimasem, rămăseseră mai puțin de două ore până la venirea zorilor.

— Vă mulțumesc, i-am spus politicoasă, imediat ce ne-am oprit sub porticul hotelului.

— Omul meu va veni să te ia la trei după-amiază, mi-a zis Isabel.

Înăbușindu-mi imboldul de a-i spune „Am înțeles, doamnă!” și de a-mi apropia soldățește călcâiele, i-am zis că este în regulă, după care am întrebat-o:

— Cum îl cheamă?

— Hugo Ayres, mi-a răspuns ea.

— Bun, i-am zis, știind deja că era un bărbat isteț, cu idei practice.

Am plecat spre holul hotelului, unde l-am

așteptat pe Bill; a sosit la câteva secunde după mine, după care ne-am îndreptat tăcuți spre lift.

— Mai ai cheia? m-a întrebat el în fața ușii.

— De ce, n-ai și tu cheie? i-am zis pe jumătate adormită, fără prea multă delicatețe.

— Ba da, însă vreau să văd de unde o scoți, mi-a răspuns el, redându-mi brusc tonusul.

— Poate ai vrea s-o găsești tu, i-am sugerat.

Un vampir cu păr negru, lung până la brâu, a apărut pe hol ținând de mijloc o tânără durdulie, cu păr roșcat și ondulat. După ce-au intrat în cameră, în celălalt capăt al holului, Bill a început să-mi caute cheia. Și a găsit-o destul de repede.

Odată intrați în cameră, Bill m-a luat în brațe și a început să mă sărute cu pasiune. Trebuia să discutăm despre tot ce se petrecuse în această noapte, dar nici eu, și nici el nu aveam chef de conversații.

Din ce descoperisem, un lucru practic în privința fustelor îl reprezenta ușurința cu care puteau fi scoase; iar când mai porți pe dedesubt doar o pereche de chiloți tanga, te poți debarasa de ambele articole într-o clipită. Jacheta gri zăcea pe podea, cămășuța albă la fel, iar brațele mi se încolăciseră strâns de gâtul lui Bill.

În timp ce mă încovrigasem toată în jurul lui, Bill s-a sprijinit de peretele camerei de zi și a început să-și descheie grăbit pantalonii, când, deodată, s-a auzit o bătaie în ușă.

— Fir-ar să fie! mi-a șoptit el la ureche. Pleacă, a adăugat Bill puțin mai tare.

L-am îmbrățișat și mai strâns. I-am simțit

respirația tot mai precipitată. Bill mi-a scos agrafele și clemele hairagami, lăsându-mi astfel părul liber pe spate.

— Am ceva de vorbit cu tine, s-a auzit o voce familiară, estompată de grosimea ușii.

— Nu se poate, am murmurat. Să nu-mi spui că-i Eric, unica persoană din lume căreia eram *obligați* să-i deschidem.

— Sunt Eric, s-a auzit din nou vocea.

Mi-am desfăcut picioarele din jurul taliei lui Bill și el m-a lăsat încetîșor pe podea, după care am zbughit-o în dormitor, să-mi pun pe mine halatul de baie, fiindcă mi-ar fi luat o veșnicie să-mi îmbrac la loc hainele aruncate prin cameră.

Am revenit în încăpere exact în momentul în care Eric îi spunea lui Bill că se descurcase foarte bine în această seară.

— Și, bineînțeles, Sookie, ai fost minunată, mi-a spus Eric, privindu-mi pe îndelete halatul scurt și roz.

Mi-am ridicat – și mi-am tot ridicat – ochii spre figura lui, dorindu-mi în sinea mea să-l văd pe fundul oceanului, cu zâmbetul și părul lui auriu cu tot.

— Ah, i-am răspuns cu ostilitate, mersi că te-ai deranjat să vii până aici doar pentru atâta lucru. Într-adevăr, nu puteam merge liniștiți în pat, fără această încurajare din partea ta.

Eric arăta nespus de încântat și de prietenos.

— Vai mie! a exclamat el. V-am întrerupt de la ceva? Sookie, asta îți aparține? a întrebat el ridicând de pe jos un șnur negru de la bikinii mei.

— Într-un cuvânt, da, i-a răspuns Bill. Eric, mai dorești să ne spui și altceva? a adăugat el pe un ton atât de glacial, încât ar fi surprins-o până și pe Regina Ghețurilor.

— În noaptea asta nu mai avem timp, a continuat Eric ușor trist. Zorile se apropie și mai am câteva lucruri de făcut înainte de a merge la culcare. Mâine-noapte însă trebuie neapărat să ne vedem. După ce aflați ce mai dorește Stan de la voi, lăsați-mi un bilet la recepție și vom aranja apoi o întâlnire.

Bill s-a arătat de acord.

— Bine, la revedere, i-a spus el.

— Nu bei și tu un păhărel înainte de culcare? Sau preferi ceva calduț, direct de la sursă?

Se aștepta oare să-i oferim și-o sticlă de sânge? Eric și-a îndreptat privirea spre frigider și apoi spre mine, făcându-mă să regret că alesesem un halat străveziu, din nailon, în locul unui capot gros și cu cordon.

Bill a păstrat o tăcere mormântală, iar Eric m-a fixat cu privirea până în ultima clipă, după care a ieșit, iar Bill a închis ușa după el.

— Crezi că ascultă la ușă? l-am întrebat pe Bill, în timp ce-mi desfăcea halatul.

— Nu-mi pasă, mi-a răspuns Bill, îndreptându-și atenția spre lucruri mai importante.

Când m-am trezit, pe la ora unu după-amiază, în hotel era o tăcere funebră. Și asta numai pentru că, firește, majoritatea oaspeților dormeau. Cameristele nu aveau voie să intre în camere în

timpul zilei. Cu o noapte în urmă, observasem că paza era asigurată de vampiri. Pe parcursul zilei, evident, siguranța era oferită prompt de personal uman, mai ales că oaspeții hotelului plăteau generos pentru această protecție. Am sunat pentru prima dată în viață room-service-ul și am comandat micul dejun. Deoarece nu mâncasem nimic noaptea trecută, mi-era o foame de lup. Chelnerul a bătut la ușă imediat ce-am ieșit de la duș și mi-am luat halatul pe mine. I-am deschis și l-am poftit înăuntru numai după ce m-am asigurat că era cine spunea.

Din cauza încercării nereușite de răpire, seara trecută, începusem să nu mai am încredere în nimeni. Mi-am ținut permanent spray-ul cu piper în dreptul coapsei, în răstimpul în care tânărul mi-a adus mâncarea și cafetiera, fiind hotărâtă să-l folosesc pe tot dacă ospătarul făcea un singur pas către ușa în spatele căreia Bill dormea în coșciug. Dar se vedea că tipul ăsta, Arturo, era foarte bine instruit, întrucât nu și-a îndreptat nici măcar o singură dată privirea spre dormitor și, de fapt, nici pe mine nu m-a privit în ochi, deși i-au trecut prin minte unele gânduri care m-au făcut să-mi doresc să-mi fi pus și sutienul înaintea de a-i deschide.

După ce-a ieșit – și i-am adăugat, așa cum mă sfătuisese Bill, un bacșiș pe nota de plată –, am înfulecat tot ce îmi adusesese: cârnăciori și clătite, precum și un castron plin cu bulete de pepene galben. Dumnezeuule, au fost delicioase! Siropul era cu adevărat din arțar și fructele erau coapte exact atât cât trebuie. Cârnăciorii au fost și ei minunați și

chiar mi-a făcut plăcere faptul că Bill nu era lângă mine, așa încât să mă intimideze, deoarece nu-i plăcea deloc să mă vadă mâncând usturoi, ba chiar îl ura.

Venise deja timpul să fac o vizită Centrului Frăției, așa că m-am spălat pe dinți și m-am pieptănat, după care m-am fardat. Mi-am aranjat părul, l-am prins în coc și am scos apoi peruca din cutie. Crezusem că Bill își ieșise din minți când îmi ceruse să iau cu mine această perucă – scurtă, șaten-închis și cu nimic ieșită din comun – și chiar mă întrebasesem din ce motiv îi trecuse prin cap o asemenea idee, dar acum eram mulțumită că o aveam. Mi-am pus apoi o pereche de ochelari destul de asemănători cu cei pe care-i purta Stan, cu același scop: de camuflare. Lentilele aveau totuși două mici lupe în partea inferioară, ceea ce mi permitea să pretind că erau ochelari pentru citit.

Oare ce obișnuiau să poarte fanaticii la întrunirile lor? Din infima mea experiență, trebuie să fi fost destul de conservatori în privința veșmintelor, fie pentru că dădeau importanță altor probleme, fie pentru că vedeau îmbrăcămintea stilată ca pe un lucru diavolesc. Dacă aș fi fost acasă și aș fi avut ceva bani, aș fi tras o fugă la Wal-Mart și m-aș fi îmbrăcat de-acolo, dar eram în Silent Shore, un hotel fără ferestre și foarte scump. În orice caz, Bill îmi spusese că pot suna la recepție pentru orice-mi doresc. Și am sunat.

— Cu ce vă pot ajuta? s-a auzit o voce de bărbat, care se străduia să imite glasul calm al

unui vampir bătrân.

Îmi venea să-i spun să renunțe. Cui i-ar plăcea o imitație, când are la îndemână originalul?

— Mă numesc Sookie Stackhouse și sun din camera trei sute paisprezece. Aș dori să cumpăr o fustă de blugi albastră, lungă, măsura 36, și o bluză, ori un jerseu cu flori pastelate.

— Am înțeles, doamnă, răspuse bărbatul după o pauză cam lungă. Când doriți să vi le aduc?

— Cât mai curând, i-am zis, amuzată de această perspectivă. De fapt, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Începeam să mă obișnuiesc cu această ipostază și chiar îmi plăcea să cumpăr pe banii altcuiva tot ce-mi doream.

În timp ce așteptam, am urmărit știrile la televizor. Erau cele caracteristice oricărui oraș american: probleme de trafic, probleme regionale și de criminalitate.

— A fost identificat cadavrul descoperit noaptea trecută în lada de gunoi a unui hotel, s-a auzit vocea gravă a crainicului, care și-a coborât colțurile gurii, pentru a părea și mai îngrijorat. Trupul victimei, Bethany Rogers, de douăzeci și unu de ani, a fost găsit în spatele hotelului Silent Shore, renumit pentru faptul că e primul hotel din Dallas care oferă servicii morților vii. Rogers a fost împușcată în cap, iar anchetatorii au caracterizat crima ca fiind similară unei „execuții”. Detectivul Tawny Kelner i-a declarat reporterului nostru că poliția a început deja urmărirea mai multor suspecti.

Imaginea de pe micul ecran a trecut de la chipul prefăcut revoltat al crainicului, la cel cu adevărat îndârjit al unei polițiște ce părea trecută de patruzeci de ani, destul de scundă și cu păr lung, împletit într-o coadă. Cameramanul a lărgit cadrul, așa încât să-l cuprindă și pe reporter, un bărbat negricios și mic de statură, cu un costum perfect ajustat pe trup.

— Doamnă detectiv Kelner, este adevărat că Bethany Rogers lucra într-un bar de vampiri?

Încruntarea polițiștei s-a accentuat.

— Da, este adevărat, a răspuns ea. În orice caz, tânăra nu era angajată ca animatoare, ci doar ca ospătăriță și, în plus, nu lucra acolo decât de două luni.

Oare ce rol să fi avut animatoarele în barul Bat's Wing?

— Faptul că trupul a fost aruncat tocmai în acel loc nu semnaleză o eventuală implicare a vampirilor?

Reporterul era mult mai insistent decât aș fi fost eu în locul lui.

— Dimpotrivă, consider că locul respectiv a fost ales pentru a le transmite vampirilor un mesaj, s-a scăpat Kelner, părând să-și regrete de îndată cuvintele. Acum, vă rog să mă scuzați...

— Desigur, doamnă detectiv, a spus reporterul, ușor uluit. Tom, a continuat el, întorcându-se cu fața spre aparatul de filmat și privindu-l de parcă ar fi putut vedea direct în studio, iată că situația nu este deloc liniștitoare.

Ce?!

Crainicul și-a dat probabil seama că reporterul începea să bată câmpii și a trecut imediat la alt subiect.

Sărmana Bethany murise, iar eu nu aveam pe nimeni cu care să discut pe această temă. Simțeam însă că nu eram îndreptățită să plâng pentru ea, așa că mi-am stăpânit lacrimile. Însă n-am putut să nu mă întreb ce se întâmplase cu Bethany Rogers noaptea trecută, după ce plecase din cuibul vampirilor. Mai mult ca sigur nu fusese omorâtă de un vampir, dacă nu avea urme de mușcături, întrucât se întâmplă extrem de rar ca un vampir să scape ocazia de a bea sângele victimei.

Smiorcăindu-mă ca urmare a lacrimilor înăbușite, m-am așezat demoralizată și tristă pe canapea și mi-am căutat în poșetă un pix. De îndată ce am găsit, am început să mă scarpin pe sub perucă. Începuse să mă mănânce pielea capului, cu toată răcoarea împrăștiată de aparatul de aer condiționat din cameră. Jumătate de oră mai târziu, s-a auzit o bătaie în ușă. M-am uitat foarte atentă pe vizor și l-am văzut tot pe Arturo, care ținea pe braț câteva articole de îmbrăcăminte.

— Le vom returna pe cele pe care nu le doriți, mi-a zis el, înmânându-mi veșmintele și încercând să nu se holbeze la părul meu.

— Mulțumesc, i-am spus, dându-i din nou bacșiș și simțind că m-aș putea obișnui foarte ușor cu această practică.

Nu mai era mult până la ora întâlnirii cu Ayres, iepurașul lui Isabel, așa că mi-am dat jos halatul și

am privit veșmintele pe care mi le adusese Arturo. Bluza oranj-pal cu flori albe arăta bine, dar fusta... nu prea. Din câte se părea, Arturo nu găsisese o fustă albastră, așa că luase două kaki. Nemaiavând încotro, am probat una din ele, dar îmi venea prea mulată și nu se potrivea cu înfățișarea la care mă gândisem. Cealaltă avea o cu totul altă croială și se încadra perfect imaginii pe care mi-o doream. M-am încălțat cu o pereche de sandale fără toc, mi-am pus în urechi cercei micuți și eram gata de plecare, însă nu înainte să-mi întregesc ținuta cu o veche poșetă de paie. Din nefericire, era poșeta pe care obișnuiam s-o port zi de zi. Dar pentru că se asorta perfect vestimentației, am scos dinăuntru tot ce-ar fi putut face trimitere la identitatea mea, gândindu-mă că ar fi trebuit să iau mai devreme în calcul acest accesoriu și întrebându-mă totodată dacă nu mai uitasem cumva și de alte măsuri de siguranță esențiale.

Am ieșit în liniștea culoarului. Acesta arăta la fel ca noaptea trecută. Nu existau oglinzi și nici ferestre, iar sentimentul de izolare totală nu era câtuși de puțin diminuat de sângeriiu mochetei și tapetul cu azuriu, roșu și crem. Ușile ascensorului s-au deschis imediat ce-am apăsat pe butonul de comandă și am coborât singură la parter. Nici măcar în lift n-am avut parte de vreun acord muzical. Hotelul nu-și dezmințea câtuși de puțin numele.

În hol, de-o parte și de alta a liftului, câteva gărzi înarmate supravegheau intrarea principală. Ușile hotelului erau încuiate, iar deasupra acestora

era instalat un monitor prin care se putea supraveghea trotuarul din fața intrării. Un alt monitor prezenta o imagine panoramică a străzii.

Am avut inițial impresia unui atac iminent, gând care m-a țintuit pe loc și mi-a ridicat instantaneu tensiunea, dar, după numai câteva secunde de liniște, mi-am dat seama că paznicii trebuie să fi stat tot timpul acolo. Acesta era de fapt și motivul pentru care vampirii alegeau acest hotel și altele similare lui. Nimeni nu putea să treacă de gărzi și să urce în ascensor, pentru a avea acces la camerele unde dormeau neputincioși vampirii. Tocmai de aceea și prețurile erau exorbitante la acest hotel. Ambii bărbați care asigurau paza arătau ca doi uriași și, evident, purtau aceleași uniforme negre ale hotelului. Începea deja să nu mai aibă haz această impresie generală că vampirii erau obsedați de culoarea neagră. Armele pe care le aveau atârdate de umăr mi s-au părut realmente gigantice, dar numai pentru că, în definitiv, nu eram familiarizată cu asemenea obiecte. Paznicii m-au privit scurt, după care și-au reluat activitatea plictisitoare de a se holba înspre ieșire.

Până și recepționerii erau înarmați. În spatele tejghelei exista un stativ în care erau carabine, dispozitiv care m-a făcut să mă întreb cât de departe ar fi fost în stare să meargă pentru a-și apăra clienții. Ar fi fost în stare să tragă în intruși, în semeni de-ai lor? Și cum s-ar fi rezolvat legal un asemenea incident?

Pe unul dintre scaunele plușate ce împodobeau podeaua de marmură a holului ședea un bărbat la

vreo treizeci de ani, înalt și deșirat, cu ochelari și păr de culoarea nisipului. Purta un costum kaki, subțire, de vară, cravată tradițională și mocasini ieftini. Era cu siguranță persoana care spăla vase.

— Hugo Ayres? am întrebat.

Bărbatul s-a ridicat și mi-a strâns mâna.

— Tu trebuie să fii Sookie, nu? Însă... noaptea trecută nu erai cumva blondă?

— Și sunt în continuare. Doar că port perucă.

— Arată de parcă ar fi părul tău natural.

— Bun. Mergem?

— Mașina e parcată chiar în față.

Mi-a atins ușor umărul și m-a atenționat unde era ieșirea, de parcă n-aș fi văzut și singură ușile hotelului. I-am apreciat politețea și mai puțin sugestia, după care am încercat să-l cunosc mai bine pe Hugo Ayres, care nu era un bun transmitător.

— De când te cunoști cu Isabel? I-am întrebat, în timp ce ne puneam centurile de siguranță.

— Păi, să tot fi trecut unsprezece luni, mi-a răspuns Hugo Ayres.

Observându-i brațele vânjoase și pline de pistrii, m-am întrebat mirată care o fi fost motivul pentru care nu locuia undeva la periferia orașului, alături de-o nevastă cu păr vopsit șuvițe și doi copii bălai.

— Ești divorțat? am continuat nechibzuită, regretând întrebarea imediat ce i-am văzut chipul cuprins de tristețe.

— Da, mi-a răspuns el. Destul de recent.

— Îmi pare rău.

Intenționasem să-l întreb dacă avea copii, dar am renunțat, pentru că nu era treaba mea. În plus, îl citisem destul de bine și aflasem că avea o fetiță, însă fără să reușesc să descopăr numele și vârsta ei.

— E adevărat că poți să citești mintea oamenilor? m-a întrebat el.

— Da.

— Atunci nu-i de mirare că ești atât de prețuită de ei.

Hugo era incisiv.

— Asta e probabil și motivația raționamentului lor, i-am zis, păstrându-mi vocea calmă și invariabilă. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt avocat.

— Atunci nu-i de mirare că le ești de folos, i-am spus pe un ton cât de neutru posibil.

— Da, merit această ripostă, a spus Hugo, după o tăcere îndelungată.

— Hai mai bine să trecem peste asta și să ne stabilim o identitate.

— N-am putea fi frate și soră?

— Nu-i o idee rea. Am văzut echipe formate din frați și surori care semănau chiar mai puțin decât ne asemănăm noi. Dar cred că este mai bine să le spunem că suntem prieteni, pentru că, în cazul în care ajungem să fim chestionați separat, vom putea astfel să justificăm lipsa informațiilor personale detaliate. Nu presimt că se va întâmpla un asemenea lucru și chiar m-ar surprinde dacă s-ar întâmpla, însă ca frate și soră ar trebui să știm totul unul despre celălalt.

— Așa e. Ce-ar fi să le spunem că ne-am cunoscut la biserică? Te-ai mutat de curând în Dallas și ne-am întâlnit la școala de duminică a bisericii metodiste Glen Craigie. Asta e de fapt biserica la care merg eu.

— În regulă. Ce-ai spune ca eu să fiu managerul unui... restaurant? am sugerat, gândindu-mă că, datorită cunoștințelor acumulate în localul lui Sam, aş putea fi convingătoare în acest rol, cu condiția să nu mi se pună prea multe întrebări.

Hugo s-a arătat ușor surprins.

— Da, e o ocupație îndeajuns de diferită de profesiunea mea, pentru a ne potrivi ca pereche. Din păcate, eu nu prea am talente de actor, așa că îmi voi păstra identitatea reală și o să mă descurc foarte bine.

— Cum ai cunoscut-o pe Isabel? am întrebat, nemaiputând să-mi rețin curiozitatea.

— Ne-am întâlnit după ce l-am reprezentat pe Stan într-un proces intentat de vecinii lor, care voiau să-i izgonească pe vampiri din cartier. Reclamanții au pierdut.

Hugo avea sentimente confuze în privința relației sale cu o femeie-vampir și, de asemenea, nu era pe deplin împăcat cu ideea că trebuise să câștige procesul. De fapt, Hugo era foarte ambiguu față de Isabel, ceea ce făcea și mai înspăimântătoare această misiune.

— Nu s-a scris în ziare despre acel proces și despre faptul că l-ai apărat pe Stan Davis?

— Ba da, fir-ar să fie, mi-a răspuns el întristându-se subit. S-ar putea să-și amintească

vreunul de la Centru de numele meu, ori chiar să-mi recunoască figura din pozele apărute în ziare.

— Nu e ceva atât de grav, întrucât le poți spune că, după ce i-ai cunoscut mai bine pe vampiri, ți-ai dat seama că nu acționasei corect, și ai regretat căile greșite pe care apucasei.

Hugo a reflectat la această sugestie, mișcându-și agitat mâinile pistruiate pe volanul mașinii.

— În regulă, mi-a spus el într-un târziu. După cum ți-am zis, nu sunt un bun actor, dar cred că o să mă descurc totuși în această privință.

Eu, pe de altă parte, interpretam tot timpul câte un rol, așa că nu-mi făceam griji. Când ieși o comandă de la un client și te porți ca și cum n-ai ști că individul respectiv s-a întrebat dacă ești blondă în totalitate, ei bine, asta reprezintă o excelentă pregătire actoricească. Nu-i poți învinui pe oameni – mai cu seamă – pentru ce gândesc în sinea lor și trebuie să înveți să te ridici deasupra acestor opinii.

I-am sugerat avocatului să mă ia de mână imediat ce simte că situația devine tensionată și să-mi transmită gândurile care-l neliniștesc, așa încât să știu cum să acționez. Însă mi-a tăiat elanul ambiguitatea lui, incertitudinea care-i emana din toată ființa ca un parfum ieftin. Posibil să fi fost fascinat de Isabel din punct de vedere sexual și poate chiar o iubea, atât pe ea, ca vampir, cât și existența riscantă a acesteia, dar nu simțeam să-i fie dedicat trup și suflet.

Într-un neplăcut moment de introspecție, m-am întrebat dacă la fel ar sta lucrurile și în privința

mea și a lui Bill. Nu erau însă nici locul, și nici momentul potrivit pentru astfel de reflecții, mai ales că recepționasem din mintea lui Hugo suficient de multe informații cât să mă facă să mă întreb dacă puteam avea încredere totală în el, pentru această misiune. Și a fost doar un mic pas de aici și până la a mă întreba dacă eram într-adevăr în siguranță în compania lui. De asemenea, n-am putut să nu mă întreb cât de multe știa despre mine Hugo Ayres, mai ales că nu stătuse noaptea trecută în camera unde lucrasem pentru vampiri. Isabel nu mi se păruse slobodă la gură, așa că era posibil ca Hugo să nu fi știut prea multe.

Șoseaua cu patru benzi trecea printr-o suburbie uriașă și era străjuită de-o parte și de alta de obișnuitele localuri fast-food și lanțuri de magazine de tot felul. Treptat, magazinele au început să lase locul reședințelor, iar betonul, spațiilor verzi. Traficul însă părea cumplit. N-aș putea trăi niciodată într-o localitate atât de mare și să fac zi de zi față unui asemenea calvar.

Hugo a încetinit și a semnalizat imediat ce-am intrat într-o intersecție largă, unde trebuia să o cotim spre parcare a unei biserici impozante sau, mai bine zis, a unei clădiri care fusese cândva o biserică. Comparativ cu standardele din Bon Temps, edificiul era uriaș. În regiunea din care veneam, doar bapțiștii ar fi putut conta pe un număr atât de mare de credincioși adunați într-un loc, iar asta numai dacă se strâneau acolo toate congregațiile districtului. Sanctuarul, înalt de două etaje, era flancat de două aripi lungi, cu un singur

etaj. Clădirea era din cărămizi vopsite în alb și toate ferestrele erau închise la culoare. Construcția era înconjurată de-o parcare uriașă și de-o peluză de-un verde artificial.

Pe peluza bine îngrijită era o pancartă pe care scria: CENTRUL FRĂȚIEI SOARELUI – NUMAI IISUS A ÎNVIAT DIN MORȚI.

Am pufnit imediat ce-am deschis portiera și am dat să cobor din mașina lui Hugo:

— Lozinca aia e falsă, i-am zis însoțitorului meu, arătându-i spre pancartă. Și Lazăr s-a ridicat din morți. Cretinii nici măcar nu știu să citească Scriptura.

— Ai face bine să-ți elimini din minte gândurile de acest gen, m-a avertizat Hugo, ieșind și încuind mașina. Astfel de idei nu vor face decât să-ți distragă atenția. Oamenii ăștia sunt foarte periculoși. Au recunoscut în mod public faptul că au transferat doi vampiri în mâinile Secatorilor, afirmând că umanitatea beneficiază enorm de pe urma morții chiar și a unui singur vampir.

— Colaborează cu Secatorii? am întrebat, simțind că mi se face rău.

Secatorii au o îndeletnicire extrem de riscantă, pentru că obișnuiesc să le întindă capcane vampirilor și să-i lege cu lanțuri de argint, după care îi secătuesc de sânge pe care-l vând pe piața neagră.

— Chiar au fost în stare să-i dea pe vampiri Secatorilor?

— Asta a declarat într-un ziar unul dintre membrii lor. Bineînțeles, a doua zi a apărut la știri

conducătorul lor, care a negat vehement afirmațiile din acel interviu. Eu cred însă că n-au fost decât vorbe goale. Frăția caută să-i ucidă pe vampiri prin orice mijloc posibil, pentru că îi consideră făpturi păgâne, abominabile și capabile de orice. Iar dacă descoperă cumva că ești prietenă cu vampirii, nici nu-ți poți imagina ce presiuni pot face asupra ta. Așa că, de fiecare dată când deschizi gura, să nu uiți o clipă acest lucru.

— Și tu, domnule Prevestitor de Rele. Ne-am îndreptat încet spre clădire, privind-o cu atenție, pe măsură ce ne apropiam. În parcare mai erau cam zece mașini, variind de la modele vechi și lovite, la exemplare nou-nouțe și foarte luxoase. Preferata mea era un Lexus alb perlat, care arăta atât de grozav, încât ar fi putut foarte bine să aparțină unui vampir.

— Se pare că unii o duc strălucit de pe urma promovării urii, a observat Hugo.

— Cine este șeful aici?

— Un tip pe nume Steve Newlin.

— Pun pariu că asta-i mașina lui.

— Presupun că ți-ai dat seama după abțibildul de pe bara din spate.

Am recunoscut dând ușor din cap și l-am citit încă o dată: O VIAȚĂ FĂRĂ VAMPIRI. De oglinda retrovizoare atârna un obiect – un țărnuș în miniatură.

Locul părea destul de aglomerat pentru o după-amiază de sâmbătă. În apropierea clădirii era un loc de joacă îngrădit, unde mai mulți copii se dădeau în leagăne și se cățărau pe tot felul de

schelete și construcții miniaturale, supravegheați de un adolescent plictisit, care își rodea din când în când unghiile. Nu era o zi la fel de călduroasă ca precedenta – slavă Domnului, vara începea să-și piardă semnificativ din putere – și ușa clădirii fusese larg deschisă, pentru a beneficia de această minunată vreme moderată.

Hugo m-a luat de mână, fapt care m-a făcut să tresar, dar numai până când mi-am dat seama că încerca de fapt să dea impresia că eram ca doi îndrăgostiți. Nu-l atrăgeam deloc din punct de vedere fizic, ceea ce era perfect pentru mine. După ce ne-am revizuit rapid ținuta, am reușit să arătăm cât se poate de naturali. Contactul fizic i-a deschis și mai mult mintea și am simțit că Hugo, deși hotărât, era totuși destul de agitat și se simțea dezgustat de faptul că mă atingea – un sentiment puțin cam supărător pentru mine. Lipsa atracției fizice nu mă deranja deloc, ba dimpotrivă; însă această aversiune chiar era neliniștitoare. În spatele sentimentului său se ascundea ceva, o atitudine esențială... dar, pentru că ne apropiam de câteva persoane, mi-am îndreptat atenția asupra sarcinii pe care o aveam de îndeplinit și mi-am destins îndată buzele într-un surâs.

Nu aveam de ce să-mi fac griji în privința mascării unor mușcăături, pentru că noaptea trecută Bill avusese grijă să-mi lase gâtul în pace, iar acum, în această zi splendidă, în noua mea vestimentație mi-a fost foarte ușor să arăt pe deplin degajată în momentul când am salutat din cap un cuplu de vârstă mijlocie, care tocmai ieșea

din clădire.

Am intrat în clădirea slab luminată, în ceea ce trebuie să fi fost școala duminicală a bisericii. De-a lungul holului, pe ușile camerelor erau fixate plăcuțe lucioase pe care scria: Buget și Finanțe, Serviciul de Publicitate și, cel mai evident, Biroul de Relații Mass-Media.

O femeie între două vârste a ieșit pe ușa unei camere din capătul holului și a pornit spre noi. Era plăcută la vedere, chiar dulce, cu ten fin și păr șaten, tuns scurt. Rujul roz i se asorta perfect cu lacul de unghii; buza de jos îi era ușor bosumflată și îi dădea un surprinzător aer de senzualitate, ce se armoniza provocator cu rotunjimile atrăgătoare ale corpului. Fusta albastră din doc și bluza tricotată băgată îngrijit în fustă păreau imitația perfectă a vestimentației mele, fapt care m-a făcut să mă felicitez în gând pentru îmbrăcămintea pe care-o alesesem.

— Cu ce vă pot fi de folos? m-a întrebat ea, optimistă.

— Dorim să cunoaștem mai multe despre Frăție, i-a răspuns Hugo la fel de amabil și de sincer precum fusese și tonul noii noastre cunoștințe, care am observat că purta în piept un ecuson pe care scria „S. Newlin”.

— Ne bucură faptul că ați venit la noi. Directorul organizației este soțul meu, Steve Newlin, iar eu sunt Sarah, a zis ea, dând mâna cu Hugo, dar nu și cu mine, fapt care nu m-a îngrijorat câtuși de puțin, întrucât unele persoane nu consideră firesc ca femeile să dea mâna între ele.

După ce ne-am adresat formulele uzuale de politețe, femeia și-a ridicat elegant brațul și ne-a arătat spre ușile duble de la capătul holului.

— Dacă binevoiți să mă urmați, vă voi arăta cum rezolvăm noi problemele, a continuat ea, râzând ușor, ca și cum ar fi fost un pic ridicolă ideea de a-și îndeplini țelurile propuse.

În hol, ușile camerelor erau deschise, iar activitățile din încăperi se desfășurau în văzul tuturor. Dacă membrii organizației lui Newlin răpeau oameni și derulau operațiuni ilegale, acestea erau cu siguranță înfăptuite într-o altă parte a clădirii. Ferm hotărâtă să plec dolidora de informații, am examinat cu mare atenție tot ce-mi apărea în fața ochilor, dar interiorul Frăției Soarelui arăta la fel de curat ca și curtea exterioară, iar oamenii nu păreau nici pe departe siniștri sau prefăcuți.

Sarah se distanțase deja de noi, deși mergea aparent domol. Strângând la piept câteva dosare, sporovăia cu noi peste umăr și continua să înainteze într-un ritm ce părea relaxat, dar și puțin provocator. Eu și Hugo, renunțând să ne mai ținem de mână, a trebuit să grăbim pasul pentru a nu rămâne prea mult în urma ei.

Clădirea se dovedea mult mai întinsă decât estimasem. Am intrat prin capătul îndepărtat al aripii, după care am trecut prin sanctuarul spațios al fostei biserici, aranjat pentru conferințe și întruniri la fel ca orice altă sală destinată acestui scop, și am ajuns în cealaltă aripă, împărțită în încăperi mai puține și mai spațioase, cea mai

apropiată de sanctuar fiind probabil biroul fostului pastor, cameră pe a cărei ușă era o plăcuță cu înscrisul: G. STEVEN NEWLIN, DIRECTOR.

Era singura încăpere care avea ușa închisă.

Sarah a ciocănit și a așteptat un moment înainte de a intra. Bărbatul deșirat din spatele biroului s-a ridicat și ne-a zâmbit plăcut surprins. Raportat la corp, capul îi părea cam mic; albastrul ochilor era spălăcit, nasul îi era lung și acvilin, iar părul avea cam aceeași culoare șaten-închis ca și al soției, doar că începuse să încărunțească. Nu știu cum ar fi trebuit să arate un fanatic, dar individul de față nu era cu siguranță așa ceva, mai ales că părea și ușor amuzat de viața pe care o ducea.

Discutase până atunci cu o tipă înaltă, cu păr cenușiu. Femeia purta bluză și pantaloni largi, dar părea să se fi simțit mult mai bine într-un costum. Era incredibil de fandosită și arăta foarte deranjată de ceva – poate chiar de apariția noastră.

— Cu ce vă pot ajuta? ni s-a adresat Steve Newlin, făcându-ne semn să ne așezăm.

Odată ce eu și Hugo am ales fotoliile din piele verde poziționate chiar în fața biroului, Sarah, fără s-o invite nimeni, s-a așezat și ea pe un scăunel de lângă perete.

— Steve, scuză-mă puțin, i-a zis ea soțului. Vreți o cafea? Apă minerală?

Eu și Hugo ne-am uitat unul la altul și am refuzat dând din cap.

— Scumpii mei, vai... nici nu v-am întrebat cum vă numiți, a continuat ea, privindu-ne fermecător

de tristă.

— Eu sunt Hugo Ayres, iar ea este prietena mea, Margareta.

Margareta? A înnebunit? Am reușit totuși să-mi păstrez zâmbetul pe buze și i-am înțeleas alegerea pseudonimului de-abia după ce-am văzut o vază cu margarete pe măsuța din apropierea locului unde ședea Sarah. Făcusem deja o greșeală gravă, pe care am fi putut-o preîntâmpina foarte ușor, dacă discutam despre ea înainte de a ajunge aici. Nu încăpea îndoială că membrii Frăției cunoșteau deja numele Sookie Stackhouse, dacă ei erau într-adevăr responsabili de instalarea microfonului. Slavă Domnului că Hugo își dăduse seama de acest lucru.

— Sarah, nu cunoaștem și noi un Hugo Ayres? întrebă Steve Newlin, încrețindu-și ușor fruntea, ridicându-și sprâncenele a mirare și aplecându-și capul într-o parte, mimând perfect nedumerirea.

— Ayres? a repetat femeia căruntă. Fiindcă tot veni vorba, eu sunt Polly Blythe, responsabilă cu ceremoniile Frăției.

— Vai, iartă-mă, Polly, m-am lăsat dusă de gânduri și am uitat să te prezint, s-a scuzat Sarah, îndreptându-și capul și încrețindu-și imediat fruntea, după care chipul i s-a relaxat și i-a zâmbit soțului ei: avocatul care i-a reprezentat pe vampiri în University Park n-a fost cumva unul pe nume Ayres?

— El și nimeni altul, a confirmat Steve, lăsându-se pe spătarul scaunului și încrucișându-și picioarele interminabile, după care a salutat cu

mâna pe cineva de pe coridor și și-a împreunat degetele pe unul dintre genunchi.

— Ei bine, e foarte interesant că te-ai hotărât să ne faci o vizită, Hugo. Să înțelegem prin asta că ai văzut și cealaltă fațetă a problemei pe care o reprezintă vampirii? a adăugat Steve Newlin atât de plin de el, încât duhnea asemenea unui sconcs.

— Este firesc să începeți în acest fel..., i-a zis Hugo.

Dar Steve era de neoprit:

— Ai văzut latura negativă și asupraitoare din existența vampirilor? Ai descoperit că vor să ne extermine, să ne subjuge prin stilul lor desfrânat și promisiunile lor deșarte?

Am făcut ochii mari. Sarah îl aproba dând gânditoare din cap, arătând la fel de dulce și apetisantă ca o budincă de vanilie. Polly arăta de parcă ar fi avut parte de-un orgasm sinistru, iar Steve – fără să-și înăbușe zâmbetul – a continuat:

— Este o idee atrăgătoare eternitatea unei vieți pe acest pământ, dar îți vei pierde sufletul și, când te vom prinde în cele din urmă – poate nu eu, ci băiatul sau, cine știe, chiar nepotul meu –, îți vom înfige un țarș în inimă, te vom incinera și atunci vei ajunge cu adevărat în infern. Amânarea morții nu te va ajuta cu absolut nimic. Dumnezeu are un ungher aparte pentru vampirii care s-au folosit de oameni ca de o bucată de hârtie și au tras apoi apa...

Dezgustător mod de a privi lucrurile. Situația se înrăutățea rapid și nu recepționasem de la Steve decât această interminabilă satisfacție malițioasă,

laolaltă cu o aprigă izbucnire a istețimii. Nu aflasem nimic concret sau informativ.

— Steve, scuză-mă, vrea să te vadă oaspetele nostru, s-a auzit o voce groasă.

M-am răsucit pe scaun și am văzut un bărbat drăguț, brunet, musculos ca un culturist și tuns ca un infanterist marin. Tânărul ne-a zâmbit tuturor cu aceeași amabilitate pe care o afixau cu toții, bunăvoință care mă impresionase puțin mai devreme, dar pe care o consideram de-acum înfiorătoare.

— Serios? În regulă, vin numaidecât.

— Ar fi bine să vii chiar acum. Sunt convins că oaspeții noștri nu vor fi deranjați dacă te vor aștepta puțin.

Bărbatul brunet ne-a privit înduioșător, în timp ce Hugo se gândea la un loc bine tănuit, străfulgerare care mi s-a părut foarte ciudată.

— Gabe, voi veni imediat ce termin cu vizitatorii noștri, i-a spus categoric Steve.

— Totuși, Steve...

Gabe nu părea să aibă de gând să renunțe atât de ușor, dar a priceput mesajul și s-a conformat imediat ce Steve l-a privit fulgerător, îndreptându-și spatele și desfăcându-și picioarele. Gabe i-a aruncat o privire deloc indulgentă, după care a ieșit.

Fusese promițător acest scurt schimb de replici, răstimp în care m-am gândit dacă nu cumva Farrell era ascuns în vreuna dintre camerele încuiate ale acestei aripi și mi-am imaginat totodată cum voi reveni în cuibul vampirilor din Dallas și-i voi

dezvăului lui Stan locul unde este ținut captiv fratele lor, după care...

Oho! După aceea, Stan va porni atacul împotriva Frăției Soarelui, îi va omorî pe toți membrii, îl va elibera pe Farrell și...

Ah, nu se poate!

— Voiam să știm dacă aveți cumva în pregătire vreun eveniment la care să participăm, ca să ne facem o idee despre eficiența și țelurile programelor acestei organizații, a spus Hugo pe un ton care nu implica decât o ușoară curiozitate și nimic mai mult. Iar dacă tot am avut onoarea s-o întâlnim pe domnișoara Blythe, poate ne va lămuri dânsa în această chestiune.

Înainte de a răspunde, Polly Blythe s-a uitat la Steve, pe care l-am observat rămânând perfect impasibil. Polly Blythe s-a arătat foarte mulțumită de rugămintea lui Hugo și a părut încântată de faptul că eram interesați de Frăție.

— Avem într-adevăr câteva evenimente importante, a răspuns femeia căruntă. În seara aceasta, ținem o întrunire nocturnă, pe care o vom încheia cu un ritual în zorii zilei de duminică.

— Foarte interesant, i-am zis. Chiar la revărsatul zorilor?

— Ah, desigur, pentru că sunăm în prealabil la serviciul de meteorologie și ne interesăm de toate celelalte aspecte, mi-a răspuns râzând Sarah, completată imediat de Steve:

— Dacă veți participa, nu veți uita niciodată un astfel de eveniment. Este ceva incredibil de

înălțător.

— Cum se... ce se va întâmpla, mai precis? a întrebat Hugo.

— Veți fi martorii puterii supreme a lui Dumnezeu, a zis Steve surâzător, pe un ton realmente apocaliptic.

— Vai, Hugo, i-am zis. Este ceva formidabil, nu?

— Bineînțeles. La ce oră începe întrunirea?

— La șase și jumătate. Vrem ca membrii noștri să se adune aici înainte de trezirea *Ior*.

Mi-am imaginat pentru o clipă o hoardă de balauri pregătiți de asalt, deși îmi dădusem seama că Steve se referise la faptul că membrii organizației trebuiau să sosească înainte de trezirea vampirilor.

— Și când vor mai ajunge acasă membrii congregației? am întrebat, fără să mă pot abține.

— Oh, drăguț, se vede că n-ai participat niciodată la serate în adolescență! mi-a zis Sarah. O să ne distrăm de minune. Participanții își aduc cu ei saci de dormit, după care vom cina împreună, vom participa la jocuri colective, vom citi din *Biblie*, vom avea parte și de o predică și vom sta întreaga noapte în biserică.

După cum observasem clar în privirea femeii, Frăția era o biserică în toată regula, convingere care mă încredința că și restul conducerii organizației îi împărtășea părerea. Și, câtă vreme sediul acesteia arăta și funcționa ca o biserică, atunci era privită ca o biserică, indiferent de statutul legal și financiar al asociației.

Fusesem în adolescență la vreo două serate și

țin minte că de-abia îndurasem calvarul unei astfel de experiențe – o adunătură de puști se închid toată noaptea într-o casă și, supravegheați îndeaproape, au parte de tot felul de activități colective și li se pun la dispoziție o mulțime de videocasete cu filme, mâncare proastă și sucuri. Cunoscusem suferința provocată de strigătele și de nebunia generală a petrecăreților, precum și bombardamentul mental al ideilor și imaginilor alimentate de hormonii adolescenței.

Acum însă lucrurile trebuiau să stea cu totul diferit, mi-am spus, întrucât participanții erau oameni în toată firea, adulți cu capul pe umeri. Cu siguranță, nu vor fi sute de pungi de cipsuri împrăștiate peste tot și s-ar putea ca locurile de dormit să arate evident mai decent. Dacă veneam și noi la întrunirea lor, ni se oferea astfel șansa de a-l căuta și salva pe Farrell, deoarece aveam convingerea că el era cel care urma să întâmpine razele soarelui în zorii zilei de duminică, indiferent că ar fi dorit sau nu acest lucru.

— Sunteți bine-veniți la întrunirea noastră, a spus Polly. Avem mâncare din belșug și paturi de campanie pentru toți participanții.

Eu și Hugo ne-am privit cu îndoială.

— Ce-ați zice dacă ați face un tur al clădirii și v-ați hotărî de-abia după ce vizitați tot complexul? ne-a sugerat Sarah.

L-am luat pe Hugo de mână și m-am simțit brusc asaltată de valul nesiguranței, amplificată înfiorător de sentimentele contradictorii trăite de Hugo, care îmi transmitea speriat: *Hai s-o ștergem*

cât mai repede.

M-am debarasat imediat de planurile pe care mi le făcusem. Nu mai avea nici un rost să zăbovim, din moment ce Hugo devenise atât de tulburat. Iar întrebările puteau aștepta până mai târziu.

— Iubitule, n-ar fi mai bine să mergem acasă și să ne pregătim pernele și sacii de dormit? i-am spus, inspirată.

— Da, pentru că trebuie să-i dau și pisicii de mâncare, mi-a răspuns Hugo. Oricum, ne vom întoarce la... șase și jumătate, ați spus, nu?

— Vai, Steve, n-avem noi în magazie câțiva saci de dormit rămași de la celălalt cuplu pe care l-am găzduit o vreme?

— Ne-ar face mare plăcere să rămâneți până se adună toți membrii, ne-a solicitat politicoș Steve, afișând același zâmbet radios.

Îmi era clar că trebuia să plecăm de-acolo cât mai repede cu putință, căci știam bine că eram amenințați, deși tot ce recepționam psihic din partea soților Newlin era zidul de neclintit al fermității. Polly Blythe arăta de parcă ar fi fost în culmea fericirii. Conștientă de faptul că le treziserăm suspiciuni, nu-mi mai făcea deloc plăcere să-i iscodesc și, dacă aveam să scăpăm cât de curând din mâinile lor, îmi promisesem că nu mă voi mai întoarce niciodată aici, hotărâtă fiind să renunț la activitățile mele de investigație pentru vampiri, să mă ocup numai de munca mea la bar și să-mi petrec viața alături Bill.

— Trebuie să plecăm, le-am spus categoric, dar politicoasă. Suntem cu adevărat impresionați de

tot ce-am văzut aici și dorim să participăm diseară la întrunire, dar mai avem până atunci timp să ne rezolvăm unele treburi. Știți cum este să muncești toată săptămâna și să lași să se adune de pe-o zi pe alta tot felul de mărunțișuri.

— Puteți sta fără grijă, fiindcă problemele nu vor pleca nicăieri până mâine, când se încheie întrunirea, mi-a dat răspunsul Steve. Trebuie să rămâneți, amândoi.

Nu vedeam nici o posibilitate prin care să plecăm fără să dăm cărțile pe față. Dar n-aveam de gând să fac acte de eroism, nu atâta timp cât mai exista o mică șansă de scăpare. În clădire erau destul de multe persoane. Odată ce-am ieșit din biroul lui Steve Newlin, am luat-o în stânga și am continuat să înaintăm pe hol, însoțiți agale de Steve în spatele nostru, Polly în dreapta noastră și Sarah în față. De fiecare dată când treceam prin dreptul unei uși deschise, cineva trebuia să-i strige dinăuntrul camerei: „Steve, vrei te rog să discutăm un minut?” sau „Steve, Ed spune că trebuie să reformulăm întregul discurs!” La aceste doleanțe, Steve Newlin nu le răspundea decât printr-un surâs vag tremurat, ori prin câte o privire fugară.

Întrebându-mă care ar fi fost șansele ca acest cortegiu să mai continue în formula actuală, în situația în care Steve ar fi fost înlăturat, m-am surprins reproșându-mi faptul că, de fapt, doream ca Steve să fie mort. Întrucât atât Sarah, cât și Polly păreau două femei ca de oțel, n-am putut să nu mă întreb dacă ar fi fost capabile să-i ia locul, bineînțeles, în cazul în care li se permitea acest

lucru.

Toate birourile aveau uşile deschise și nu arătau cu nimic ieșite din comun, asta luând în considerare premisa că nu se ascundea nimic necurat în spatele țelurilor organizației. Încăperile nu se deosebeau cu nimic de spațiile de lucru americane obișnuite, unde am observat că-și desfășurau activitatea chiar și persoane care nu aparțineau rasei albe.

Printre care și o ființă care nu era om.

Am trecut pe lângă o femeie hispanică scundă și slăbuță, în a cărei privire fugară am receptat o amprentă mentală pe care nu o mai simțisem decât o singură dată. Din partea lui Sam Merlotte. Și ea, la fel ca Sam, era capabilă să-și schimbe forma fizică. Ochii mari i s-au deschis larg imediat ce-a simțit că și eu sunt „diferită”. Am încercat să-i fixez privirea și ne-am holbat una la alta cam un minut, răstimp în care m-am străduit să-i transmit un mesaj, în vreme ce ea își dădea toată silința să nu-l primească.

— Știați că prima biserică ridicată pe acest loc a fost construită la începutul anilor șaiszeci? ne-a informat Sarah, în timp ce femeia micuță a grăbit pasul pe hol și m-a privit peste umăr, moment în care i-am surprins din nou ochii, în a căror strălucire se putea citi spaima, în vreme ce ai mei strigau „Ajutor!”.

— Nu, i-am răspuns, uimită de schimbarea bruscă a subiectului de conversație.

— Mai avem puținel, ne-a încredințat ea copilăroasă. Și ați vizitat în acest fel toată biserica.

Ajunseserăm în apropierea ușii din capătul holului. În cealaltă aripă, ușa corespondentă ducea spre exteriorul clădirii. Privite din afară, aripile bisericii arătau perfect egale. Observațiile mele fuseseră evident eronate, și totuși...

— Este într-adevăr un loc impresionant, i-a spus amabil și calm Hugo.

Sentimentele de ambiguitate care-l bântuiseră până mai devreme păreau să se fi risipit complet. De fapt, Hugo nu mai era îngrijorat absolut deloc. Numai un om complet insensibil psihic ar fi putut să nu-și facă probleme într-o astfel de situație.

Iar această persoană nu era alta decât Hugo. Nu dădea dovadă de nici cea mai mică fărâmbă de intuiție, ci s-a arătat interesat doar când Polly a deschis ultima ușă, ușa banală de la capătul holului, care ar fi trebuit să ne conducă afară.

În schimb, ducea sub pământ.

Capitolul 6

— Știți, eu sufăr de claustrofobie, le-am spus precipitat. Nu știam că multe dintre clădirile Dallasului au subsol, dar, trebuie să recunosc, nu mi face plăcere să vizitez un asemenea loc.

M-am agățat de brațul lui Hugo și am încercat să zâmbesc fermecător, dar și autocritic. Inima lui Hugo bătea nebunește și chipul îi arăta îngrozit de moarte. În fața scărilor, calmul a început să-l părăsească. Ce se întâmpla cu el? În pofida fricii, m-a bătut încurajator pe umăr și le-a zâmbit defensiv însoțitorilor noștri.

— Poate-ar fi mai bine să-i ascultăm, mi-a șoptit el.

— Trebuie neapărat să vedeți adăpostul nostru antiaerian de la subsol, a zis Sarah, râzând amuzată. Este utilat cu toate cele necesare, nu-i așa, Steve?

— Da, avem acolo tot ce ne trebuie, a aprobat-o Steve, care arăta în continuare relaxat, binevoitor și autoritar, caracteristici pe care nu le mai consideram deloc inofensive.

Steve a pășit în față și, din moment ce venea din spatele nostru, a trebuit să înaintez, ori să risc să mă atingă, alternativă pe care nu o doream sub nici o formă.

— Haideți, ne-a îndemnat entuziastă Sarah. În timp ce noi vom vizita dependențele subterane, Steve va discuta cu Gabe, care este și el jos.

Sarah a pornit pe scări la fel de iute cum parcursese și holul, legănându-și fundul bombat într-un mod pe care l-aș fi putut considera chiar nostim, dacă n-aș fi fost pe punctul de a mă lăsa copleșită de spaimă.

Polly ne-a făcut semn să pornim înaintea ei și ne-am început coborârea. Acceptasem această stare de lucruri în principal deoarece Hugo părea pe deplin încrezător că nu i se va întâmpla nimic rău. Recepționam clar acest sentiment. Temerile sale anterioare dispăruseră cu desăvârșire. Se comporta de parcă l-ar fi programat cineva și i-ar fi dizolvat complet îndoielile. Dorindu-mi zadarnic să fi fost o persoană mai ușor de citit, mi-am îndreptat atenția asupra lui Steve Newlin, din

partea căruia n-am recepționat decât un val uriaș de automulțumire.

În pofida faptului că pașii îmi încetiniseră și se opuneau parcă înaintării, am continuat să coborâm pe scări. Simțeam că Hugo era pe deplin convins că va ajunge să și urce scările; în definitiv, era o persoană educată. La fel ca și însoțitorii noștri.

Hugo refuza să-și imagineze că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău, deoarece era un american alb, de clasă mijlocie, cu studii universitare. Așa cum erau și persoanele care ne conduceau pe scări.

Eu neavând însă o educație prea aleasă, nu-i împărtășeam convingerea.

Și aceasta era o idee nouă, interesantă și, la fel ca pe multe dintre gândurile pe care le avusesem în acea după-amiază, am reținut-o într-un ungher al minții, pentru a o examina în tihnă la o dată viitoare. Dacă urma să mai am vreodată parte de tihnă.

Sarah a ciocănit cifrat la ușa din capătul scărilor: trei bătăi scurte, o pauză și apoi încă de două ori rapid – din câte am reținut –, moment în care s-au auzit câteva încuietori deschizându-se.

În pragul ușii a apărut Gabe, individul cu părul tuns perie.

— Hei, ia te uită, mi-ați adus și mie niște oaspeți, a spus el cu înflăcărare. Strașnic!

Tricoul golf îi era îngrijit băgat în pantalonii cu pense, pantofii sport Nike erau noi, perfect curați, și era bărbierit ireproșabil. Eram convinsă că făcea în fiecare dimineață cincizeci de flotări. În fiecare gest și mișcare i se ghicea entuziasmul, se vedea

clar că era nespus de bucuros.

Am încercat să „scanez” împrejurimile după alte suflete, dar mă simțeam prea agitată pentru a mă putea concentra.

— Steve, mă bucur că ai venit. Câtă vreme Sarah le arată vizitatorilor adăpostul, poate arunci și tu o privire în camera musafirului nostru, i-a zis Gabe, arătându-i din cap spre ușa de pe partea dreaptă a coridorului îngust din beton, unde mai erau o ușă în capătul holului și una în partea stângă.

Nu suportam deloc acest loc. Invocasem ideea de claustrofobie în speranța că nu voi ajunge aici, dar, odată ce fusesem forțată să cobor scările, descoperisem că într-adevăr aveam această slăbiciune. Mirosul de mucegai, strălucirea luminii artificiale și sentimentul de izolare mă scoteau efectiv din sărite. Nu mai voiam să rămân o clipă acolo. Palmele au început subit să-mi transpire, iar tălpile parcă prinseseră rădăcini în dușumea.

— Hugo, i-am șoptit, nu pot să mai stau aici.

În disperarea ce-mi cuprinsese glasul nu mai exista nici urmă de prefăcătorie. Nici mie nu mi-a plăcut ce-am auzit, dar era adevărat.

— Ne pare rău, dar prietena mea nu se simte deloc bine, a zis Hugo. Dacă nu vă deranjează, noi o să vă așteptăm sus.

M-am întors în speranța că rugămintea lui va avea efect, dar m-am trezit față în față cu Steve, care, de această dată, nu mai zâmbea.

— Ar fi mai bine ca voi doi să așteptați în cealaltă cameră, până termin ce am de rezolvat.

După aceea, voi discuta și cu voi, ne-a zis el pe un ton categoric, în vreme ce Sarah deschidea ușa unei cămăruțe în care am întrezărit două scaune și două paturi de companie.

— Nu, i-am spus. Nu pot face asta, am adăugat, împingându-l pe Steve cât am putut de tare.

Întrucât am băut sânge de vampir sunt într-adevăr foarte puternică și, în ciuda staturii lui Steve, am reușit să-l dezechilibrez, după care am zbughit-o pe scări și am urcat în mare viteză câteva trepte, până în momentul în care am simțit că m-a apucat cineva de gleznă și m-am prăbușit. M-am lovit îngrozitor de muchiile treptelor, julindu-mi obrazul stâng, pieptul, șoldurile și genunchiul stâng. Durerea a fost atât de cumplită, încât am simțit că-mi pierd răsufierea.

— Gata, domniță, a zis Gabe, punându-mă pe picioare.

— Ce-ai făcut... cum de-ai fost în stare s-o rănești în halul ăsta? a izbucnit Hugo, sincer revoltat. Așa ne răsplățiți pentru faptul că am venit aici cu intenția să ne alăturăm grupului vostru?

— Hai, lasă mascarada, i-a răspuns Gabe, răsucindu-mi brațul la spate, înainte să apuc să-mi revin de pe urma căzăturii.

Am icnit de durere, iar bărbatul m-a azvârlit cu forță în cameră, înșfăcându-mi în ultima clipă peruca și smulgându-mi-o de pe cap. Hugo a pășit imediat în urma mea și, cu toate că m-am opus – gemând un *Nu!* anemic –, indivizii au trântit imediat ușa în spatele lui.

I-am auzit apoi încuind-o.

După care s-a așternut tăcerea.

*

— Sookie, mi-a zis Hugo, să știi că te-ai julit pe obraz.

— Ei, nu mai spune, am bombănit, fără vlagă.

— Ești rănită grav?

— Tu ce crezi?

Hugo a perceput textual întrebarea mea.

— Se pare că te-ai ales cu julituri și chiar cu o contuzie, probabil. Ai cumva și vreun os rupt?

— Două-trei mi-au mai rămas întregi, i-am răspuns eu.

— Se vede totuși că nu te-ai lovit atât de rău, încât să nu mai ai chef să fii sarcastică, mi-a răspuns Hugo.

Mi-am dat seama că se simțea foarte bine să-și verse nervii pe mine și nu știam de ce. Însă n-am stat prea mult pe gânduri în această privință, fiindcă eram destul de sigură de răspuns.

Dorind să fiu lăsată în pace, așa încât să mă pot concentra, m-am întins pe un pat și mi-am acoperit ochii cu brațul. De pe coridorul exterior n-am auzit decât o singură dată o ușă deschizându-se și câteva glasuri înfundate. Construite să reziste chiar și la o explozie nucleară, zidurile adăpostului erau atât de groase, încât tăcerea era inevitabilă.

— Știi cât e ceasul? l-am întrebat.

— Da, e cinci și jumătate.

Mai erau două ore până se trezeau vampirii, așa că m-am lăsat învăluită de tăcere și, imediat ce-am simțit că Hugo și-a reluat șirul gândurilor, pe care

până atunci nu i le putusem citi cu exactitate, mi-am deschis mintea și l-am ascultat concentrată la maximum.

Nu trebuia să iasă așa; nu-mi place deloc, dar sper să se termine totul cu bine. Dacă îmi vine să merg la baie, nu pot să fac în fața ei. Poate că Isabel nu va afla. Ar fi trebuit să știu mai bine cum merg lucrurile, după ce s-a întâmplat cu fata aia, noaptea trecută. Cum voi ieși din povestea asta fără să încalc legea? Dacă de mâine mă distanțez de ei, poate că mă vor lăsa în pace...

Mi-am apăsât brațul suficient de tare pe ochi, așa încât durerea să-mi înfrâneze impulsul de a sări din pat și de a înhăța un scaun cu care să-l snopesc în bătaie pe Hugo Ayres, deși îmi era foarte clar că nu cunoștea ce înseamnă cu exactitate capacitatea mea telepatică, la fel ca și membrii Frăției, de altfel; pentru că altminteri nu m-ar fi lăsat în preajma lui. Sau, foarte posibil, pentru ei, Hugo era un element la fel de dispensabil cum era și pentru mine. Știam însă că, pentru vampiri, va fi cu siguranță dispensabil și de-abia așteptam să-i spun lui Isabel că prietenul ei era trădător.

Acest gând mi-a potolit subit pofta de sânge. Când mi-am dat seama cât de aprig s-ar răzbuna Isabel pe Hugo, am înțeles că nu mi-ar fi făcut nici o plăcere să fiu martoră la un asemenea lucru. De fapt, așa ceva n-ar fi reușit decât să mă înspăimânte și să mă scârbească.

O parte din mine considera că Hugo merita din plin o asemenea soartă.

Oare cui îi jurase loialitate acest avocat fățarnic?

Nu puteam să aflu decât printr-o singură modalitate.

M-am ridicat cu grijă și m-am sprijinit de perete. Știam că mă voi vindeca destul de repede – bineînțeles, tot datorită sângelui de vampir –, dar eram totuși o ființă umană și încă resimțeam durerea groaznică pe care mi-o provocase căzătura. Știam că eram julită rău pe față și nu-mi dădea deloc pace ideea că era posibil să am maxilarul fracturat. Îmi simțeam partea stângă a feței umflată îngrozitor. Dar n-aveam picioarele rupte și aș fi putut alerga fără probleme, dacă s-ar fi ivit ocazia. Asta era cel mai important.

Odată ce mi-am adunat puterile și m-am așezat cât am putut de confortabil, i-am zis:

— Hugo, de când ai devenit trădător?

— Față de cine? Față de Isabel, ori față de rasa umană? mi-a răspuns înroșindu-se ca un rac.

— Față de cine vrei tu.

— Am trădat rasa umană atunci când i-am reprezentat pe vampiri la tribunal. Dacă aș fi avut măcar o vagă idee despre natura lor reală... Am acceptat cazul fără nici un discernământ, deoarece am crezut că va fi o provocare juridică interesantă. Am profesat întotdeauna ca avocat al drepturilor civile și chiar am fost convins că vampirii au aceleași drepturi ca toți ceilalți oameni.

— Înțeleg, i-am zis.

— Și am considerat că este contrar spiritului și legilor americane să le interzicem dreptul de a trăi

oriunde își doresc, a continuat Hugo, amărât și dezgustat.

Posibil să-i arate vampirii, cât de curând, ce înseamnă cu adevărat o stare de amărăciune și de chin.

— Dar știi ceva, Sookie? Vampirii nu sunt americani. Ei nu pot avea același statut ca negrii, asiaticii sau indienii; nu sunt bapțiști, și nici rotarieni, ci sunt doar niște vampiri, atât și nimic mai mult. Asta le este culoarea, religia și naționalitatea.

Ei bine, când o minoritate trăiește de mii de ani în ilegalitate, este și normal să se întâmple acest lucru.

— Pe atunci credeam că Stan Davis, ca american, are tot dreptul să locuiască în Green Valley Road sau chiar în Pădurea Fermecată, dacă vrea el lucrul ăsta. Așa că l-am apărat în procesul intentat de vecinii săi și am câștigat. Am fost chiar mândru de mine. Apoi, am cunoscut-o pe Isabel și m-am culcat cu ea, și m-am simțit mare și tare, considerându-mă un bărbat cult și emancipat.

L-am privit fix, fără să clilesc și fără să scot un sunet.

— După cum știi, sexul cu ei este extraordinar, nici c-ar putea fi mai grozav. Mă simțeam fascinat de Isabel și parcă nu mă mai săturam de ea. Astfel, încet-încet, am început să-mi neglijez profesia și acceptam numai cazurile care erau judecate după-amiaza, pentru că nu mai puteam să mă trezesc dimineața. După lăsarea întunericii, nu mă mai dezlipeam o clipă de Isabel.

Mie-mi părea povestirea jalnică a unui alcoolic. Hugo devenise dependent de sexul cu o femeie-vampir – un concept pe care-l consideram interesant și dezgustător, deopotrivă.

— Am consimțit apoi să fac tot felul de treburi mărunte, pe care mi le găsea Isabel. De pildă, în ultima lună, am locuit în casa în care ai fost așară și m-am ocupat de curățenia locuinței, și asta numai pentru a sta în preajma lui Isabel. Când mi-a cerut să duc vasul cu apă în sufragerie, m-am simțit în al nouălea cer, dar nicidecum pentru îndeplinirea acelei sarcini de slugă – fiindcă sunt și rămân avocat, pentru numele lui Dumnezeu! –, ci numai datorită faptului că puteam fi în sfârșit de folos Frăției. Cineva din cadrul organizației mă sunase cu numai câteva zile în urmă și mă întrebase dacă-i puteam ajuta cu unele informații în privința intențiilor pe care le aveau vampirii. În ziua aceea, eram foarte supărat pe Isabel, întrucât ne certaserăm din pricina felului în care se comporta cu mine. Așa că am fost dispus să le accept oferta. Într-una din zilele trecute, i-am auzit pe Stan și pe Isabel vorbind despre tine și am transmis imediat Frăției această informație. Au un om care lucrează pentru Anubis Air. Tipul respectiv le-a spus când sosește avionul lui Bill, iar ei au hotărât să te prindă la aeroport, în speranța că vor afla motivul pentru care te chemaseră vampirii. De asemenea, voiau totodată să vadă cât de mult doreau vampirii să te scape din mâinile lor. Când am intrat să aduc vasul cu apă și l-am auzit pe Stan ori pe Bill rostindu-ți numele, mi-am dat

imediat seama că nu reușiseră să te înhațe la aeroport. Simțeam că trebuie să le dau ceva în schimbul microfonului pe care-l pierduseră și pe care îl pusesem chiar eu sub masa din sufragerie.

— Ai trădat-o pe Isabel, i-am zis. Și m-ai trădat și pe mine, deși sunt o ființă umană, ca și tine.

— Da, mi-a răspuns fără să mă privească în ochi.

— Ce s-a întâmplat cu Bethany Rogers?

— Chelnerița?

— Ospătărița moartă, am subliniat, văzând că întârzie să-mi răspundă.

— Ei au luat-o, mi-a zis el, clătinându-și capul într-o parte și alta, de parcă ar fi vrut să spună: „Nu, nu e posibil să-i fi făcut una ca asta.” Au prins-o chiar în seara aceea, dar nu știam ce aveau de gând cu ea. Tot ce știam era că-l văzuse pe Farrell cu Godfrey, informație pe care le-am transmis-o și lor. Astăzi, când m-am trezit și am auzit că a fost găsită moartă, pur și simplu nu mi-a venit să cred.

— Au răpit-o după ce le-ai spus că fata venise în casa lui Stan și că era singurul martor pe care-l aveau vampirii.

— Da, cam așa ceva.

— Și i-ai sunat ieri-noapte.

— Da. Am ieșit câteva clipe în curtea din spate și i-am sunat de pe celular. Am riscat foarte mult, pentru că știi foarte bine ce auz fin au vampirii. Însă am avut noroc.

Hugo încerca să-și impună gândul că dăduse dovadă de mult curaj, pentru faptul că telefonase

chiar din casa vampirilor și o deconspirase pe sărmana Bethany, care sfârșise împușcată pe o alee lateralnică.

— Fata a fost împușcată după ce-ai trădat-o și pe ea.

— Da, am... am auzit la știri.

— Presupun că știi cine-i răspunzător pentru asta.

— Nu știu... chiar n-am habar.

— Ba știi foarte bine, Hugo. Tânăra a fost martor ocular, iar felul în care a sfârșit nu este decât o lecție, o învățătură de minte adresată vampirilor, prin care li se transmite: „Iată ce vor păți toți cei care se împotrivesc Frăției și lucrează pentru voi, ori își câștigă existența de pe urma voastră.” Iar ție ce crezi că-ți vor face, Hugo?

— Eu chiar i-am ajutat, mi-a răspuns el, surprins.

— Cine mai știe acest lucru?

— Nimeni.

— În cazul ăsta, cine crezi că va muri? Avocatul care l-a ajutat pe Stan Davis să locuiască acolo unde și-a dorit.

Hugo a amuțit.

— Dacă ești atât de al naibii de important pentru ei, cum de stai acum în aceeași cameră cu mine?

— Pentru că, până mai devreme, nu știai nimic din ce-am făcut, m-a lămurit el. Până cu puțin timp în urmă, exista posibilitatea să-mi dezvălui și alte informații pe care să le folosim împotriva vampirilor.

— Iar acum, odată ce-am aflat ce-ți poate pielea, te vor scoate imediat de aici, nu? Ce-ar fi să le ceri chiar tu acest lucru? M-aș simți mult mai bine să rămân singură.

În acel moment, s-a deschis o vizetă. N-o observasem în răstimpul în care fusesem atât de preocupată, pe hol. În deschizătura de vreo douăzeci și cinci de centimetri pe douăzeci și cinci, a apărut un chip.

Era un chip familiar. Gabe, rânjind.

— Ce faceți voi doi aici, ai?

— Sookie are neapărată nevoie de un doctor, a zis Hugo. Nu s-a plâns, dar cred că i-ai rupt maxilarul. Cuvintele lui sunau ca un reproș. În plus, a aflat de înțelegerea mea cu Frăția, așa că ai face bine să-mi dai drumul.

Nu știam ce intenționează Hugo să facă, dar am încercat să par destul de dărâmată. Nu mi-a fost deloc greu.

— Să știi că mi-ai dat o idee, a zis Gabe. M-am cam plictisit să stau aici singur și nu cred că mă vor vizita prea curând Steve sau Sarah. Și nici chiar babornița de Polly. Hugo, în camera cealaltă avem un captiv care s-ar arăta încântat să te revadă. Ți-l amintești pe Farrell? V-ați cunoscut la reședința diavolilor.

— Da, a răspuns Hugo, nearătându-se câtuși de puțin încântat de această turnură ivită în scurta lor conversație.

— Să știi că Farrell te va îndrăgi foarte mult. În plus, țin să te anunț că vampirul e pe invers; îi plac numai bărbații. Azi văd că s-a trezit mai devreme,

probabil pentru că suntem adânc sub pământ. Așa că m-am gândit să te duc în camera lui, iar eu o să mă distrez puțin cu trădătoarea asta.

Și Gabe mi-a zâmbit într-un asemenea mod, încât am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

Hugo încremenise. Chipul îi era ca o stană de piatră. Mi-au trecut prin minte o serie de replici pertinente. Mi-am înfrânat plăcerea îndoielnică de a le rosti. Era mai util să-mi conserv energia.

În timp ce-i priveam chipul drăguț, mi-a venit în gând una dintre maximele favorite ale bunicii mele:

— Frumusețea se judecă după fapte, nu după chip, am bombănit, începând procesul dureros de a mă ridica și de a mă pregăti să mă apăr.

Chiar dacă picioarele nu-mi erau rupte, genunchiul stâng nu era în cea mai bună formă, pentru că deja se umflase și căpătase o nuanță intens vineție.

M-am întrebat dacă eu și Hugo am fi reușit să-l doborâm împreună pe Gabe, în momentul când acesta ar fi deschis ușa. Dar am renunțat la acest gând imediat ce ușa s-a deschis larg spre exterior și l-am văzut pe Gabe înarmat cu un pistol și cu un obiect negru, amenințător, ce părea un fel de armă cu electroșocuri.

— Farrell! am strigat, gândindu-mă că trebuia să mă audă, din moment ce se trezise. În definitiv, la fel ca orice vampir, trebuia să aibă un auz perfect.

Gabe a tresărit și m-a privit alarmat.

— Da? s-a auzit o voce gravă din camera de pe

cealaltă parte a holului. Când vampirul s-a mișcat, am auzit zornăit de zale. Cu siguranță, îl legaseră cu lanțuri de argint. Altminteri, ar fi putut scoate într-o clipită ușa din tâțâni.

— Stan ne-a trimis după tine! i-am urlat, moment în care Gabe m-a pocnit cu dosul palmei în care ținea pistolul și, fiind destul de aproape de zid, m-a izbit cu capul de perete. Am scos un zgomot îngrozitor, nu chiar un țipăt, dar și prea puternic ca să fie un simplu scâncet.

— Tacă-ți gura, târfă! a răcnit Gabe, îndreptându-și pistolul spre Hugo și amenințându-mă îndeaproape cu arma cu șocuri electrice. Domnu' avocat, hai, ieși pe hol și stai departe de mine, ai priceput?

Hugo, al cărui chip transpira abundant, s-a conformat și a ieșit pe hol. Mi-a fost destul de greu să văd ce se întâmplă, dar am observat că, în spațiul îngust în care trebuia să acționeze, Gabe s-a apropiat foarte mult de Hugo, în drumul său spre celula lui Farrell. În momentul când mă gândeam că se depărtase suficient de mult pe hol, așa încât să am timp să fug, Gabe i-a cerut lui Hugo să închidă ușa celulei și Hugo s-a conformat îndată, în pofida semnelor disperate pe care i le-am făcut din cap să nu-l asculte.

Cred însă că Hugo nici măcar nu m-a observat. Se închisese complet în sine, gândurile îi deveniseră haotice și totul se prăbușea vertiginos în interiorul său. Spunându-i lui Farrell că venisem din partea lui Stan, făcusem tot posibilul să-l ajut și să-i fac o favoare considerabilă, dar, din câte se

părea, Hugo era mult prea înspăimântat, decepționat sau chiar rușinat, pentru a mai da dovadă de o cât de mică tărie de caracter. M-a surprins și pe mine faptul că am încercat să-l ajut, având în vedere gravitatea trădării sale. Probabil că nu aș fi făcut-o, dacă nu l-aș fi ținut de mână și nu aș fi recepționat imaginile copiilor săi.

— Hugo, hai că poți trece și peste asta, i-am spus.

În dreptul vizetei încă deschise, i-am văzut pentru o clipă chipul alb și răvășit, după care acesta a dispărut. Am auzit o ușă deschizându-se și zornăitul unui lanț, apoi o ușă închizându-se.

Gabe îl închisese cu forța pe Hugo în celula lui Farrell. Am început să respir profund și precipitat, până când am simțit că intru în hiperventilație. Am ridicat unul dintre cele două scaune de plastic, cu picioare de metal – similare celor întâlnite în biserici, în săli de întruniri și în clasele de școală. Mi-am îndepărtat picioarele unul de altul, adoptând o postură asemănătoare unui dresor de lei. N-am știut ce altceva aș fi putut face. M-am gândit la Bill, dar imaginea lui mi-a provocat numai durere. Mi-am amintit de fratele meu, Jason, pe care l-aș fi dorit în aceste momente aproape de mine. Trecuse multă vreme de când nu mai nutrisem astfel de gânduri față de Jason.

Când s-a deschis ușa, Gabe a intrat zâmbindu-mi atât de malițios, încât i-au răbufnit prin ochi și prin gură toată urâtenia și răutatea din suflet. Se pare că așa înțelegea el să se distreze.

— Ai impresia că te va apăra scăunelul ăla? a

întrebat el.

N-aveam nici un chef de discuții și nu voiam să aud tertipurile care-i treceau prin minte. Așa că m-am încurajat și m-am pregătit sufletește.

Gabe își pusese pistolul în toc, însă continua să țină în mână arma cu electroșocuri. Fiind foarte sigur pe sine, a renunțat și la ea, fixând-o la brâu într-un mic toc de piele, în partea stângă. A apucat în acel moment picioarele scaunului și a început să-l zgâlțâie într-o parte și alta.

Fără să mai pierd timpul, l-am atacat violent și era cât pe ce să-l scot pe ușă, atât de neașteptată și de puternică mi-a fost riposta, dar, în ultima clipă, a reușit să răsucescă într-o parte picioarele scaunului, așa încât să nu pot să-l împing prin cadrul ușii. S-a oprit în dreptul peretelui, gâfâind, roșu la față.

— Târfă, mi-a șuierat printre dinți, repezindu-se din nou spre mine și încercând de această dată să-mi smulgă scaunul din strânsoare.

Sângele de vampir îmi dădea în continuare puteri nebănuite, așa că nu l-am lăsat să-mi ia scaunul, și nici prin gând nu-mi trecea să-l las să pună mâinile pe mine, dar, fără să-l observ, și-a scos fulgerător arma cu șocuri electrice și, cu aceeași iuțeală, s-a întins pe lângă scaun și m-a electrocutat în umăr.

Nu m-am prăbușit, ceea ce probabil aștepta să se întâmple, ci doar am îngenuncheat, continuând să țin strâns scaunul. În răstimpul scurt în care am încercat să-mi dau seama ce s-a întâmplat, a reușit să-mi smulgă scaunul și să mă doboare pe spate.

Simțeam că nu mai pot să mă mișc și, cu un ultim efort, am țipat și mi-am încrucișat picioarele.

— Taci! a strigat atingându-mă, moment în care mi-am dat seama că mă dorea inconștientă și că i-ar fi făcut mare plăcere să mă violeze în timp ce eram leșinată; de fapt, aceasta era preferința lui.

— Nu-ți place ca femeile să fie conștiente, nu? I-am întrebat răsunând din greu.

Gabe și-a vârât un braț între noi și mi-a desfăcut bluza cu brutalitate.

L-am auzit pe Hugo urlând în cealaltă cameră, dar asta nu mă ajuta cu nimic. L-am mușcat pe Gabe de umăr.

Strigându-mi din nou că sunt o târfă, ceea ce devenise deja un clișeu, s-a descheiat la pantaloni și s-a chinuit să-mi ridice fusta. M-am bucurat pentru o clipă că avusesem inspirația să îmbrac una lungă.

— Ți-e teamă ca nu cumva să te compătimizească dacă sunt treze, nu-i așa? am răcnit la el. Dă-mi drumul, dă-te jos de pe mine! Dă-te jos, *dă-te jos!*

Într-un târziu, am izbutit să-mi scot brațele de sub mine și, simțind că și-au revenit suficient de pe urma șocului electric, mi-am strâns palmele în formă de căuș. Urlând la el, l-am lovit năprasnic peste urechi.

Gabe a răcnit și și-a acoperit urechile cu mâinile. Se înfuriase atât de rău, încât îi simțeam mânia revărsându-se asupra mea ca un potop. Am înțeles imediat că era în stare să măucidă, indiferent de consecințele pe care le va suporta.

Am dat să mă întorc într-o parte, dar mă ținea atât de strâns între coapse, încât n-am izbutit. În acel moment, palma dreaptă i s-a strâns într-un pumn ce-mi părea cât un bolovan și, copleșită de sentimentul fatalității, n-am mai reușit decât să-i urmăresc arcul mișcării brațului ce se îndrepta vertiginos direct spre chipul meu, știind clar că lovitura mă va termina și totul va lua sfârșit...

Și totuși, inevitabilul nu s-a produs.

Trezindu-se brusc luat pe sus, cu șlițul deschis și membrul atârându-i în afară, Gabe a lovit în gol și s-a zbătut neputincios, lovindu-mi ușor picioarele cu vârful adidașilor.

Un bărbat scund îl ridicase pe Gabe în aer și... la o privire mai atentă, am observat că nu era bărbat, ci adolescent. Unul care părea venit direct din Antichitate.

Tânărul era blond, nu purta cămașă, iar brațele și pieptul îi erau pline de tatuaje albastre. Gabe continua să urle și să se zvârcolească, în vreme ce puștiul aștepta calm și impasibil, până când Gabe s-a liniștit. Odată ce Gabe a tăcut, băiatul l-a strâns puternic de mijloc și el s-a încovoiat în față.

Băiatul și-a coborât indiferent privirea spre mine. Bluza îmi fusese sfâșiată, iar sutienul era rupt de la mijloc.

— Ești rănită grav? m-a întrebat el, fără nici o trageră de inimă.

Aveam un salvator, dar unul deloc entuziast.

Când am dat să mă ridic, am simțit că trec printr-un adevărat supliciu. Mi-a trebuit ceva timp. Tremuram violent din pricina șocului emoțional.

Odată ce m-am ridicat, privirile ni s-au întâlnit. Măsurat în ani omenești, puștiul avusese mai mult de șaisprezece ani când devenise vampir. Nu știam cu câți ani în urmă se petrecuse acest lucru, dar putea foarte bine să fie mult mai bătrân decât Stan sau Isabel. Vorbea fluent, dar avea un accent neobișnuit, pe care n-am putut să-l recunosc. Posibil ca limba sa maternă să nici nu mai fie vorbită în zilele noastre. Ce sentiment copleșitor de singurătate trebuie că trăia!

— O să-mi revin, i-am spus. Mulțumesc.

Am dat să-mi închei nasturii bluzei – din care nu mai rămăseseră prea mulți –, dar mâinile îmi tremurau vizibil. Oricum, tânărul nu era interesat să se holbeze la goliciunea mea, care nu-l stârnea cu nimic. Privirea îi era complet apatică.

— Godfrey, zise Gabe slăbit. Godfrey, fata încerca să fugă.

Godfrey l-a zgâlțâit și Gabe a tăcut.

Așadar, el era vampirul pe care-l văzusem prin ochii lui Bethany – singurii care își amintiseră de prezența lui Godfrey în seara aceea în barul Bat's Wing –, care de-acum nu mai puteau vedea nimic.

— Ce-ai de gând? l-am întrebat, păstrându-mi vocea calmă și uniformă.

Ochii albaștri ai adolescentului au licărit. Nu știa ce să facă.

Tatuajele îi rămăseseră din perioada vieții ca om și arătau foarte ciudat; simboluri a căror semnificație se pierduse cu secole în urmă. Un cercetător ar fi dat probabil tot ce avea mai scump pentru a le examina. Eu, norocoasă cum sunt, le

puteam privi pe gratis.

— Te rog, lasă-mă să plec, i-am zis cu demnitate. Altfel, mă vor omorî.

— Asta numai pentru c-ai ales să fii de partea vampirilor, mi-a spus el.

Am privit într-o parte și alta, încercând să-i înțeleg mai bine răspunsul.

— Ah, i-am spus șovăielnică, dar și tu ești vampir, nu?

— Mâine voi ispăși în mod public acest păcat, mi-a zis Godfrey. Mâine voi întâlni zorii și, după o mie de ani, voi vedea încă o dată soarele. După aceea, voi ajunge în fața Domnului.

Era clar.

— Deja ai ales, i-am spus.

— Da.

— Eu, nu. Și, cel mai important, nu vreau să mor.

I-am aruncat o privire lui Gabe, al cărui chip se învinețise vizibil. Frământat de neliniștile sale lăuntrice, Godfrey îl strângea pe Gabe mult mai puternic decât ar fi trebuit. M-am întrebat dacă ar fi fost înțelept să-i atrag sau nu atenția.

— Tu ai ales cărdășia vampirilor, mi-a zis Godfrey pe un ton acuzator, obligându-mă astfel să-mi îndrept privirea spre el și să-mi impun să nu-mi mai pierd concentrarea.

— Pentru că sunt îndrăgostită, i-am răspuns.

— De un vampir.

— Da. Bill Compton, pe numele său.

— Toți vampirii sunt blestemați și ar trebui să se sacrifice cu toții în fața soarelui. Suntem o pată

înjositoare pe fața Pământului.

— Godfrey, i-am spus, arătându-i în sus și atrăgându-i astfel atenția asupra membrilor Frăției, crezi că oamenii ăștia sunt mai buni?

Vampirul arăta neliniștit și trist. Se vedea clar că suferea cumplit de foame, pentru că obrații îi deveniseră aproape concavi și erau albi ca varul. Părul blond i se electrizase și părea să-i plutească în jurul capului, iar albastrul marmorat al ochilor contrasta puternic cu paloarea chipului.

— Cel puțin, ei sunt oameni și reprezintă creația lui Dumnezeu, a răspuns el încet. Vampirii sunt niște monștri.

— Și totuși, tu ai fost mult mai drăguț cu mine decât acest așa-zis om.

Coborându-mi scurt privirea spre chipul lui Gabe, mi-am dat seama că acesta deja murise. Înfrânându-mi un fior, mi-am focalizat atenția asupra lui Godfrey, care era mult mai important pentru viitorul meu.

— Noi însă luăm și sângele inocenților, mi-a răspuns.

Ochii lui bleu pal erau fixați asupra mea.

— Cine-i inocent? am întrebat retoric, sperând să nu-i semăn lui Pontius Pilat, care cutezase să întrebe „Ce este adevărul?”, când știa foarte bine răspunsul.

— Ei bine, copiii sunt inocenți, mi-a dat Godfrey răspunsul.

— Oh, ăăă... te-ai hrănit din copii? am adăugat ducându-mi palma la gură.

— Am ucis copii.

O bună bucată de timp, n-am mai știut ce să-i răspund. Uitând complet de Gabe, al cărui trup continua să-l strângă între brațe, Godfrey încremenise locului și mă privea trist.

— Ce te-a oprit să mai faci așa ceva? I-am întrebat.

— Nimic nu mă va opri. Nimic, în afară de moartea mea.

— Îmi pare tare rău, i-am spus complet neinspirată.

Se vedea că suferă foarte mult și chiar îmi părea rău pentru el. Dar, dacă ar fi fost om, i-aș fi spus fără să stau prea mult pe gânduri că merită să ajungă direct pe scaunul electric.

— Mai e mult până se lasă întunericul? am întrebat, neștiind ce altceva i-aș fi putut spune.

Evident, Godfrey nu purta ceas, dar bănuiam că se trezise numai datorită faptului că ne aflam sub pământ și, de asemenea, pentru că era foarte bătrân.

— Doar o oră, mi-a răspuns el.

— Te rog, lasă-mă să plec. Aș putea scăpa de aici cu ajutorul tău.

— Dacă pleci, le vei spune vampirilor unde suntem și ne vor ataca, iar pe mine mă vor împiedica să întâlnesc zorii.

— De ce să mai aștepți atunci până mâine-dimineață? i-am zis iritată brusc. Poți ieși chiar acum afară.

A încremenit. I-a dat drumul lui Gabe, iar acesta a aterizat pe podea cu o bufnitură. Godfrey nu i-a aruncat nici măcar o privire

— Ceremonia este planificată să aibă loc în zorii zilei de mâine, cu numeroși credincioși ca martori, m-a lămurit el. Va trebui să înfrunte și Farrell soarele.

— Și ce rol joc eu în această chestiune?

Godfrey a ridicat din umeri.

— Sarah vrea să afle dacă vampirii vor accepta să te recupereze și să ofere în schimbul tău un seamăn de-al lor. Steve are însă alte planuri și intenționează să te lege de Farrell, așa încât să arzi odată cu el.

Am rămas mută de uimire. Dar nu atât pentru intenția lui Steve Newlin, cât mai ales pentru că acest scenariu avea să reprezinte punctul de atracție pentru membrii congregației. Newlin era, se pare, mult mai țărănit decât îmi dăduse mie impresia.

— Consideri că ceilalți oameni se vor bucura să vadă execuția unei femei care nu a fost deloc judecată? Crezi că vor privi ritualul ca pe o ceremonie religioasă autentică? Ai cumva impresia că persoanele care au pus la cale uciderea mea sunt cu adevărat religioase?

Pentru prima dată, Godfrey a părut ușor îndoit.

— Într-adevăr, a consimțit el, chiar și pentru oameni este un lucru cam extremist. Dar Steve consideră că va fi o declarație de mare efect.

— Ei bine, așa e, va fi o declarație care-i va impresiona pe mulți. Va spune: „Sunt țicnit de-a binelea!” Știu că există în lume o mulțime de oameni și de vampiri răi, dar nu cred că majoritatea oamenilor din statul Texas, ca să nu

mai vorbesc de restul țării, se vor simți înnobilați sufletește văzând imaginea unei femei ce urlă arsă de vie.

Godfrey părea îndoit. Mi-am dat seama că exprimasem cu voce tare aceleași gânduri care-l încercau și pe el, gânduri pe care se străduise să le înăbușe.

— Au chemat deja mass-media, a protestat el asemenea unei mirese care își dă seama în pragul măritişului că nu și-l dorește cu adevărat pe mire și-i spune mamei: „Eh, acum, dacă tot am trimis invitațiile...”

— Sunt convinsă. Dar, ascultă-mă pe mine: prin aceasta, își vor distruge complet organizația. Și, repet, dacă vrei cu adevărat să declari ceva în mod public și dorești să le strigi tuturor „Îmi pare rău pentru tot ce-am făcut”, ai ocazia să ieși chiar acum din biserică și să te așezi pe peluza din față. Și, te asigur, Dumnezeu te va urmări cu mare atenție. El este singurul în privința căruia ar trebui să-ți faci griji.

Înăuntrul său începuse un adevărat zbucium.

— Mi-au croit o robă albă specială, pe care o voi purta mâine... („Mami, acum, dacă tot am cumpărat rochia de mireasă și am aranjat cununia religioasă...”)

— Mare lucru! Dacă începi să te cramponezi de haine, înseamnă că nu vrei cu adevărat să-ți pui capăt zilelor. Fac pariu că mâine vei da înapoi.

Pierdusem complet din vedere țelul pe care mi-l propusesem. Mi-am regretat cuvintele imediat ce mi-au ieșit de pe buze.

— Vei vedea cu ochii tăi, mi-a zis categoric.

— Dar nu vreau să văd, în special dacă voi fi legată de Farrell în acele momente. Nu sunt deloc o persoană rea și nu vreau să mor.

— Când ai fost ultima oară la biserică? a încercat el să-mi închidă gura.

— În urmă cu o săptămână. Am participat și la împărtășanie.

Nu merg întotdeauna cu bucurie la biserică, tocmai pentru că n-aș putea minți în această privință.

— Mda, spuse consternat Godfrey.

— Vezi? i-am zis, simțind că micul meu argument i-a domolit toată semeția lui deja ofensată, dar, fir-ar să fie, nu voiam să mor arsă de vie.

Îl doream pe Bill și tânjeam după el cu atâta intensitate, că speram ca pasiunea să-i deschidă coșciugul într-o clipită. De-aș fi putut măcar să-i transmit ce se petrecea...

— Hai, vino, mi-a zis el, întinzându-mi mâna.

Nu doream să-i acord șansa de a-și revizui poziția, mai ales după dialogul sinuos de mai devreme, așa că l-am luat de mână și am pășit în hol peste corpul inert al lui Gabe. Lipsa îngrijorătoare a unui dialog între Farrell și Hugo m-a împiedicat să întreb cu voce tare ce se întâmplă și, drept să spun, mă simțeam mult prea speriată pentru a încerca un asemenea lucru. Mi-am imaginat că dac-aș fi scăpat eu, i-aș fi salvat oricum pe-amândoi.

Adulmecându-mi sângele, pe chipul lui Godfrey

a apărut subit pofta de a se hrăni. Cunoșteam bine acea privire. Însă era lipsită de voluptate. Nu-l atrăgeam câtuși de puțin sexual. Știam că, pentru vampiri, sângele și sexul sunt foarte strâns legate, așa că m-am considerat nespus de norocoasă pentru faptul că eram deja adultă. Din politețe, mi-am îndreptat ușor obrazul spre el și, după o îndelungă ezitare, mi-a lins șuvița de sânge ce se prelingea din rana de pe maxilar. A savurat gustul închizând ochii pentru o clipă, după care am pornit împreună spre scări.

Cu ajutorul considerabil primit din partea lui Godfrey, am străbătut în mare viteză scările, dar nu înainte să-și folosească brațul liber și să deschidă ușa formând rapid codul încuietorii.

— Am locuit o perioadă în camera din capătul coridorului, m-a lămurit el în șoaptă.

Chiar dacă holul de sus era pustiu, știam că ar fi putut ieși în orice moment cineva dintr-un birou. Godfrey nu părea să se teamă de acest lucru, ceea ce nu puteam spune și despre mine, întrucât eu eram cea care își risca libertatea. Nu auzeam nici un fel de voci; din câte se părea, membrii organizației pleaseră acasă, pentru a se pregăti de întrunire, iar oaspeții încă nu-și făcuseră apariția. Lumina soarelui nu putea să pătrundă în hol decât prin ferestrele încăperilor, iar multe birouri aveau ușile închise. Godfrey n-a tresărit măcar o dată, ceea ce însenina că era suficient de întuneric pentru el, așa încât lumina să nu-l deranjeze. În plus, de deasupra ușii biroului principal strălucea puternic lumina unui bec.

Am grăbit pasul, ori cel puțin am încercat, pentru că piciorul stâng nu-mi prea asculta comenzile. Nu eram foarte sigură spre care ușă se îndrepta Godfrey, deși era posibil să meargă spre ușile duble pe care le văzusem în partea din spate a sanctuarului. Dacă aș fi reușit să ajung în siguranță până acolo, n-aș mai fi fost nevoită să traversez și cealaltă aripă a clădirii. N-aveam nici cea mai vagă idee ce voi face odată ajunsă afară, însă știam cu certitudine că mi-ar fi fost mult mai bine decât înăuntru. Imediat ce ne-am apropiat de penultimul birou de pe partea stângă, cel din care ieșise tânăra hispanică, s-a deschis brusc ușa biroului lui Steve și am înmărmurit amândoi. Godfrey și-a încordat brațul ca un cerc de metal în jurul meu. La nici doi metri de noi, Polly trecea pragul ușii privind spre interiorul încăperii.

— ...un foc în aer liber, spunea ea.

— Ah, cred că vor veni destul de mulți, s-a auzit vocea dulce a Sarei. Am fi știut însă cu mai multă certitudine numărul participanților, dacă ne-ar fi răspuns invitațiilor pe care le-am trimis. Nu-mi vine să cred cât de reticenți sunt oamenii când trebuie să răspundă unei invitații. Noi facem tot posibilul să le înlesnim modalitatea prin care să ne informeze dacă participă sau nu, iar ei sunt complet nerecunoscători!

Discutau probleme legate de etichetă. Dumnezeuule, mi-aș fi dorit să apară zâna bunelor maniere, să-mi dea și mie un sfat în această situație: *Venisem ca un oaspete neinvitat și părăseam biserica fără să-mi iau la revedere. Să*

mă fi simțit obligată să le scriu un bilețel de mulțumire, ori să le trimit ulterior un buchet de flori?

Polly se întorcea încet și, din clipă-n clipă, putea să mă zărească. Chiar în momentul în care mi-a venit acest gând, Godfrey m-a împins brusc în obscuritatea biroului gol.

— Godfrey! Ce cauți aici?

Polly nu părea înfricoșată, dar nici mulțumită de această situație. Glasul îi sunase de parcă l-ar fi surprins pe grădinar în camera de zi, încercând să se simtă ca la el acasă.

— Am vrut să văd dacă vă mai pot ajuta cu ceva.

— Nu e cam devreme să te trezești la ora asta?

— Sunt foarte bătrân, i-a răspuns el politico, iar bătrânii nu au nevoie să doarmă la fel de mult ca tinerii.

Polly râse:

— Sarah, a spus ea veselă, Godfrey a urcat la noi!

Glasul Sarei s-a auzit mai aproape:

— Ei, ia te uită, Godfrey! a zis ea pe același ton de bună dispoziție. Sunt convinsă că ești foarte emoționat, nu-i așa?

Vorbeau cu un vampir în vârstă de o mie de ani de parcă ar fi avut în față un băiețandru căruia îi pregăteau sărbătorirea zilei de naștere.

— Ți-am terminat roba, a continuat Sarah. Totul este pus la punct!

— Și dacă mă răzgândesc? a întrebat Godfrey.

A urmat o tăcere îndelungată, răstimp în care

m-am străduit să respir foarte încet. Cu cât mă adânceam mai mult în întuneric, cu atât simțeam că am șanse să scap de-aici.

De-aș fi putut să telefonez... Am aruncat o privire spre biroul din încăpere și am văzut acolo un telefon. Dar, un eventual apel ar fi aprins beculețele telefoanelor în celelalte camere și ar fi văzut cu toții că cineva folosea linia telefonică. În plus, în momentul de față aș fi făcut prea mult zgomot.

— Cum adică să te răzgândești? Nu-i posibil una ca asta, i-a zis înfuriată Polly. Ai uitat că tu ai venit la noi să ne ceri ajutorul? Ne-ai spus totul despre viața ta plină de păcate, ne-ai povestit cât de josnic te-ai simțit să ucizi copii și... să faci tot felul de lucruri oribile. S-a schimbat ceva în această stare de lucruri?

— Nu, i-a răspuns Godfrey, cu un aer mai gânditor ca oricând. Nu s-a schimbat nimic, dar nu vād să fie necesară implicarea altor oameni în sacrificiul meu. De fapt, consider că Farrell trebuie să-și găsească singur pacea și împăcarea cu Dumnezeu. Nu avem dreptul să-i impunem să se jertfească.

— Trebuie să-l chemăm imediat pe Steve, a zis Polly pe un glas șoptit și grav.

Polly a continuat să vorbească, fapt care m-a condus la ipoteza că Sarah intrase în birou să-l sune pe Steve.

Unul din beculețele telefonului s-a aprins. Da, presupunerea mi s-a adevărat. Într-adevăr, dacă aș fi folosit telefonul, și-ar fi dat seama. Poate într-un

minut.

Polly încerca de-acum să-l ia cu binișorul pe Godfrey, care nu se arăta prea vorbăreț. Nu știam care-i erau cu adevărat intențiile, așa că am continuat să aștept neputincioasă, lipită cu spatele de perete, sperând că nu va intra nimeni în birou, nădăjduind că nu se va duce nimeni la subsol să dea alarma și sperând că Godfrey nu-și va schimba iarăși părerea.

Ajutor! am strigat în gând. Mi-ar fi prins foarte bine dacă aș fi putut cere ajutor folosindu-mă de simțul meu special!

Deodată, mi-a venit o idee. Cu toate că picioarele încă îmi tremurau în urma șocului, iar genunchiul și fața mă dureau îngrozitor, m-am calmat și m-am gândit că, de fapt, chiar aș fi putut chema pe cineva: Barry, băiatul de serviciu de la hotel, telepat ca și mine. Era posibil să-mi *audă* chemarea, deși nu știam ce șanse aș fi avut în această privință, pentru că nu mai întâlnisem alt telepat și nu mai încercasem niciodată așa ceva. Sperând că se află la serviciu, m-am concentrat intens și am încercat să intru în legătură cu el. Cu o seară înainte, ajunseseam din Shreveport cam la aceeași oră, așa că ar fi trebuit să fie la muncă. Mi-am amintit poziția în care se afla biserica pe harta orașului pe care o consultasem împreună cu Hugo – cu toate că știam de-acum că doar se prefăcuse atunci când pretinsese că nu știa unde este Centrul Frăției – și mi-am dat seama că mă aflam la sud-vest de hotelul Silent Shore.

Intram într-un nou tărâm al minții, așa că mi-am

adunat toată energia și am condensat-o mental într-o sferă. Pentru o clipă, m-am simțit efectiv ridicol, dar când m-am gândit că trebuia neapărat să scap din acest loc și de oamenii care-l populau, aș fi avut foarte puțin de câștigat dacă aș fi ales să nu mă simt caraghioasă. M-am gândit la Barry. Mi-e greu să explic cum am reușit să-l contactez, dar am avut succes. Ajutată de faptul că-i știam numele, dar și locul în care se afla..

Am hotărât să încep încet: *Barry, Barry, Barry, Barry...*

Ce vrei? Mi-a răspuns îngrozit. Nu i se mai întâmplase niciodată.

Nici eu n-am mai făcut lucrul ăsta, i-am transmis încercând să-i redau calmul. Am nevoie de ajutor. Sunt într-o mare încurcătură.

Cine ești?

Ei da, Asta ar fi fost de ajutor. Fraiera de mine!

Sunt Sookie, blonda care s-a cazat în hotel noaptea trecută, împreună cu un vampir șaten. În apartamentul de la etajul al treilea.

Aia cu sânii mari? Ah, scuză-mă.

Măcar și-a cerut iertare.

Da, aia cu sânii mari, dar care are și iubit.

Ce s-a întâmplat?

Dialogul părea foarte limpede și bine structurat, însă nu era constituit din cuvinte, ci, aș putea spune, semăna mai degrabă cu un schimb reciproc de imagini și impresii emoționale.

Am încercat să mă gândesc cum să explic situația în care mă aflam.

Contactează-l pe vampirul meu imediat ce se

trezește.

Și după aia?

Spune-i că sunt într-un mare pericol. Pericol-pericol-pericol...

Bine, gata, am înțeles. Unde ești?

Într-o biserică. I-am răspuns așa gândindu-mă că acesta putea fi echivalentul prescurtat al Centrului Frăției, denumire pe care nu știam cum i-aș fi putut-o transmite lui Barry.

Știe unde e?

Da. Și mai spune-i că trebuie să coboare la subsol.

Ești într-adevăr cine spui că ești? N-am știut până acum că mai există și altcineva ca mine...

Da, te rog, ajută-mă.

Am simțit în mintea lui Barry un conglomerat de sentimente confuze. Era speriat că trebuia să-i vorbească unui vampir, se temea ca nu cumva colegii lui să afle că avea un „creier anormal”, se simțea destul de bucuros că mai exista cineva la fel ca el și, în principal, era în continuare înspăimântat de această latură ascunsă, care-l uimise și frământase de multă vreme. Eu, pe de altă parte, cunoșteam bine toate aceste trăiri lăuntrice.

Nu e nimic nefiresc, i-am spus, și te înțeleg foarte bine. Nu ți-aș fi invadat intimitatea și nu ți-aș fi cerut ajutorul dacă nu eram cu adevărat în pericol de moarte.

Spaima l-a copleșit brusc; teama că avea o responsabilitate în această situație. N-ar fi trebuit probabil să adaug ultima propoziție.

Apoi, dintr-odată, Barry a ridicat între noi o barieră imaterială și n-am mai putut recepționa ce avea de gând să facă.

*

În răstimpul în care mă concentrasem asupra lui Barry, pe hol lucrurile evoluaseră. Imediat ce am început să trag cu urechea, i-am auzit glasul lui Steve, care se străduia să discute cu Godfrey rațional și pozitiv.

— Godfrey, îi spunea el, dacă nu doreai cu adevărat să faci acest lucru, trebuia să ne spui de la început. La fel ca noi toți, ți-ai luat angajamentul în acest sens și am considerat că te vei ține de cuvânt. Să știi că vei dezamăgi o mulțime de oameni dacă nu vei mai dori să participi la ceremonie.

— Ce veți face cu Farrell, cu Hugo și cu femeia blondă?

— Farrell e vampir, i-a răspuns Steve pe același glas dulce al rațiunii. Hugo și femeia sunt slugile vampirilor și trebuie să înfrunte amândoi soarele, legați de un vampir. Din moment ce au ales să fie de partea vampirilor, trebuie să-i urmeze pe aceștia și în moarte.

— Eu știu de-acum că sunt un păcătos și, după ce-mi voi găsi sfârșitul, știu că sufletul meu va ajunge la Dumnezeu, i-a zis Godfrey. Farrell însă nu știe acest lucru și, odată ce va muri, nu va avea nici o șansă de mântuire. Bărbatul și femeia, de asemenea, n-au avut până acum ocazia să-și regrete păcatele. Așadar, este corect din partea

noastră să-i ucidem și să-i condamnăm pe vecie la chinurile iadului?

— Ar fi mai bine să continuăm în biroul meu, i-a răspuns Steve categoric.

Mi-am dat seama în acel moment că acesta era țelul pe care-l urmărise Godfrey încă de la început. S-au auzit câțiva pași, după care Godfrey a insistat foarte politicos:

— Vă rog, după dumneavoastră.

Voia probabil să fie ultimul care intră, așa încât să se asigure că închide bine ușa în spatele său.

Eliberat de peruca sub care transpirase, părul mi se uscaseră în sfârșit și atârna în șuvițe pe spate și pe umeri, deoarece mi-l desfăcusem cu grijă în răstimpul conversațiilor. Fusesse probabil un lucru destul de prostesc din partea mea, având în vedere că ascultam o discuție în urma căreia mi se stabilea soarta, dar simțisem că trebuia să am neapărat o ocupație. Mi-am pus precaută agrafele în buzunar, mi-am descurcat cu degetele șuvițele încâlcite și m-am pregătit să mă furișez afară din biserică.

Uitându-mă prevăzătoare din pragul ușii, am observat că, într-adevăr, ușa biroului lui Steve era închisă. Am ieșit în vârful picioarelor din întunericul încăperii, am luat-o la stânga și am continuat să mă îndrept către ușa ce ducea spre sanctuar. Am răsucit foarte încet mânerul sferic al ușii, am deschis-o și am pășit în sala întunecată. Prin vitraliile uriașe ale încăperii pătrundea suficientă lumină cât să-mi permită să trec printre șirurile de bănci fără să mă împiedic.

Deodată, am auzit tumultul unor voci apropiindu-se dinspre cealaltă aripă a clădirii. Luminile din sanctuar s-au aprins brusc și am fost obligată să mă retrag pe un culoar și să mă ascund sub o bancă. O familie numeroasă a intrat gălăgioasă în sală. Mezina familiei se tot plângea că fusese obligată să participe la nenorocita asta de întrunire și să piardă astfel programul ei favorit la televizor.

Remarca fetei i-a atras o palmă la fund, ori pe undeva pe-acolo, după care tatăl ei a dojenit-o părintește, spunându-i că ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare că va vedea un act de mântuire și va fi martora puterii extraordinare a Domnului.

Deși împrejurările de față nu-mi erau deloc prielnice, n-am putut fi de acord cu el și m-am întrebat dacă acest părinte înțelegea cu adevărat faptul că liderul său religios intenționa să arate congregației cum ard de vii doi vampiri, unul dintre ei având legat de el un om, care va fi carbonizat odată cu acesta. N-am putut să nu mă întreb cum va fi afectată starea mintală a fetei după manifestarea „puterii extraordinare a Domnului”.

Spre disperarea mea, continuând să vorbească, și-au aranjat sacii de dormit lângă peretele din cealaltă parte a sanctuarului. Bine că măcar era o familie comunicativă. În afară de fetița plângăcioasă, mai erau doi copii mai mari, un băiat și o fată care păreau a se înțelege la fel de bine ca șoarecele cu pisica.

Doi pantofiori roșii, fără toc, au tropăit la capătul șirului de bănci sub care mă ascusesem și

au dispărut pe ușa ce ducea în aripa biroului lui Steve, în vreme ce mă întrebam dacă grupul din biroul acestuia mai continua oare dezbaterea.

Piciorușele au trecut din nou pe la capătul băncilor, de această dată mergând foarte repede. M-am întrebat care să fi fost motivul grabei și am mai așteptat cinci minute, răstimp în care nu s-a mai întâmplat nimic.

Știam că în curând avea să sosească tot mai multă lume. Era „acum sau niciodată”. M-am rostogolit de sub băncuță și m-am ridicat. Spre norocul meu, membrii familiei erau atenți la aranjatul sacilor de dormit și priveau cu toții în jos imediat ce-am pornit iute spre ușile duble din spatele bisericii. Tăcerea subită ce s-a instalat înăuntru mi-a dat de înțeles că mă văzuseră.

— Bună! mi-a strigat mama fetiței, ridicându-se în picioare lângă un sac de dormit albastru-aprins.

Curiozitatea i se citea limpede pe chip.

— Trebuie să te fi înscris de curând în cadrul Frăției. Eu sunt Francie Polk.

— Da, i-am răspuns, încercând să par voioasă. Mă cam grăbesc! Vorbim mai târziu!

Femeia s-a apropiat de mine și m-a întrebat:

— Te-ai rănit? Scuză-mă, dar... arăți foarte rău. Ala-i sânge?

Mi-am privit bluza și am văzut câteva mici pete pe piept.

— Am căzut, i-am zis, căutând să par ușor necăjită. Trebuie să trag o fugă până acasă, să-mi pansez rana și să-mi schimb hainele. Voi veni numaidecât înapoi.

Pe chipul ei a apărut îndoiala:

— Dar avem în birou o trusă de prim-ajutor. De ce nu o folosești? m-a îndemnat ea.

Pentru că nu vreau.

— Știi, trebuie să-mi schimb neapărat bluza, i-am explicat, strâmbând din nas și dându-i de înțeles că nici vorbă să stau toată seara îmbrăcată cu o bluză pătată.

O altă femeie a intrat pe ușile pe care speram să ies cât de curând, s-a oprit și a ascultat conversația, îndreptându-și ochii când spre mine, când spre chipul ferm al interlocutoarei mele.

— Bună, fetițo! mi-a zis, cu un ușor accent, femeia hispanică, după care s-a apropiat și m-a îmbrățișat.

Era aceeași tipă mărunțică pe care o văzusem pe hol și pe care o simțisem că era capabilă să-și metamorfozeze corpul.

Făcând parte dintr-o societate în care îmbrățișările erau la ordinea zilei, i-am răspuns automat în același mod și, pe parcursul strânsorii noastre prietenești, femeia m-a ciupit cu subînțeleles.

— A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut. Ce mai faci? am întrebat-o voioasă.

— Eh, știi și tu, aceleași lucruri zi de zi, mi-a răspuns ea, zâmbindu-mi vesel, în timp ce în ochi i se citea nevoia de precauție.

Părul, deși ar fi putut părea negru, îi era de fapt șaten foarte închis, aspru și des. Tenul îi era de culoarea caramelului cu lapte și avea câțiva pistrui negri. Își rujase buzele cărnoase într-un roșu-

strident. Dinții mari și albi îi străluceau când zâmbi larg. Aruncând o scurtă privire spre picioarele femeii, am observat că purta o pereche de pantofiori roșii, fără toc.

— Hai afară cu mine, să fumez și eu o țigară, mi-a spus ea.

Francie Polk s-a arătat puțin mai mulțumită.

— Luna, nu vezi că prietena ta trebuie să fie îngrijită de-un medic? i-a spus ea, pe bună dreptate.

— Da, văd că te-ai ales cu niște cucuie și câteva julituri zdravene, a comentat Luna, examinându-mă îndeaproape. Fetițo, iarăși te-ai împiedicat și ai căzut?

— Știi bine ce-mi spune mereu mami: Margareto, ești la fel mototoală ca un elefant.

— Mama ta chiar nu știe ce vorbește, mi-a răspuns Luna, dând din cap dezaprobat. De parcă te-ar ajuta prin astfel de vorbe să fii mai puțin stângace!

— Ce să-i faci, așa e ea, i-am zis, ridicând din umeri. Francie, ne scuzi, te rog?

— Ah, desigur, a zis ea. Atunci, ne vedem mai târziu.

— Da, normal, a confirmat Luna. Nu vreau pentru nimic în lume să pierd ceremonia.

Am ieșit împreună cu Luna din sala de întruniri a Frăției Soarelui, concentrându-mă intens să-mi mențin mersul egal, așa încât să nu mă vadă Francie șchiopătând și să-i trezesc și mai multe suspiciuni.

— Slavă Domnului, i-am zis, odată ce-am ajuns

afară.

— Mi-ai aflat identitatea imediat ce m-ai văzut, mi-a zis ea precipitat. Cum de-ai știut ce sunt cu adevărat?

— Am un prieten capabil să se transforme.

— Cine e?

— Nu-i de-aici și nu-ți pot spune cum îl cheamă, fără consimțământul lui.

Privindu-mă intens, masca prieteniei i-a dispărut brusc de pe chip.

— Înțeleg și îți respect punctul de vedere, mi-a răspuns ea. De ce-ai venit aici?

— Pentru ce te interesează?

— Fiindcă tocmai ți-am salvat pielea.

Într-adevăr, un argument chiar foarte bun.

— Ai dreptate. Sunt telepată și am fost angajată de șeful vampirilor din această zonă să aflu ce s-a întâmplat cu vampirul care a dispărut dintre ei.

— Eh, așa-i mai bine. Însă ăla nu e conducătorul meu și nu fac parte din tagma monstruoasă a vampirilor. Eu sunt o supra. Cu ce vampir ai discutat?

— Nu-ți pot da această informație.

Femeia și-a ridicat sprâncenele.

— Pur și simplu, nu pot.

A deschis gura, pregătindu-se să țipe la mine.

— Poți să țipi cât vrei. Sunt unele lucruri pe care nu ți le voi spune. Ce-i aia o supra?

— O ființă supranaturală. Ascultă-mă bine, mi-a cerut Luna, după care am pornit împreună spre parcare în care mașinile tocmai începuseră să sosească.

Luna a zâmbit și i-a salutat cu mâna pe câțiva dintre membri, iar eu m-am străduit să arăt măcar veselă, pentru că nu-mi mai puteam ascunde șchiopătatul, iar chipul mi se umflase oribil, după cum bine mi-ar fi spus Arlene.

Dumnezeule, mi se făcuse brusc dor de casă, însă mi-am inhibat acest sentiment, pentru a-i acorda atenție Lunei, care avea ceva să-mi transmită.

— Spune-le vampirilor că noi avem în supraveghere acest loc...

— Care noi?

— Noi, teriantropii din marea regiune a Dallasului.

— Și voi sunteți organizați? Hei, dar e minunat! O să-i transmit și lucrul ăsta... prietenului meu.

Și-a dat ochii peste cap, vădit neimpresionată de capacitățile mele intelectuale.

— Domnișorică, bagă bine la cap și spune-le vampirilor că Frăția, odată ce va afla de noi, se va năpusti și asupra noastră, chiar dacă nu avem de gând să ne integrăm în societate și dorim să trăim pentru totdeauna în umbră. Vampirii ăștia au rămas la fel de stupizi și de ciudați. Deci, nu uita, noi continuăm să-i supraveghem pe membrii Frăției.

— Dacă-i supravegheați atât de bine, cum se face că nu i-ați înștiințat pe vampiri că Farrell este ținut captiv la subsol? Și ce mai ziceți de Godfrey?

— Stai puțin, Godfrey dorește să moară, iar asta nu ne interesează pe noi. S-a dus de bunăvoie la Frăție; nu l-au chemat ei. Le-au tremurat și

nădragii când a venit la ei, dar s-au bucurat foarte mult, odată ce-au depășit șocul că au stat în aceeași cameră cu unul dintre blestemați.

— Cum rămâne cu Farrell?

— Nu știam pe cine țineau la subsol, recunosc Luna. Auzisem că prinseseră pe cineva, însă n-am deocamdată acces în cercurile înalte, așa că n-am putut să aflu cine era persoana respectivă. Am încercat să-l lingușesc până și pe nemernicul ăla de Gabe, dar fără rezultat.

— Gabe e mort.

— Hei! îmi zâmbi ea pentru prima dată cu sinceritate. Asta-i chiar o veste bună.

— Atunci, hai să ți-o spun și pe cealaltă. Imediat ce voi lua contact cu ei, vampirii vor veni negreșit să-l salveze pe Farrell. Așa că, în locul tău n-aș mai reveni în seara asta la ceremonie.

Își mușcă ușor buzele și reflectă un minut la sfatul meu, răstimp în care ajunsesem deja în celălalt capăt al parcării.

— De fapt, i-am spus, ar fi perfect dacă m-ai duce și la hotel.

— Ei bine, află că n-am nici o intenție să-ți fac viața perfectă, s-a răstit ea la mine, amintindu-și că nu trebuie să renunțe la caracterul ei insuportabil. Trebuie să mă întorc în biserică și să iau câteva acte înainte ca nebunia să înceapă. Și, gândește-te bine la asta, fetițo: ce vor face vampirii cu Godfrey? Îl vor lăsa în viață? Tipul ăsta a molestat copii și este un ucigaș în serie; nici măcar el nu mai știe câți oameni a omorât. Nu se poate opri și știe foarte bine acest lucru.

Să fi avut biserica lor și o latură bună... pentru că le oferea vampirilor de teapa lui Godfrey ocazia să se sinucidă în fața tuturor?

— Poate că n-ar fi rău să televizeze contra cost astfel de evenimente, i-am spus.

— Ar face și asta dacă ar putea, mi-a răspuns cu seriozitate Luna. Vampirii caută cu orice preț să se integreze în societate și sunt neîndurători cu oricine încearcă să le strice planurile. Iar Godfrey nu-i nici pe departe întruchiparea nevinovăției.

— Luna, apropo, numele meu este Sookie Stackhouse. Eu nu pot să le rezolv chiar toate problemele și, de fapt, am făcut tot ce mi-a stat în putință. Mi-am terminat treaba pentru care am fost angajată, iar acum nu-mi mai rămâne de făcut decât să mă întorc la ei și să le spun tot ce-am aflat. Godfrey fie trăiește, fie moare. Părerea mea este că va muri.

— Ar fi bine să ai dreptate, mi-a spus ea amenințătoare.

Nu-mi dădeam seama de ce-aș fi fost eu vinovată dacă s-ar fi răzgândit Godfrey, pentru că nu făcusem decât să pun sub semnul întrebării modalitatea de sinucidere pe care o alesese. Dar poate că Luna avea dreptate și chiar îmi revenea o oarecare responsabilitate în această situație. Însă trecusem deja prin prea multe.

— La revedere, i-am spus, mergând de-a lungul parării și continuând să înaintez șchiopătând, paralel cu șoseaua.

Nu mă îndepărtasem prea mult când, deodată, din biserică s-a auzit o zarvă generală, după care s-

au aprins brusc și orbitor toate luminile exterioare.

— În definitiv, ar fi poate mai înțelept să nu mă mai întorc în Centrul Frăției, mi-a zis Luna de la fereastra unui Subaru Outback.

Am urcat imediat pe scaunul din dreapta și am demarat în trombă spre cea mai apropiată ieșire, către șoseaua cu patru benzi, și, instinctiv, mi-am fixat centura de siguranță.

Deși ne mișcaserăm foarte repede, ceilalți acționaseră mai iute decât noi, blocând deja cu mașinile toate ieșirile din parcare.

— Fir-ar să fie, zise Luna, oprind mașina și reflectând un minut, în timp ce motorul mergea la ralanti.

— Chiar dacă te ascunzi undeva în spate, tot nu mă vor lăsa să plec. Nu mai am cum să te duc înapoi în biserică, pentru că de-acum ne pot depista foarte ușor în parcare.

Gânditoare, Luna și-a mușcat din nou buzele.

— Eh, dă-o naibii de slujbă, a spus ea, băgând în viteză și pornind încet, așa încât să nu atragă atenția. Oamenii ăștia n-ar înțelege ce înseamnă religia nici dacă le-ar apărea Dumnezeu în fața ochilor.

Luna porni înapoi spre biserică și trecu peste bordura ce separa spațiul parcării de peluza din față. Am înaintat apoi pe iarbă și am ocolit zona de joacă pentru copii, împrejmuită de gard, moment în care m-am trezit râzând cu gura până la urechi, deși mă dureau foarte rău maxilarul.

— lu-huuu! am strigat în clipa în care am lovit una dintre stropitorile de pe peluză.

Am trecut destul de repede prin fața bisericii și, probabil din pricina buimăcelii, încă nu pornise nimeni pe urmele noastre. Eram însă convinsă că fanaticii aveau să se organizeze foarte rapid, iar membrii care nu îmbrățișaseră măsurile extreme ale Frăției urmau să aibă o noapte de coșmar.

— Au deblocat ieșirile și, din câte se pare, ne urmărește deja cineva, a comentat Luna, privind în oglinda retrovizoare.

Un cor de claxoane ne-a întâmpinat imediat ce-am ieșit în traficul intens al unei alte șosele cu patru benzi, ce trecea prin fața bisericii.

— La naiba, a zis Luna, încetinind până la o viteză rezonabilă și privind în oglindă. E prea întuneric și nu pot să-mi dau seama a cui e mașina.

M-am întrebat dacă Barry îl avertizase pe Bill.

— Ai telefon mobil? am întrebat-o.

— Da, e lângă carnetul de conducere, în poșeta pe care-am uitat-o în biroul meu din biserică. Așa am și aflat că ai scăpat din mâinile lor. Când m-am dus în birou să-mi iau poșeta, ți-am adulmecat mirosul și mi-am dat seama că ai fost rănită. Am ieșit imediat afară și m-am uitat puțin prin împrejurimi, iar când am văzut că nu te găsesc, am intrat din nou. Am avut mare noroc că mi-am ținut în buzunar cheile de la mașină.

Slavă Domnului că existau teriantropi! Mi-ar fi prins bine mobilul ei, dar acum nu mai aveam ce face. M-am întrebat unde-mi lăsasem poșeta și mi-am amintit că rămăsese probabil în biroul Frăției Soarelui. Bine că măcar nu luasem la mine cartea de identitate.

— Oprim la un telefon public sau mergem direct la poliție?

— Ce crezi că vor face polițiștii dacă le spunem? m-a întrebat Luna pe tonul încurajator al unui adult ce-i dă povețe unui copilăș.

— Se vor duce la biserică.

— Și, după aceea?

— Păi, îl vor întreba pe Steve de ce m-a răpit.

— Da. Iar el ce va răspunde?

— Nu știu.

— Îți spun eu ce va zice: noi n-am răpit pe nimeni. Ea a venit singură aici și a intrat în conflict cu angajatul nostru, Gabe, care a sfârșit mort. Pe ea ar trebui s-o arestați!

— Ah, crezi tu asta?

— Da, normal.

— Atunci cum rămâne cu Farrell?

— Dacă polițiștii îi iau cumva la întrebări, poți fi sigură că au pe cineva pregătit să coboare la subsol și să-l înjunghie pe vampir. Și, până când ajung polițiștii acolo, nu va mai rămâne nici urmă din Farrell. Același lucru îl pot face și cu Godfrey, dacă nu cooperează și nu le susține nevinovăția. Însă probabil că el va rămâne pe poziție, pentru că, în definitiv, își dorește să moară.

— Dar Hugo?

— Ai impresia că Hugo se va apuca să le explice motivul pentru care a ajuns închis în subsol? Nu știu ce-ar putea declara nemernicul ăla, dar în nici un caz nu va spune adevărul. De luni de zile duce o viață dublă și nu cred că mai știe ce înseamnă loialitatea.

— Dacă nu putem suna la poliție, pe cine să chemăm în ajutor?

— Trebuie mai întâi să te duc la prietenii tăi. Pe ai mei nu ai de ce să-i cunoști, pentru că nu vor să fie cunoscuți, înțelegi, nu?

— Da, firește.

— Și tu trebuie să fii o ciudată, nu? Din moment ce ne poți recunoaște.

— Da.

— Ce ești, de fapt? Fiindcă nu ești vampir, și nici una de-a noastră.

— Sunt telepată.

— Ei, ca să vezi! Ia te uită! Uuuu, uuuu, făcu Luna, imitând sunetul binecunoscut al fantomelor.

— Nu sunt cu nimic mai uuuu decât voi, i-am răspuns, simțind că aș putea fi scuzată pentru iritarea ușoară din voce.

— Iartă-mă, a zis ea, fără să vorbească serios. Bun, uite ce-o să facem...

N-am mai apucat să aflu ce plan avea, pentru că în momentul imediat următor am fost lovite puternic din spate.

Când mi-am revenit, am observat că atârnam cu capul în jos, suspendată de centura de siguranță, și am văzut îndreptându-se spre mine o mână ale cărei unghii le-am recunoscut imediat: era Sarah. Am mușcat-o cu forță.

S-a auzit un țipăt, iar brațul s-a retras.

— Se pare că încă nu și-a revenit, am perceput glasul plăcut al Sarei, adresându-se probabil unui străin, unei persoane care nu avea legătură cu

biserica, moment în care mi-am dat seama că trebuie să acționez cumva.

— Să n-o ascuți, am strigat. Ea ne-a lovit din spate. Să nu o lași să se apropie de mine.

Am privit-o pe Luna, al cărei păr atingea tavanul. Deși conștientă, nu scotea un sunet, ci tot încerca să se răsucească într-o parte, străduindu-se probabil să-și desfacă centura de siguranță.

În apropierea portierei, continuau discuțiile, majoritatea în contradictoriu.

— Crede-mă, sunt sora ei și știu bine că este beată, îi spunea Polly altcuiva.

— Nu sunt deloc beată și pot să trec chiar acum testul de alcoolemie, am intervenit cu toată demnitatea de care eram în stare, având în vedere că eram încă șocată și atârnam cu capul în jos. Chemați imediat poliția și o ambulanță!

Sarah începu să sporovăiască, dar o voce masculină gravă a oprit-o brusc din trăncăneală:

— Domniță, tânăra nu vrea să-i stați prin preajmă și, din câte se pare, are motive întemeiate să nu vă dorească aici.

Chipul unui bărbat a apărut la geamul portierei. Bărbatul îngenunchease și se aplecase într-o parte pentru a privi înăuntru.

— Am sunat deja la serviciul de urgențe, m-a liniștit el, cu aceeași voce groasă.

Chiar dacă arăta ciufulit și nebărbierit, mie mi s-a părut simpatic.

— Te rog, stai aici până vine poliția, l-am implorat.

— Nu plec nicăieri, mi-a făgăduit el, după care a

dispărut din geamul portierei.

Deodată, am auzit și alte voci. Sarah și Polly deveneau tot mai gălăgioase. Era clar că ele ne loviseră mașina, pentru că mai multe persoane văzuseră acest lucru, iar faptul că pretindeau că suntem surori nu era deloc bine văzut de mulțimea strânsă la locul accidentului. Mi-am dat seama că erau cu ele și doi bărbați, membri ai Frăției, care nu păreau nici ei prea îndrăgiți de public.

— Atunci noi plecăm, a spus Polly, înfuriată peste măsură.

— Nu plecați nicăieri, a temperat-o binevoitorul și vajnicul meu apărător. Trebuie mai întâi să faceți schimb de asigurări.

— Așa e, s-a auzit o voce masculină mai tânără. Chiar dacă nu vrei să le plățiți reparația mașinii, ce se va întâmpla dacă sunt rănite grav? Nu doriți să le plățiți nici spitalizarea?

Luna a izbutit să-și desfacă centura de siguranță și s-a răsucit într-o parte imediat ce a aterizat pe tavanul mașinii, care devenise de-acum podeaua vehiculului. Cu o flexibilitate de invidiat, și-a scos capul pe geamul portierei, după care s-a împins cu picioarele în tot ce-ar fi putut servi drept punct de sprijin și, încet-încet, s-a strecurat pe fereastră. Unul dintre punctele de sprijin a fost chiar umărul meu, dar nici măcar n-am crâcnit, fiindcă îmi era limpede că una dintre noi trebuia să fie liberă.

Odată ce Luna s-a ridicat lângă mașină, am auzit o serie de exclamații.

— Care dintre voi două se afla la volan? le-a întrebat ea.

Au intervenit câțiva martori, unii susținând că Sarah conducea mașina, alții că Polly, dar, cel mai important, știau cu toții că Luna era victima, iar Sarah, Polly și cei doi acoliți erau vinovați de producerea accidentului. Se strânseseră între timp atât de mulți oameni, încât nu mai aveau nici o posibilitate să se repeadă la noi, nici măcar atunci când sosise o altă mașină a Frăției, plină de bărbați. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe americanii curioși, am gândit, lăsându-mă cuprinsă de un ușor sentimentalism.

Paramedicul care a izbutit să mă scoată din mașină era cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată. După cum citisem pe ecuson, îl chema Salazar, nume pe care l-am rostit atentă, cu voce tare, doar pentru a fi sigură că-l pronunțam corect.

— Exact, eu și nimeni altul, mi-a spus el, în timp ce-mi ridica pe rând pleoapele și-mi examina ochii. Se pare că v-ați lovit destul de rău.

Începusem să-i spun că aveam câteva răni dinainte de producerea accidentului, dar Luna a intervenit și a continuat în locul meu:

— A izbit-o almanahul pe care-l țineam pe bord.

— Doamnă, pentru protecția dumneavoastră, trebuie să nu puneți nimic pe bord, s-a auzit o voce nazală, plată.

— Am înțeles, domnule polițist.

Polițist? Am încercat să întorc capul, dar am fost imediat muștruluită de Salazar:

— Nu trebuie să vă mișcați până nu termin controlul, a spus el categoric.

— Bine, i-am răspuns, adăugând imediat: A venit și poliția?

— Da. Domnișoară, acum vreau să-mi spuneți ce vă doare.

Am parcurs apoi o listă lungă de întrebări și am răspuns la majoritatea dintre ele.

— Domnișoară, nu cred că veți avea probleme, dar trebuie să mergeți împreună cu prietena dumneavoastră la spital, să faceți câteva analize suplimentare.

Salazar și colega lui, o anglo-americană masivă, arătau foarte hotărâți în privința acestui lucru.

— Eh, nu cred să fie necesar, nu-i așa, Luna? am întrebat-o, ușor neliniștită.

— Nici vorbă, mi-a răspuns ea foarte surprinsă. Scumpete, trebuie să faci câteva radiografii, pentru că rana de pe obraz nu arată deloc bine.

— Ah, dacă zici tu, i-am răspuns, uluită întru câtva de turnura situației.

— Trebuie să mergem.

Luna a pornit spre ambulanță, iar eu am fost întinsă pe un pat și vârată în spatele salvării, după care mașina a demarat cu sirena pornită. Înainte ca Salazar să închidă ușile din spate, am apucat să le văd pe Sarah și Polly discutând cu un polițist foarte înalt. Păreau amândouă nespuse de neliniștite, ceea ce era perfect.

În spital, instituție ce arăta la fel ca toate celelalte spitale, Luna nu s-a dezlipit o clipă de mine, iar odată ajunsă în separeul delimitat printr-o perdea, a întâmpinat-o categorică pe asistenta

care venise să ne completeze fișele medicale:

— Spuneți-i doctorului Josephus că au sosit aici Luna Garza și sora ei.

Asistenta, o afro-americană tânără, s-a uitat bănuitoare la Luna, dar i-a ascultat rugămintea și a ieșit imediat din cameră.

— Cum de-ai reușit? am întrebat-o.

— Să o împiedic să ne completeze fișele? Trebuie să știi că n-am ales întâmplător acest spital. Avem câte un om în fiecare spital din oraș, dar aici lucrează cel mai bun om al nostru.

— Al nostru?

— Al celor cu dublă-natură.

— Ah, înțeleg.

Făcea referire la teriantropi. De-abia așteptam să-i povestesc lui Sam despre toate acestea.

— Eu sunt dr. Josephus, s-a auzit o voce calmă.

Am ridicat capul și am văzut pe fundalul perdelei un bărbat uscățiv, cu păr cărunt. Părul începuse să i se rărească, nasul îi era ascuțit și sprijinea o pereche de ochelari cu rame foarte subțiri. Albastrul intens al ochilor era amplificat de lentilele ochelarilor.

— Eu sunt Luna Garza, iar ea este prietena mea, Margareta, i-a zis Luna, de parcă ar fi fost o persoană complet diferită.

De fapt, mi s-a părut atât de schimbată, încât chiar m-am uitat la ea, să văd dacă mai era sau nu aceeași Luna.

— Sarcinile de serviciu ne-au pricinuit ceva ghinioane, a adăugat ea, în timp ce doctorul mă privea cu o oarecare îndoială.

— Este de încredere, l-a asigurat ea, cu deosebită solemnitate.

Nu voiam să stric acest moment printr-un chicotit, așa că mi-am mușcat ușor buza.

— Trebuie să faci o radiografie, mi-a spus doctorul, după ce mi-a cercetat rănila de pe față și mi-a examinat genunchiul, umflat într-un mod aproape grotesc.

Mai aveam câteva julituri și vânătăi, dar nu acestea erau cele mai îngrijorătoare.

— Aș vrea să terminăm totul foarte repede și să plecăm de-aici în siguranță, i-a zis Luna pe un ton ce nu suporta contrazicere.

Nu cred să existe spital unde lucrurile să se miște atât de rapid, fapt care m-a condus la concluzia că dr. Josephus trebuie să fi făcut parte și din consiliul de conducere al instituției. Deși era foarte posibil să fi fost chiar director. După ce mi-a adus la pat un aparat portabil pentru radiografii, dr. Josephus m-a informat că aveam la maxilar o fisură cât un fir de păr și că fractura se va vindeca de la sine, adăugând că puteam apela și la chirurgia plastică, odată ce mi se va dezumfla falca. Mi-a prescris câteva calmante, mi-a dat o mulțime de sfaturi, plus o pungă de gheață pentru față și încă una pentru genunchi, despre care a spus că era „scrântit”.

La mai puțin de zece minute după consultație, ne aflam deja în drum spre ieșirea din spital. Luna mă împingea într-un scaun cu rotile, iar dr. Josephus ne conducea printr-un fel de tunel de serviciu, unde am întâlnit câțiva angajați ce păreau

amărâți și săraci, de genul celor care acceptă slujbe plătite prost, cum sunt cele de bucătărese și oameni de serviciu. Mi-era greu să cred că dr. Josephus – care părea extrem de mulțumit de sine – trecuse vreodată prin acest pasaj, dar părea că-l cunoștea destul de bine, iar angajații care-l întâlneau nu se arătau deloc surprinși de prezența lui.

La capătul tunelului, ne-a deschis o ușă masivă din metal, iar Luna Garza și-a aplecat respectuoasă capul, i-a zis „Mii de mulțumiri”, după care m-a împins în scaun în negura nopții. Afară ne aștepta o mașină veche și spațioasă, roșie sau maronie. Uitându-mă mai bine în jurul meu, mi-am dat seama că trebuia să ne aflăm pe o alee, pentru că, de-a lungul zidului, erau înșirate lăzi mari de gunoi, unde am văzut chiar și o pisică sărind asupra unei prăzi – a cărei natură nu doream s-o aflu – între două cutii de gunoi. După închiderea pneumatică a ușii în spatele nostru, aleea se cufundă în tăcere și, brusc, mi-a revenit teama.

Mă săturasem până peste cap să-mi mai fie frică.

Luna s-a dus la mașină, a deschis ușa din spate și i-a spus ceva cuiva dinăuntru. Răspunsul se pare că a înfuriat-o peste măsură, drept pentru care a protestat într-un limbaj ce-mi era complet străin.

După alte câteva riposte, Luna a revenit la mine cu pași apăsați.

— Trebuie să te legăm la ochi, mi-a zis ea, convinsă fiind că mă voi simți foarte ofensată.

— Nici o problemă, i-am răspuns, vânturând un

braț în aer, așa încât să-i arăt că nu mă deranja cu nimic o chestiune atât de lipsită de importanță.

— Nu te superi?

— Nu. Vă înțeleg foarte bine, Luna. Tuturor ne place discreția.

— În regulă, a zis ea, ducându-se la mașină și revenind cu o eșarfa de mătase vernil-azurie. A îndoit-o de câteva ori, ca și cum ne-am fi pregătit să ne jucăm de-a baba oarba, după care mi-a pus-o la ochi și a legat-o strâns.

— Fii foarte atentă, mi-a șoptit la ureche, pentru că ăștia doi sunt foarte cruzi. Ai grijă.

Era perfect, chiar îmi doream la nebunie să fiu și mai înspăimântată.

M-a împins până la mașină și m-a ajutat apoi să urc, după care presupun că a dus scaunul la ușa pe care ieșiserăm, de unde urma probabil să fie luat de unul dintre angajații spitalului. Un minut mai târziu, Luna a revenit și s-a urcat lângă mine, pe cealaltă ușă.

Am simțit pe scaunele din față prezența a două persoane. Scrutându-le mental, cu delicatețe și precauție, am descoperit că erau amândouă capabile să se metamorfozeze sau, cel puțin, așa mi s-a părut, pentru că prezentau mental aceeași încâlcitură, același amalgam semiobscur pe care îl recepționasem la Sam și Luna. Știind că șeful meu, Sam, obișnuiește să se transforme într-un collie, m-am întrebat care era oare preferința Lunei. Mi-am îndreptat însă atenția spre cei din fața mea, pentru că-i simțeam oarecum diferiți și păreau apăsați, influențați de ceva. Tiparul creierelor era ușor

diferit și nu părea în totalitate uman.

Câteva minute am păstrat cu toții tăcerea, răstimp în care mașina a părăsit aleea și s-a pierdut în noapte.

— Trebuie să ajungi la hotelul Silent Shore, corect? m-a întrebat șoferița, vorbind aproape mârâit.

Deodată, mi-am dat seama că nu mai era mult până la apariția lunii pline și, fir-ar să fie, trebuiau neapărat să-și schimbe forma. Probabil acesta și fusese motivul pentru care se arătase Luna atât de arțăgoasă în parcarea bisericii Frăției. Era clar: o influențase răsăritul lunii pline.

— Da, vă mulțumesc, i-am răspuns politicoasă.

— Ia te uită, hrana știe să și vorbească, a comentat pasagerul de lângă șoferiță. Vocea lui semăna și mai bine cu un mârâit.

Remarca asta chiar nu-mi plăcuse, dar nu știam cum i-aș fi putut răspunde tipului. Din câte se părea, aveam multe de învățat în privința acestor ființe, aproape la fel de multe cât aveam de învățat despre vampiri.

— Hai, terminați, le-a zis Luna. Este oaspetele meu.

— Luna s-a împrietenit cu desertul, a continuat pasagerul, care începuse deja să mă scoată din sărite.

— Mie-mi miroase ca un hamburger, a adăugat șoferița.

— Să știți că-i faceți o foarte frumoasă impresie despre cât suntem de civilizați, i-a muștruluit Luna. Stăpâniți-vă! A avut deja o seară foarte grea, de pe

urma căreia s-a ales și cu o fractură.

Iar noaptea nu ajunsese nici măcar la jumătate. Mi-am luat punga cu gheață de pe față, pentru că o temperatură atât de joasă nu poate fi suportată decât de cavitata sinusurilor.

— De ce i-o fi trimis Josephus pe ciudații ăștia de vârcolaci? mi-a șoptit la ureche Luna.

Știam însă că o auziseră; întrucât și Sam avea un auz foarte fin, deși nu era la fel de puternic ca al unui vârcolac adevărat. Sau, cel puțin, așa apreciam eu. De fapt, sincer vorbind, până în acel moment nu eram deloc convinsă de existența vârcolacilor.

— Cred că s-a gândit la faptul că ar fi cei mai în măsură să ne apere, în caz că suntem atacate din nou, i-am răspuns cu diplomație, așa încât să mă audă și cei din față, pentru că-i simțisem ciulindu-și urechile.

— Dar ne descurcam foarte bine și singure, mi-a zis ea, indignată, foindu-se și agitându-se pe banchetă de parcă ar fi băut douăzeci de căni de cafea.

— Luna, țin să-ți reamintesc faptul că ne-am răsturnat, iar mașina ți-a fost distrusă aproape în întregime. Am trecut și pe la serviciul de urgență. În ce sens ne descurcam „foarte bine”? am întrebat-o, răspunzându-mi singură câteva clipe mai târziu.

— Îmi pare rău, Luna. Dacă nu mă salvai, poate că nu mai eram acum în viață. Nu e vina ta că ne-am dat peste cap, am spus eu.

— Chiar ați avut ceva probleme astă-seară, nu?

a întrebat mult mai politicoș personajul de lângă șoferiță.

Tipul părea să caute cearta cu lumânarea. Nu știam dacă toți vârcolacii erau la fel de incisivi ca el, ori asta era firea lui.

— Da, cu fanaticii din Frăție, i-a explicat Luna, nespun de mândră. Au închis-o pe fetița asta într-o temniță.

— Serios? s-a mirat șoferița, în prezența căreia am simțit aceeași pulsație – sau i-aș putea spune foarte bine aură, în lipsa unui termen mai potrivit.

— Foarte serios, i-am zis, categorică. Acasă, lucrez pentru un terianthrop, am adăugat, în speranța că mai conversăm puțin.

— I-auzi! Cu ce se ocupă?

— Este proprietarul unui bar.

— Și ești departe de casă?

— Mult prea departe, i-am zis.

— Și, ia zi, liliacul ăsta chiar ți-a salvat viața?

— Da, i-am răspuns cu absolută sinceritate. Luna mi-a salvat într-adevăr viața, am repetat, gândindu-mă dacă vorbiseră cu adevărat serios.

Dumnezeule, oare Luna chiar se transforma în liliac?

— Luna, ține-o tot așa! s-a auzit mai respectuos mârâitul din dreapta.

Lunei îi plăcuse lauda, așa cum era de altfel și normal, după care am bătut amândouă palma, prietenește, continuând apoi să mergem într-o tăcere mult mai agreabilă, până când, cinci minute mai târziu, șoferița a adăugat:

— Suntem aproape de Silent Shore.

Am răsuflet ușurată.

— În fața hotelului, așteaptă un vampir.

Cât pe ce să-mi smulg eșarfa de la ochi! Dar mi-am dat seama că ar fi fost un lucru necugetat din partea mea.

— Cum arată?

— Foarte înalt și blond. Are un păr splendid. Îți este prieten sau dușman?

M-am gândit o clipă și i-am răspuns cu multă siguranță:

— Prieten.

— E-o adevărată bombonică, a zis șoferița. Se încrucișează și cu alții?

— Nu știu. Vreți să-l întreb?

Luna și celălalt pasager au râs pe înfundate.

— Nu te poți întâlni cu un mort! a obiectat Luna. Fii serioasă, Deb... ăăă, fato!

— Da, bine, a spus șoferița. Dar unii dintre ei nu sunt atât de răi cum credem noi. Dințișori de lapte, hai că te las chiar la trotuar.

— Se referă la tine, mi-a șoptit Luna la ureche. Odată ce ne-am oprit, Luna s-a întins peste mine și mi-a deschis ușa. Imediat ce-am coborât, am auzit pe cineva exclamând pe trotuar, după care Luna a trântit fulgerător portiera în spatele meu, iar mașina a pornit în trombă de lângă bordură. În negura nopții, alături de scârțâitul roților, au răsunit și câteva urlături.

— Sookie? s-a auzit o voce cunoscută.

— Eric?

Încă bâjbâiam și căutam să-mi dau jos eșarfa, dar Eric s-a dovedit mai rapid și mi-a desfăcut

numaidecât legătura de la ochi. Așa m-am ales cu o eșarfă foarte frumoasă, dar cam murdară. Intrarea și ușile masive ale hotelului străluceau puternic în bezna nopții. Eric arăta extrem de palid și, ca paloarea să-i fie și mai pronunțată, alesese să poarte un costum bleumarin banal, cu dungi albe.

Eram de fapt bucuroasă să-l văd. M-a apucat de braț, așa încât să nu mă mai clatin, și m-a privit realmente impasibil, expresie pe care vampirii se pricepeau de minune s-o afișeze.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat el.

— Păi... mi-e cam greu să-ți explic pe scurt. Unde-i Bill?

— Când a auzit ce s-a întâmplat, a plecat imediat spre Centrul Frăției. Dar, între timp, a aflat de la unul dintre polițiștii noștri că ai fost implicată într-un accident și că ai fost dusă la spital. Așa că a pornit într-acolo, de unde a aflat că n-ai fost înregistrată ca pacient. Nimeni n-a vrut să-i dea măcar o singură informație și n-a putut să-i amenințe pe angajați.

Eric arăta foarte frustrat. Chiar dacă se bucura nespus de pe urma beneficiilor legilor umane, îl irita constant faptul că trebuia să trăiască în conformitate cu acestea.

— În afară de faptul că portarul te-a auzit o singură dată, mental, nici urmă de tine.

— Sărmanul Barry. A pățit ceva?

— E mai bogat cu câteva sute de dolari și pare foarte fericit, mi-a răspuns Eric sec. Acum, trebuie să-l așteptăm pe Bill. Sookie, ne dai multă bătaie

de cap, a adăugat el, scoțând din buzunar un telefon mobil și formând un număr. După o așteptare destul de lungă, cineva i-a răspuns.

— Bill, Sookie e aici. Au adus-o câțiva terianthropi, l-a informat Eric, după care m-a studiat din cap și până-n picioare. Arată cam dărâmată, dar încă se ține pe picioare, a adăugat el, ascultându-și apoi interlocutorul. Sookie, ai la tine cheia de la cameră?

Mi-am pipăit buzunarul de la fustă, acolo unde-mi pusesem dreptunghiul de plastic, cu un milion de ani în urmă.

— Da, i-am răspuns, nevenindu-mi să cred că mersese și ceva bine. Ah, ia stai! L-au găsit pe Farrell?

Eric și-a ridicat mâna, făcându-mi semn să aștept o clipă.

— Bill, o duc sus și încep s-o doftoricesc... Eric s-a îndreptat de spate. Bill, a zis teribil de amenințător. Bine, așa rămâne. La revedere.

Eric și-a îndreptat din nou atenția spre mine, de parcă n-ar fi existat nici o întrerupere.

— Da, Farrell e în siguranță. Au făcut o scurtă incursiune în clădirea Frăției.

— Și... au fost răniți mulți oameni?

— Celor mai mulți dintre ei le-a fost prea frică să se apropie. Majoritatea s-au ascuns ori au plecat la casele lor. Farrell era într-o celulă subterană, împreună cu Hugo.

— Ah, da, Hugo. Ce s-a întâmplat cu el?

Eram probabil mult prea curioasă, pentru că Eric m-a privit pieziș, în drum spre ascensorul hotelului.

Deși șchiopătam foarte tare, Eric pășea răbdător în ritmul meu.

— Vrei să te-ajut? m-a întrebat el.

— Ah, nu. Din moment ce m-am descurcat până aici.

Aș fi acceptat pe loc o ofertă similară venită din partea lui Bill.

Barry m-a salutat discret cu mâna, așteptând în dreptul clopoțelului de pe tejgheaua recepției. Ar fi venit cu siguranță la mine, dacă n-aș fi fost însoțită de Eric. I-am răspuns prin ceea ce speram să fie o privire cu subînțeles, transmițându-i că vom discuta mai târziu, după care ușa liftului ne-a anunțat printr-un sunet că se deschide și am pășit înăuntru. Eric a apăsat pe butonul etajului la care locuiam și s-a sprijinit în cabină de peretele cu oglindă din fața mea. Întorcându-mi privirea spre el, mi-am văzut și propria imagine reflectată în oglindă.

— Oh, nu se poate! am exclamat îngrozită. Nu pot să-mi cred ochilor!

Peruca îmi turtise complet părul și, după ce mă pieptănasem cu degetele, ieșise un adevărat dezastru. Mi-am ridicat neputincioasă și îndurerată mâinile, să-l aranjez din nou, în timp ce lacrimile înăbușite îmi luaseră de tot graiul. Iar părul nu era totul. Aveam pe corp o mulțime de vânătăi, mai ușoare sau mai grave, iar asta era doar partea vizibilă a lucrurilor. Chipul îmi era umflat și vânăt într-o parte, iar deasupra maxilarului, în centrul vânătăii, trona o tăietură. Îmi căzuseră jumătate din nasturii de la bluză, iar fusta era zdrențuită și

murdară. Brațul drept era plin de creștături și de sânge.

Am izbucnit în plâns. Arătam îngrozitor, iar acest lucru m-a dăruit de tot.

Spre norocul lui, Eric nici măcar n-a zâmbit, deși ar fi vrut probabil să râdă în hohote.

— Sookie, o să-ți revii imediat ce faci o baie fierbinte și te schimbi cu haine curate, m-a consolat el, de parcă i-ar fi vorbit unei fete.

Drept să spun, în acel moment, nici nu mă simțeam de vârstă pe care o aveam în realitate.

— Șoferița-vârcolac zicea că ești drăguț, i-am spus printre suspine, după care am ieșit amândoi din lift.

— Ce vârcolac? Sookie, în seara asta ai avut parte de-o mulțime de peripeții, mi-a zis Eric, ridicându-mă și strângându-mă la piept, ca și cum ar fi ținut pe braț un maldăr de haine, reușind astfel să-mi permită să-i ud sacoul minunat și să-i murdăresc albul imaculat al cămășii.

— Vai, îmi pare rău! i-am zis, dându-mă înapoi, privindu-l și încercând totodată să-i curăț costumul cu eșarfa.

— Nu mai plânge, mi-a spus el precipitat, încearcă să nu izbucnești iarăși în plâns. Nu mă deranjează că va trebui să-mi duc costumul la curățătorie și, de fapt, nu mă interesează nici dacă voi fi nevoit să-mi cumpăr altul. Dar încetează odată să mai plângi.

Era chiar nostim: Eric, cumplitul stăpân al vampirilor, se temea de femeile plângăcioase. Constatăre în urma căreia nu mi-am putut reține

câteva chicoteli printre ultimele suspine.

— E ceva amuzant? m-a întrebat el.

Am negat dând din cap, după care am descuiat ușa apartamentului și am intrat.

— Sookie, dacă vrei, pot să te ajut să intri în cadă, s-a oferit Eric.

— Ah, nu, mulțumesc.

Nu-mi doream nimic mai mult decât să fac o baie și să nu mă mai îmbrac niciodată cu hainele-astea; dar nici gând să intru la baie câtă vreme era și Eric prin preajmă.

— Sunt convins că arăți de minune goală, a continuat el, pentru a-mi mai ridica puțin moralul.

— Da, și sunt la fel de gustoasă ca un eclair, i-am zis, așezându-mă cu grijă într-un fotoliu. Însă, momentan, mă simt mai degrabă ca un cârnaț „boudain” – știi, genul ăla de cârnați specifici bucătăriei creole din Louisiana, preparați din tot felul de ingrediente deloc elegante.

Eric mi-a ridicat piciorul rănit și mi l-a așezat pe un scaun, așa încât să-mi relaxez genunchiul. Am pus pe el punga cu gheață și am închis apoi ochii. Eric a sunat la recepție și a comandat câteva pensete, un castron, un unguent antiseptic și un scaun cu rotile – produse care ne-au fost aduse în cameră în mai puțin de zece minute. Personalul hotelier era într-adevăr ireproșabil.

Lângă perete, era un mic birou. Eric l-a mutat în partea dreaptă a fotoliului pe care stăteam și mi-a așezat brațul pe el. A aprins apoi lampa, mi-a umezit brațul cu o cârpă udă și mi-a înlăturat cheagurile și cioburile ce proveneau de la

geamurile mașinii Lunei.

— Dacă ai fi fost o fată obișnuită, te-aș fi fermecat și n-ai fi simțit nimic, mi-a zis el. Așa că, nu-ți rămâne decât să rabzi, curajoasă.

M-a durut îngrozitor și, chiar dacă lacrimile mi-au șiroit pe tot parcursul intervenției sale, mi-am dat silința să nu scot nici un sunet.

Într-un târziu, auzind o cheie în ușă, am deschis ochii. Bill s-a uitat la mine, a tresărit și apoi și-a îndreptat atenția spre ce făcea Eric. L-a aprobat cu o mișcare ușoară din cap.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? a întrebat el, atingându-mi aproape insesizabil fața, după care, în vreme ce Eric își vedea în continuare de treabă, a tras aproape celălalt scaun și s-a așezat.

Am început să-i povestesc totul. Mă simțeam însă atât de obosită, încât vocea mi-a tremurat serios de câteva ori. Când am ajuns la incidentul provocat de Gabe, n-am mai avut efectiv puterea să relatez calmă acel episod și l-am văzut pe Bill străduindu-se din greu să-și păstreze cumpătul. Ridicându-mi ușor bluza, s-a uitat la sutienul sfâșiat și la rănile de pe piept, chiar dacă era și Eric de față – care, evident, nu putea să nu tragă cu ochiul.

— Ce s-a întâmplat cu Gabe ăsta? a întrebat Bill, foarte încet.

— Ah, păi, e mort, i-am zis. L-a omorât Godfrey.

— L-ai văzut pe Godfrey? a intervenit Eric aplecându-se în față.

Nu spusese nimic până în acel moment. Tocmai îmi terminase de curățat brațul. După aceea, m-a

uns peste tot cu unguent antibiotic, de parcă aş fi fost un bebeluş pe care dorea să-l protejeze de iritarea provocată de scutece.

— Bill, ai avut dreptate. El este cel care l-a răpit pe Farrell, însă n-am aflat cum a reuşit acest lucru. Godfrey l-a împiedicat pe Gabe să mă violeze. Deşi, trebuie să spun, i-am tras şi eu câteva lovituri zdravene.

— Nu te mai lăuda, mi-a răspuns Bill, zâmbind scurt. Deci, tipul e mort, a adăugat el nu foarte mulţumit.

— Godfrey s-a descurcat admirabil, pentru că l-a oprit pe Gabe şi m-a ajutat să scap de-acolo. E de apreciat cu atât mai mult cu cât intenţionează să întâlnească soarele. Nu l-aţi găsit acolo?

— A dispărut în noapte imediat ce i-am atacat pe cei din Frăţie, ne-a explicat Bill. Nici unul dintre noi n-a putut să-l prindă.

— Ce-aţi făcut în clădirea Frăţiei?

— O să-ţi spun mai târziu, Sookie, în timp ce-ţi fac baie. Hai mai întâi să-i spunem noapte bună lui Eric.

— Bine, am consimţit. Noapte bună, Eric. Mersi pentru acordarea primului ajutor.

— Astea au fost lucrurile principale, îi spuse Bill. Dacă mai e vreo problemă, putem discuta mai târziu, la tine în cameră.

— În regulă.

Eric s-a uitat la mine cu ochii mijiji. În răstimpul în care mă îngrijise, îmi linsese o dată sau de două ori braţul însângerat şi, din câte se părea, gustul era unul îmbătător pentru el.

— Odihnă plăcută, Sookie.

— Ah, le-am spus brusc, deschizând larg ochii. Știți, le rămânem îndatorați vârcolacilor.

Ambii vampiri m-au privit foarte mirați.

— Ei bine, poate că voi nu, dar eu le rămân datoare.

— Stai fără grijă, pentru că-și vor solicita singuri acest drept, mi-a răspuns prevestitor Eric. Teriantropii nu fac nimic pe gratis. Noapte bună, Sookie. Mă bucur că n-ai fost violată și ucisă, a adăugat el, rânjind scurt și semănând mult mai bine cu cel care era de fapt.

— Vai, mersi mult, i-am zis, închizând din nou ochii. Noapte bună.

Odată ce Eric a închis ușa, Bill m-a ridicat și m-a dus în baie, încăpere care nu era mai spațioasă decât băile tipice din majoritatea hotelurilor, dar a cărei cadă era totuși destul de încăpătoare. Bill a dat drumul la apa caldă și a început să mă dezbrace cu mare atenție.

— Bill, aruncă-le, i-am zis.

— Da, cred că ar fi cel mai bine, a recunoscut el, strângând din buze și privind-mi încă o dată rănile.

— Pe unele le-am căpătat în urma căzăturii pe scări, iar altele mi-au fost provocate de accident, l-am lămurit.

— Dacă n-ar fi fost deja mort, l-aș fi găsit și l-aș fi omorât cu mâna mea, a spus Bill, mai mult pentru sine. Și nu m-aș fi grăbit câtuși de puțin, a adăugat el, luându-mă în brațe și cufundân du-mă în apă cu aceeași ușurință cu care ar fi ridicat un

bebeluș, după care a început să mă spele cu un burete și o bucată de săpun.

— Părul meu arată îngrozitor.

— Așa este, dar ne putem ocupa spre dimineață de păr, pentru că mai întâi trebuie să dormi puțin.

Pornind de la nivelul feței, Bill m-a spălat cu grijă pe tot corpul. Din pricina murdăriei și a sângelui închegat, apa și-a pierdut în scurt timp limpezimea. Mi-a examinat foarte atent brațul, ca nu cumva Eric să fi omis vreun ciob. Bill a golit cada și a umplut-o din nou, răstimp în care n-am avut ce face decât să aștept tremurând. De această dată, am ieșit perfect curată. Plângându-mă a doua oară în privința părului, Bill a cedat rugăminții mele. Mi l-a udat, mi-a dat cu șampon și m-a clătit cu meticulozitate. Nu e nimic mai minunat decât să fii curat din cap și până în picioare, să te întinzi apoi într-un pat cu așternuturi curate și să dormi în perfectă siguranță.

— Spune-mi ce s-a întâmplat la biserica Frăției, i-am zis, în timp ce mă ducea spre pat. Ține-mi de urât până adorm.

Bill m-a strecurat sub cearșaf și s-a întins alături de mine. Mi-am pus capul pe brațul lui și s-a întors spre mine. M-am cuibărit la pieptul lui.

— Când am ajuns acolo, locul arăta ca un furnicar cuprins de panică. Parcarea era plină de oameni și mașini, care tot continuau să sosească pentru petrecerea de peste noapte.

— Era vorba de-o întrunire, am murmurat, întorcându-mă pe partea dreaptă, pentru a mă ghemui cât mai aproape de el.

— Era mare agitație. Aproape toți s-au năpustit spre mașini și au părăsit parcarea cât au putut de repede. Conducătorul lor, unul Newlin, a încercat să ne interzică accesul în clădirea Frăției – care a fost la un moment dat biserică, nu? –, avertizându-ne că vom pieri în flăcări dacă intrăm, pentru că eram niște blestemați, a pufnit Bill. Stan însă l-a luat pe sus și l-a dat deoparte. Am intrat apoi în clădire, urmați îndeaproape de Newlin și de femeia lui, care s-au ținut chiar în spatele nostru. Nici unul dintre noi n-a ars, ceea ce i-a speriat foarte tare pe ceilalți.

— Sunt convinsă, am bombănit eu.

— Barry ne-a spus că, atunci când comunicase cu tine, simțise că te aflai undeva „jos” – sub nivelul pământului. I se păruse că auzise la tine cuvântul „scări”. Veniserăm doar șase – Stan, Joseph, Velasquez, Isabel și alți doi – și ne-a luat cam șase minute să eliminăm toate posibilitățile și să găsim scările.

— Cum ați trecut de ușă? I-am întrebat, amintindu-mi că avea încuietori zdravene.

— Am spulberat-o într-o clipită.

— Ah, normal, i-am zis, gândindu-mă că era alternativa care oferea cel mai ușor acces într-o incintă.

— Ne-am gândit că încă erai închisă la subsol, desigur. Când am intrat în camera în care se afla un bărbat mort, cu pantalonii desfăcuți...

Bill s-a oprit pentru un lung moment.

— Eram absolut sigur că fuseseși acolo, pentru că ți-am simțit mirosul în aer. Am văzut că tipul

avea pe el urme de sânge, din sângele tău și, în plus, am găsit alte urme, peste tot prin clădire. Am fost extrem de îngrijorat.

L-am liniștit bătându-l ușor pe umăr. Mă simțeam prea extenuată ca să-l liniștesc cu mai multă vigoare, așa că aceasta era singura consolare pe care i-o puteam oferi pentru moment.

— Sookie, m-a întrebat el foarte atent, nu mai ai nimic important să-mi spui?

Eram prea somnoroasă ca să analizez sensul întrebării.

— Nu, i-am răspuns căscând. Cred că am spus destul despre aventurile mele din seara asta.

— M-am gândit că poate n-ai vrut să spui totul, pentru că era și Eric de față.

L-am auzit descălțându-se de pantofi și lăsându-i să cadă pe podea.

— Godfrey a intervenit exact la țanc, i-am zis, sărutându-l pe piept, exact în dreptul inimii.

S-a instalat o lungă tăcere. M-am uitat la Bill, și chipul său mi s-a părut atât de rigid, încât arăta ca o statuie. Genele negre contrastau puternic cu paloarea chipului. Ochii săi negri păreau o prăpastie fără să sfârșit..

— Spune-mi ce-ai făcut în continuare, i-am zis.

— Am pătruns și mai adânc în adăpostul subteran și am găsit o cameră mai mare, precum și un fel de magazie plină de provizii – mâncare și arme –, unde ne-a fost clar că locuise un vampir.

Nu văzusem acea parte a adăpostului subteran și, evident, nu aveam nici o intenție să-l revizitez, să văd ce-am pierdut.

— Pe Farrell și Hugo i-am găsit într-o altă celulă.

— Hugo era în viață?

— Mai trăia, îmi zise Bill, sărutându-mă pe frunte. Din fericire pentru Hugo, lui Farrell nu-i place să facă sex decât cu tipi tineri.

— Poate că acesta a și fost motivul pentru care Godfrey l-a ales pe Farrell, când a hotărât să dea un alt exemplu de păcătos.

Bill m-a aprobat dând din cap.

— Așa ne-a spus și Farrell. Stătuse de foarte multă vreme fără să facă sex și fără să se hrănească, așa că se simțea extrem de înfometat, în ambele privințe. Dacă Farrell n-ar fi fost constrâns de lanțurile de argint, Hugo ar fi... avut mult de furcă în preajma lui. Oricum, Farrell a reușit să se hrănească din Hugo chiar și încătușat cu lanțuri de argint la mâini și la picioare.

— Știai că Hugo a fost trădătorul?

— Da, mi-a zis Farrell că v-a auzit conversația.

— Cum... Ah, da, uitasem de auzul fin al vampirilor.

— Farrell ar fi vrut să știe ce i-ai făcut lui Gabe de-a țipat.

— L-am pocnit peste urechi, i-am zis, făcându-mi palma căuș și arătându-i cum am procedat.

— Farrell a fost încântat, pentru că tipul ăsta, Gabe, era genul de om căruia îi plăcea să abuzeze de putere, și-l supusese pe Farrell la multe umilințe.

— Farrell a avut mare noroc că nu este femeie. Unde-i Hugo acum?

— Undeva în siguranță.

— În siguranță pentru cine?

— Pentru vampiri. Au decis să-l țină departe de jurnaliștii care de-abia așteaptă să pună mâna pe povestirea lui.

— Ce-i vor face?

— Asta hotărăște numai Stan.

— Nu-ți amintești că am avut o înțelegere cu Stan? A promis că nu-i va ucide pe oamenii pe care eu îi găsesc vinovați.

Era clar că Bill nu dorea să înceapă o polemică pe această temă. Chipul îi era împietrit.

— Sookie, acum trebuie să dormi. Vorbim despre asta după ce te trezești.

— Dar până atunci poate să fie deja mort.

— De ce-ți pasă ție?

— Fiindcă așa ne-a fost înțelegerea! Știi că Hugo e un nemernic și-l urăsc de moarte, dar totodată îmi pare rău pentru el. Nu pot să fiu părtașă la uciderea lui și să-mi trăiesc apoi viața ca și cum n-aș avea nimic pe conștiință.

— Sookie, o să fie în viață când te trezești. Mai vorbim atunci.

Simțeam cum somnul mă trage în străfundurile sale asemenea curenților marini. Îmi era greu să cred că era numai două dimineața.

— Îți mulțumesc că ai venit după mine.

Bill a continuat după o scurtă pauză:

— La sediul Frăției am găsit doar urme din sângele tău și cadavrul violatorului. Când am văzut că nu erai nici la spital, de unde dispăruseși fără urmă...

— Mmmmh?

— Am fost foarte, foarte speriat. Nu știa nimeni de tine. De fapt, în timp ce vorbeam cu asistenta care te luase în primire, numele tău a dispărut brusc de pe monitorul computerului.

Eram impresionată. Terianthropii erau organizați uimitor de bine.

— Poate că ar trebui să-i trimit Lunei un buchet de flori, i-am zis, articulând cuvintele cu mare greutate.

Bill m-a sărutat – un sărut foarte plăcut –, după care n-am mai știut nimic.

Capitolul 7

M-am întors cu greu pe-o parte și am privit ecranul luminos al ceasului de pe noptieră. Încă nu sosiseră zorile, dar nu mai era mult până atunci. Capacul sicriului era închis, ceea ce însemna că Bill se instalase deja înăuntru. De ce oare mă trezisem? N-am putut să nu mă întreb.

Aveam ceva de făcut, dar uitasem ce anume. Uimită de lentoarea minții, mi-am pus pe mine un tricou, o pereche de pantaloni scurți și m-am încălțat cu sandalele. Privind cu coada ochiului în oglindă, am observat că arătam la fel de groaznic, așa că m-am întors cu spatele și am început să mă pieptăn. Spre marea mea surprindere și încântare, poșeta pe care o pierdusem se afla pe masa din camera de zi. Mi-o adusese cineva noaptea trecută de la sediul Frăției. Mi-am pus înăuntru „cheia” de plastic și am coborât extenuată în holul liniștit al hotelului.

Barry nu era de serviciu, iar înlocuitorul său era prea educat ca să mă întrebe ce naiba căutam acolo, arătând într-un hal fără de hal. Mi-a chemat un taxi și i-am spus șoferului unde vreau să ajung. Acesta m-a privit în oglinda retrovizoare.

— N-ați vrea mai bine să mergeți la un spital? mi-a sugerat, oarecum îngrijorat.

— Nu, am fost deja, i-am zis, dar răspunsul meu nu păru să-l liniștească.

— Dacă vampirii ăia vă tratează atât de rău, de ce mai umblați cu ei?

— Oamenii mi-au făcut asta, i-am spus. Nu vampirii.

După care am plecat. Fiind duminică dimineață, străzile nu erau aglomerate. Ne-a trebuit doar un sfert de oră să ajungem în locul în care fusesem cu o seară în urmă: parcare a bisericii Frăției.

— Puteți să mă așteptați? I-am întrebat pe șofer, un bărbat la vreo șaiszeci de ani, îmbrăcat într-o cămașă din tartan cu capse și nu cu nasturi, grizonant și cu un dinte lipsă.

— Da, nici o problemă, mi-a răspuns el, aprinzând lumina din plafonieră și scoțând de sub scaun o carte cu povestiri western, de Louis L'Amour.

În parcare puternic luminată de becurile cu vapori de sodiu, nu se vedea nici o urmă a incidentelor care avuseseră loc cu o seară în urmă. Nu erau decât două mașini în parcare, ceea ce sugera că fuseseră abandonate în noaptea precedentă. Una dintre ele îi aparținuse probabil lui Gabe. Nu știam dacă avusese sau nu rude, dar speram să nu fi avut. În primul rând, pentru că era atât de sadic, încât le-ar fi făcut cu siguranță viața un calvar și, în al doilea rând, pentru că sărmanii oameni s-ar fi întrebat pentru tot restul vieții cum și de ce murise. Oare ce făceau Sarah și Steve Newlin? Le mai rămăseseră suficient de mulți membri cât să poată continua activitatea Frăției? Armele și proviziile erau probabil în continuare în subsolul bisericii. Cine știe, poate chiar se

pregăteau de venirea Apocalipsei.

Din întunericul de dincolo de biserică, apăru o figură. Godfrey. Era în continuare despuiat până la brâu și chipul îi arăta ca al unui băiețandru de șaisprezece ani. Numai strălucirea ochilor și tiparul neobișnuit al tatuajelor îi trădau adevărata fire.

— Am venit să te văd, i-am spus odată ce s-a apropiat, gândindu-mă că poate ar fi fost mai adecvată expresia „să te conduc pe ultimul drum”.

— De ce?

— Fiindcă ți-am rămas datoare.

— Dar sunt o creatură malefică.

— Da, așa e, i-am zis, acceptând realitatea. Ai făcut totuși un lucru bun când m-ai salvat din mâinile lui Gabe.

— Cum, ucigând un om în plus? Oricum, pentru mine n-a contat câtuși de puțin. Au fost mult prea mulți. Măcar te-am scutit de-o umilință.

Glasul său parcă mi-a smuls inima din piept.

Lumina ce cuprindea încet firmamentul era atât de slabă, încât strălucirea lămpilor fluorescente din parcare mi-a permis să privesc mai atentă chipul foarte, foarte tânăr din fața mea.

Dintr-odată, realmente absurd, am izbucnit în plâns.

— Îți mulțumesc, îmi spuse Godfrey pe un ton distant. Iată, la final, cineva plânge pentru mine. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva, adăugă el, îndepărtându-se la o distanță sigură.

O clipă mai târziu, răsări soarele.

Imediat ce-am urcat în taxi, șoferul a lăsat

deoparte cartea și m-a întrebat:

— Ce fac acolo, un foc de tabără? Mi s-a părut c-am văzut fum gros și era cât pe ce să vin să văd ce se-ntâmplă.

— Acum deja s-a stins, i-am răspuns.

Pe parcursul a vreo doi kilometri, n-am făcut decât să-mi șterg lacrimile cu batista, după care am privit pe geam cum ieșeau din negura nopții cartierele îndepărtate ale orașului.

La hotel, odată intrată în cameră, mi-am dat jos pantalonașii, m-am întins în pat și, pregătindu-mă pentru o lungă perioadă de veghe, m-am cufundat pe nesimțite într-un somn profund.

Bill m-a trezit după asfințit, exact așa cum îi plăcea lui: ridicându-mi tricoul și alintându-mi pieptul cu firele părului său negru. Simțeam că mă trezisem pe jumătate stimulată, ca să spun așa, pentru că începuse să-mi răsfete tandru cu buzele unul dintre sâni, pe care-i considera cei mai frumoși din lume. Era foarte grijuliu să nu cumva să-mi facă vreo rană cu caninii, care îi erau coborâți complet – acesta fiind doar unul dintre indiciile excitării sale.

— Dacă sunt foarte, foarte atent, ce zici, n-ar putea chiar să-ți placă? îmi murmură el la ureche.

— Numai dacă te porți cu mine ca și cum aș fi din sticlă, i-am șoptit, știind bine că nu-i ceream nimic imposibil.

— Dar porțiunea asta nu pare deloc din sticlă, îmi zise el, coborându-și cu gingășie brațul spre o zonă mai delicată. Ești caldă. Umedă.

Am gemut.

— Doar dintr-atât? Chiar te doare? întrebă el, mișcându-și mai energic mâna.

— Bill..., a fost tot ce-am mai apucat să-i spun, pentru că ne-am unit imediat buzele și i-am simțit limba începând dansul unui ritm binecunoscut.

— Întoarce-te într-o parte, îmi șopti el. Mă voi ocupa eu de tot.

Ceea ce a și făcut.

— De ce ți-ai pus tricoul pe tine? întrebă el mai târziu, după ce-și luă din frigider o sticlă cu sânge și-l încălzi în cuptorul cu microunde.

Eu fiind destul de slăbită, a preferat să nu deguste și din sângele meu.

— Am asistat la moartea lui Godfrey.

— Ce-ai făcut? întrebă contrariat Bill.

— Godfrey a întâlnit în sfârșit zorile, i-am răspuns, folosind cu perfectă naturalețe o expresie pe care nu cu mult timp în urmă o consideram stânjenitor de melodramatică.

Urmă o tăcere îndelungată.

— De unde ai știut că-și va menține hotărârea? Cum de-ai știut unde să te duci?

Am ridicat din umeri, atât cât am putut, având în vedere că stăteam întinsă.

— Părea foarte hotărât să respecte planul inițial și am presupus că nu va renunța la el. În plus, mi-a salvat viața. Așa că măcar atât puteam să fac pentru el.

— A dat dovadă de curaj?

— S-a stins cu multă demnitate, i-am spus, privindu-l în ochi. Mi-a părut chiar dornic să încheie

socotelile cu viața.

Nu știam ce-i în mintea lui Bill, dar aveam să aflăm imediat:

— Trebuie să mergem să ne întâlnim cu Stan, să-i spunem și lui.

— De ce trebuie să-l vedem iarăși pe Stan?

Dacă n-aș fi fost o femeie cu adevărat matură, m-aș fi supărat, cu siguranță. Dar, chiar și așa, Bill m-a privit dojenitor.

— Pentru că trebuie să-i povestești tot ce-ai pățit, așa încât să fie pe deplin convins că ne-am făcut treaba. De asemenea, nu uita că mai este și Hugo la mijloc, mi-a spus el, suficient de ferm cât să mă întristeze.

Deoarece mă deranja până și ideea de a-mi acoperi trupul cu veșminte care nu-mi erau necesare la rănilor pe care le suferisem, am ales până la urmă o rochie lungă, fără mâneci, gri-închis, tricotată dintr-un material moale și m-am încălțat cu sandale. Din moment ce-mi era încă dificil să-mi ridic brațele, Bill mi-a pieptănat părul și mi-a pus în urechi o pereche de cercei pe care a hotărât să-i asorteze cu un lăntișor din aur. Arătam de parcă mă pregătisem pentru a participa la o reuniune a femeilor maltratate. Bill a sunat apoi la recepție și a solicitat închirierea unei mașini. Nu știu când a fost adus vehiculul în garajul subteran al hotelului. Nu știu nici măcar cine s-a ocupat de această treabă. Bill a condus. N-am mai privit o clipă pe fereastră. Mă săturasem deja de Dallas.

Casa din Green Valley Road arăta la fel de liniștită ca în urmă cu două nopți, dar, odată ce-am

fost invitați înăuntru, am văzut că era plină de vampiri. Sosisem în toiul unei petreceri de bun venit organizată în cinstea lui Farrell, care stătea în mijlocul camerei de zi și ținea de umăr un tânăr drăguț, ce nu părea să fi avut mai mult de optsprezece ani. Tânărul avea în mână o sticlă de coca-cola, iar Farrell una cu sânge sintetic, 0-negativ, și arăta aproape la fel de rumen ca și partenerul său.

Farrell nu mă cunoștea și s-a arătat încântat când am făcut cunoștință. Era îmbrăcat din cap și până în picioare într-o costumație de cowboy autentic și mă așteptam dintr-un moment într-altul să-l aud zornăind din piteni când s-a aplecat deasupra mâinii pe care i-o întinsesem.

— Ești atât de minunată, îmi zise el exuberant, ridicând sticla cu sânge artificial, încât, dacă m-aș culca cu femei, te-aș curta o săptămână întregă fără încetare. Știu că te indispen aceste mici vânătăi, dar ele nu fac decât să-ți evidențieze și mai mult frumusețea.

Nu m-am putut abține să nu râd, pentru că, pe lângă faptul că mergeam de parcă aș fi avut optzeci de ani, știam bine că-mi era învinețită toată partea stângă a feței.

— Bill Compton, ești un vampir tare norocos, i se adresă Farrell.

— Asta poți s-o mai spui o dată, îi răspunse Bill, zâmbind oarecum rezervat.

— Frumoasă și curajoasă!

— Mulțumesc, Farrell. Unde este Stan? i-am zis, hotărând să-i întrerup valul de laude care nu numai

că-l enervau pe Bill, dar începuseră să-i stârnească interesul și tânărului său însoțitor.

Intenționez să relatez povestirea o singură dată și nu mai mult.

— În sufragerie, unde vă așteaptă cu deosebită plăcere, îmi răspunse același vampir tânăr care o adusese pe sărmana Bethany în sufragerie, când fusesem ultima oară aici.

El trebuie să fi fost Joseph Velasquez. Nu părea să aibă mai mult de un metru șaptezeci și cinci, iar genele moștenite de la strămoșii săi hispanici îl înzestraseră cu ten arămiu și ochi negri, ca ai unui nobil iberic, în vreme ce natura de vampir îi împietrise privirea și îi impregnase în ea dorința de a face numaidecât rău. Și, după cum scruta camera, se părea că de-abia așteaptă să pună mâna pe vreun scandalagiu. Tot el se ocupa probabil și de menținerea ordinii în interiorul cuibului.

Am aruncat o privire spre ceilalți vampiri și spre cei câțiva oameni care petreceau în celelalte camere spațioase ale casei. Pe Eric nu l-am văzut și m-am întrebat dacă plecase deja spre Shreveport.

— Unde-i Isabel? l-am întrebat încet pe Bill.

— Isabel e pedepsită, mi-a răspuns atât de încet, încât de-abia l-am auzit.

Nu dorea să vorbească despre acest lucru, iar când Bill considera că așa este cel mai înțelept, știam că trebuie să-mi țin gura închisă.

— A adus un trădător în cuib și trebuie să plătească pentru asta.

— Dar...

— Şşş.

Sufrageria era la fel de aglomerată ca și camera de zi. Stan ședea pe același scaun și purta aceeași vestimentație în care îl văzusem și la ultima noastră întâlnire. S-a ridicat imediat ce-am intrat și, după felul în care a făcut acest lucru, mi-am dat seama că era un gest prin care dorea să evidențieze statutul important pe care-l căpătasem.

— Domnișoară Stackhouse, Bill, ne întâmpină el politicos, strângându-mi cu mare grijă mâna.

Stan mă examinează din priviri și, din spatele albastrului-spălăcit al ochilor, părea să nu piardă nici cel mai mic detaliu al rănilor mele. Își lipise rama ochelarilor cu bandă adezivă.

— Vă rog, povestiți-mi tot ce s-a întâmplat ieri, fără să omiteți nimic, îmi zise el.

Rugămintea lui mi-a amintit fără să vreau de rapoartele pe care Archie Goodwin i le dădea detectivului și prietenului său, Nero Wolfe.

— O să-l plictisesc pe Bill, i-am spus sperând să scap de această corvoadă reiterativă.

— Bill nu se va supăra să fie și el puțin plictisit. Nu aveam cum să scap, așa că am oftat și am început din clipa în care mă întâlнисem cu Hugo în hotelul Silent Shore. Pe parcursul narațiunii m-am gândit că ar fi bine să nu amintesc și numele lui Barry, din moment ce nu știam dacă dorește să fie sau nu cunoscut de vampirii din Dallas. Așa că i-am spus „unul dintre hamalii hotelului”. Însă îmi dădeam seama că vampirii ar fi putut afla foarte

ușor despre cine era vorba, dacă își dădeau puțin silința.

Când am ajuns la episodul în care Gabe l-a trimis pe Hugo în celula lui Farrell și a încercat apoi să mă violeze, buzele mi s-au crispat într-o grimasă, iar chipul mi s-a încordat atât de puternic, încât am crezut că-mi va plesni pe loc.

— De ce face asta? îl întrebă Stan pe Bill, ca și cum eu nici n-aș fi fost de față.

— Când e tensionată..., începu Bill.

— Ah, da.

Stan m-a privit și mai gânditor, moment în care mi-am ridicat brațele și mi-am strâns părul în coadă. Bill mi-a înmânat o cordeluță elastică pe care a scos-o din buzunar și, cu un efort considerabil, mi-am răsucit strâns părul, așa încât să pot înfășură cordeluța de trei ori în jurul lui.

Imediat ce-am început să-i relatez despre ajutorul primit din partea teriantropilor, Stan și-a manifestat curiozitatea aplecându-se în față. A vrut să afle mai mult decât i-am spus, dar eram hotărâtă să nu-i divulg vreun nume. S-a arătat extrem de gânditor odată ce am încheiat și i-am zis că vârcolacii mă lăsaseră chiar la intrarea în hotel. Nu știam dacă aș fi făcut bine să-l amintesc pe Eric, așa că l-am omis cu desăvârșire. Oricum, apăruse aici ca un personaj venit din California și n-avea ce căuta la hotel. Mi-am rectificat șirul povestirii și i-am zis că am urcat direct în cameră, unde l-am așteptat pe Bill.

După aceea, i-am spus despre întâlnirea cu Godfrey.

Spre surprinderea mea, Stan părea să nu priceapă faptul că Godfrey murise și m-a rugat să-i repet acest episod al povestirii, răstimp în care și-a întors capul în altă direcție. Din spate, Bill m-a mângâiat liniștitor. Stan și-a întors apoi privirea spre noi, ștergându-și ochii cu o batistă pe care începuseră să apară pete roșii. Așadar, era adevărat că vampirii puteau să plângă, și era la fel de adevărat că aveau lacrimi de sânge.

Am plâns și eu împreună cu el, dar Godfrey meritase să moară, pentru că maltratase și ucisese copii secole la rând. M-am întrebat câți oameni or fi închiși pentru aceleași crime pe care le-a comis și Godfrey. Pe de altă parte, Godfrey mă ajutase într-o situație extrem de neplăcută și luase cu el cea mai împovărătoare suferință și vinovăție pe care o văzusem vreodată la cineva.

— Cât curaj și fermitate, spuse admirativ Stan. Nu părea deloc suferind, ci doar copleșit de admirație.

— Chiar mi-au dat lacrimile, adăugă el pe un ton din care mi-am dat seama că dorea să-i aducă un adevărat omagiu. După ce Bill l-a identificat pe Godfrey noaptea trecută, am aflat că era membrul unui cuib din San Francisco. Colegii săi vor suferi îngrozitor când vor auzi că a fost capabil să-l trădeze pe Farrell. Dar, totodată, curajul de care a dat dovadă și faptul că și-a ținut cuvântul și și-a dus la îndeplinire hotărârea...!

Stan părea cu adevărat emoționat, în timp ce pe mine mă dureau toate oasele. Am început să scotocesc prin poșetă după cutiuța cu Tylenol, din

care am vărsat în palmă două pastile. La un simplu gest din partea lui Stan, tânărul vampir mi-a adus imediat un pahar cu apă.

— Mulțumesc, i-am spus, spre marea lui surprindere.

— Și noi îți mulțumim pentru efortul depus, mi-a răspuns imprevizibil Stan, care părea să nu-și fi uitat bunele maniere. Ai dus la bun sfârșit treaba pentru care ai fost angajată și chiar mai mult decât atât. L-am găsit și l-am salvat pe Farrell numai datorită ție și îmi pare tare rău că ai avut de suferit în urma acestei acțiuni.

Din stilul în care mi-a vorbit, mi-am dat imediat seama că dorea să încheie întrevederea.

— Ar mai fi o problemă, i-am zis, trăgându-mă spre marginea scaunului.

Bill se mișcă brusc în spatele meu, dar nu l-am băgat de seamă.

Cutezanța de care dădusem dovadă îl făcu pe Stan să-și ridice mirat sprâncenele decolorate.

— Da, în ceea ce privește plata, așa cum ne-a fost înțelegerea, vom trimite cecul reprezentantului vostru, în Shreveport. Vă rog, rămâneți cu noi în această noapte și vom sărbători împreună întoarcerea lui Farrell.

— După cum ne-am înțeles, în cazul în care descopăr că o ființă umană este vinovată pentru tot ce s-a întâmplat, omul respectiv nu va fi pedepsit de vampiri, ci va fi predat poliției, așa încât să plătească legal pentru faptele sale. Prin urmare, vreau să vă întreb unde este Hugo.

Stan își ridică imediat privirea spre Bill, în

spatele meu, părând să-l întrebe tacit cum de nu putea să-și controleze mai bine femeia.

— Hugo și Isabel sunt împreună, îmi răspunse criptic Stan.

Nu voiam cu adevărat să aflu ce se întâmpla cu ei, dar îmi revenea datoria să rezolv această problemă.

— Să înțeleg că nu doriți să vă respectați promisiunea? I-am întrebat, știind bine că aceasta era o reală provocare pentru Stan.

Ar trebui să existe o cugetare, ceva de genul „mândru ca un vampir”. Fiindcă sunt cu toții foarte orgolioși. Îl jignisem profund pe Stan și știam bine că orice alt vampir s-ar fi înfuriat peste măsură la auzul aluziei că i-ar lipsi onoarea. Chipul i s-a încrâncenat atât de înfricoșător, încât eram cât pe ce să renunț. În doar câteva clipe, nu mai rămăsese nimic uman în el: buzele i-au descoperit brusc dinții, caninii i-au coborât, trupul i s-a încovoiat și părea să se alungească.

Un moment mai târziu, s-a ridicat și mi-a făcut un semn scurt din mână, să-l urmez. Bill m-a ajutat să mă scol și l-am însoțit amândoi pe Stan, trecând prin dreptul a cel puțin șase dormitoare ale căror uși erau închise. Din spatele unei uși am auzit sunetele inconfundabile ale unui act sexual. Spre ușurarea mea, am trecut mai departe și am urcat la etaj. Mi-a fost dificil să urc treptele. Stan n-a privit o clipă în spate și nu și-a încetinit deloc mersul, așa încât a trebuit să ținem pasul cu el. Oprindu-se în dreptul unei uși care arăta la fel ca toate celelalte, a descuiat-o, s-a tras într-o parte și

mi-a făcut semn să intru.

Nu era ceva ce-mi doream cu adevărat, dar a trebuit să-l ascult. Așa că am pășit în față și am privit înăuntru.

Cu excepția mochetei albastru-închis, care acoperea toată podeaua, camera era complet goală. De unul din pereții laterali ai camerei era legată Isabel, cu lanțuri de argint, bineînțeles. Hugo era și el încătușat, însă de peretele opus. Amândoi erau treji și au privit imediat spre ușă.

Isabel, deși complet goală, m-a salutat din cap de parcă ne-am fi întâlnit la cumpărături. Încheieturile și gleznela îi erau protejate cu un fel de manșete, așa încât argintul să nu-i ardă pielea, dar se vedea clar că lanțul o slăbise serios.

Hugo era și el dezbrăcat și privea fix către Isabel. Când am intrat, n-a făcut decât să-și arunce într-o doară ochii spre ușă, după care și-a îndreptat din nou atenția asupra lui Isabel. Am încercat să nu mă simt stânjenită din pricina faptului că m-a întâmpinat cu atât de puțin respect. Cred însă că a fost pentru prima dată în viață când am văzut un adult despuiat, în afara lui Bill.

— Deși este foarte înfometată, nu se poate hrăni din el, îmi zise Stan. Iar el nu poate să facă sex cu ea, cu toate că este topit după ea. Asta le va fi pedeapsa timp de luni de zile. Cum l-ar pedepsi pe Hugo tribunalele oamenilor?

Am reflectat puțin la întrebarea lui. Ce făcuse Hugo, pentru a putea fi cu adevărat condamnat?

Îi păcălise pe vampiri și intrase în cuibul acestora cu gânduri necurate. În plus, o iubea cu

adevărat pe Isabel, dar îi trădase totuși pe camarazii acesteia. Hmmm. Nu cred să fi existat o lege în acest sens.

— A ascuns totuși un microfon în sufragerie, i-am răspuns, gândindu-mă că măcar pentru atâta lucru ar putea fi condamnat.

— Și cât va sta închis pentru această faptă? întrebă Stan.

Bună întrebare. Slabe speranțe să ajungă să fie condamnat, pentru că un juriu uman ar putea considera justificată acțiunea de spionare a unei case frecventate de vampiri. Drept răspuns, am oftat. Ceea ce a fost suficient pentru Stan.

— Pentru ce altceva ar putea sta la răcoare? întrebă el.

— M-a păcălit și m-a dus la sediul Frăției, știind bine că-mi pune viața în pericol... Nu e chiar ilegal, dar... el, ăăă...

— Exact ce spuneam.

Hugo arăta de parcă era vrăjit și nu și-a dezlipit o clipă privirea de Isabel.

Așa cum Godfrey săvârșise o mulțime de crime, Hugo provocase și fusese părtaș la înfăptuirea acestor rele.

— Cât vor sta aici? l-am întrebat.

Stan ridică din umeri.

— Trei sau patru luni. Lui Hugo îi vom da de mâncare, dar nu și lui Isabel.

— Iar după aceea?

— Pe el îl vom dezlega primul și îi vom oferi astfel un avans de o zi.

Bill mă apucă ușor de încheietură, semn că

dorea să nu mai continui cu întrebările.

Isabel se uită din nou la mine și își aplecă ușor capul, părând a-mi spune că era pe deplin corectă pedeapsa prin care treceau.

— În regulă, gata, le-am zis, ridicându-mi palmele în față. Ajunge!

După care m-am întors și am coborât scările încet și precaută.

Simțeam că-mi pierdusem puțin din integritate, dar nu reușeam cu nici un chip să-mi dau seama cum aș fi putut acționa altfel. Cu cât reflectam mai mult, cu atât deveneam mai confuză. Nu sunt obișnuită să clarific astfel de probleme morale. Pentru mine, lucrurile fie sunt rele, fie sunt bune.

Ei bine, se pare că există totuși și o zonă cenușie, deoarece sunt unele lucruri care se încadrează în această categorie, cum se întâmplă atunci când îi spun lui Arlene că are o rochie foarte frumoasă, când, de fapt, aceasta o face să arate îngrozitor, ori faptul că trăiesc cu Bill fără să fim căsătoriți. Adevărul este că nu ne putem căsători, întrucât nu sunt legale astfel de mariaje și, în plus, nici nu m-a cerut de soție.

Gândurile mi s-au tot învârtit zbuciumate în jurul nefericitei perechi din dormitorul de la etaj și, spre surprinderea mea, mi-am dat seama că-mi părea mai rău de Isabel decât de Hugo. În definitiv, Hugo se făcea vinovat de înfăptuirea unui rău; Isabel fusese doar neglijentă.

Aveam suficient timp să parcurg în voie astfel de șabloane mentale conclusive, din moment ce Bill părea să se distreze de minune la petrecere.

Nu participasem decât o dată sau de două ori la genul acesta de petreceri mixte, formate din vampiri și oameni. Un amestec ce-mi părea tulburător chiar și acum, după doi ani de la recunoașterea legală a vampirismului. Consumul public de sânge – direct de la oameni, firește – este interzis cu desăvârșire, iar în locuința vampirilor din Dallas această lege era respectată cu strictețe. Am văzut din când în când câte un cuplu dispărând pentru o vreme la etaj, dar, de fiecare dată, oamenii au revenit în salon absolut nevătămați. Știu asta pentru că i-am numărat și observat pe toți cu mare atenție.

Bill trăia de luni de zile în compania oamenilor și se simțea excelent ori de câte ori avea ocazia să întâlnească și să discute cu semenii de-ai lui. A conversat entuziasmat, ba cu un vampir, ba cu altul, despre Chicago-ul anilor douăzeci, ori despre oportunitățile de afaceri din diverse companii pe care le dețineau vampirii în alte colțuri ale lumii. Eu, pe de altă parte, mă simțeam atât de sleită, încât m-am mulțumit să stau pe o canapea confortabilă și să privesc în jur, sorbind din când în când din cocktailul cu votcă și suc de portocale. Barmanul era un tânăr agreabil, cu care am discutat puțin despre munca în baruri. Deși ar fi trebuit să mă relaxeze și să mă bucure acest scurt răgaz în care nu lucrăm în localul lui Sam, simțeam că mi-ar fi plăcut mult mai mult să fiu îmbrăcată în uniforma barului și să iau comenzile clienților. Nu eram deloc obișnuită cu schimbări majore în rutina vieții mele.

La un moment dat, s-a aruncat pe canapea o tânără, poate cu puțin mai mică decât mine, care s-a dovedit a fi prietena vampirului responsabil cu ordinea, Joseph Velasquez, cel care îl însoțise pe Bill în raidul de ieri-noapte la sediul Frăției. Pe față o chema Trudi Pfeiffer. Trudi își coafase părul în țepi roșii stridenți, avea în limbă și în nas câte un inel, machiajul îi era efectiv macabru și își dăduse buzele cu ruj negru, culoare despre care mi-a spus mândră că poartă numele de Putreziciunea Mormântului. Talia blugilor îi era atât de joasă, încât n-am putut să nu mă întreb cum de reușea să se ridice și să șadă în ei. Și-i purta probabil atât de jos, tocmai pentru a-și scoate în evidență și inelul din buric. Bluza pe care o purtasem în seara când mă atacase menada pălea în comparație cu decolteul extrem de larg al bluziței tricotate în care se îmbrăcase Trudi. Altfel spus, Trudi era o fată căreia îi plăcea să lase totul la vedere.

Când am început să discut cu ea, nu mai părea câtuși de puțin la fel de ciudată cât o făcea să arate vestimentația pe care și-o alesese. Trudi era studentă și, din ce-am aflat de la ea, ascultându-i povestea într-un mod cât se poate de legitim, era convinsă că prietenia cu Joseph reprezenta o modalitate prin care dorea să-i enerveze pe cei din jurul ei. Aceștia fiind în principal părinții, din câte înțelesesem.

— Ar prefera să mă întâlnesc mai degrabă cu un negru, îmi zise ea mândră.

Am încercat să arăt cu adevărat impresionată:

— Ai tăi chiar îi urăsc pe morți, nu?

— Ah, mai mult decât orice, mi-a răspuns dând din cap de câteva ori, vânturându-și excentrică unghiile negre în aer și sorbind dintr-o sticlă de bere Dos Equis. Maică-mea îmi spune mereu: Chiar nu poți să-ți găsești și tu un bărbat *viu*?

Am râs amândouă.

— Și, cum te înțelegi cu Bill? continuă ea, ridicându-și sugestiv sprâncenele și sugerându-mi astfel că este o întrebare foarte importantă.

— Te referi la...?

— Cum e la pat? Joseph este incredibil! N-aș putea spune că am fost surprinsă, ci mai degrabă ușor demoralizată.

Am reflectat un minut la vorbele ei.

— Mă bucur pentru tine, i-am zis într-un final.

Dacă ar fi fost prietena mea bună, Arlene, i-aș fi răspuns printr-un clipit și-un zâmbet, însă nici prin gând nu-mi trecea să discut despre viața mea sexuală cu o străină și cu atât mai puțin să aflu cine știe ce amănunte despre ea și Joseph.

Trudi s-a ridicat să-și ia încă o bere și a rămas să converseze cu barmanul. Am închis ochii ușurată și obosită totodată, iar o clipă mai târziu am simțit perna canapelei lăsându-se lângă mine. Aruncând o scurtă privire în dreapta, am văzut că noul meu interlocutor era de această dată Eric. Nici că se putea mai bine.

— Cum te simți? întrebă el.

— Mai bine decât arăt, l-am mințit.

— I-ai văzut pe Hugo și pe Isabel?

— Da, i-am răspuns frământându-mi palmele în poală.

— O răsplată binemeritată, nu?

Credeam că Eric încearcă să mă provoace.

— Într-un fel, da. Admițând că Stan își va ține cuvântul.

— Sper că nu i-ai spus în față acest lucru, îmi zise Eric amuzat.

— Nu în chiar atât de multe cuvinte. Și asta numai pentru că sunteți al naibii de orgolioși, i-am spus, surprinzându-l cu acest răspuns.

— Așa e, ai dreptate.

— Ai venit până aici doar să mă verifici?

— În Dallas?

Am dat din cap ușor.

— Da, îmi zise el, ridicând din umeri.

Cămașa tricotată pe care o purta, cu model plăcut, cafeniu-albastru, îi făcea umerii să arate masivi.

— Este prima oară când te împrumutăm cuiva, continuă el, și doream să mă asigur că lucrurile decurg în regulă și fără să fie necesară prezența mea oficială.

— Crezi că Stan știe cine ești?

Întrebarea îi stârni interesul.

— Nu-i un lucru nefiresc, îmi răspunse într-un final. Și el ar fi procedat la fel, dacă ar fi fost în locul meu.

— Ce zici, ai putea de-acum să ne lași să trăim liniștiți, pe mine și pe Bill? I-am întrebat.

— Nu, pentru că ești foarte utilă și, în plus, dacă mă vezi mai des, sper să ajungi să mă îndrăgești.

— Nici gând.

Eric pufni în râs, fixându-mă cu privirea într-un

mod în care îmi arăta clar că vorbea foarte serios. Fir-ar să fie!

— Arăți nespus de senzuală în rochița asta tricotată și fără nimic pe dedesubt, îmi zise Eric. Dacă îl lași pe Bill și vii la mine de bunăvoie, el va accepta acest lucru fără să crâcnească.

— Dar nu voi face așa ceva, i-am spus, moment în care am avut o străfulgerare.

Eric a dat să-mi răspundă, dar i-am acoperit imediat gura cu palma și mi-am întors de câteva ori capul într-o parte și alta, pentru a recepționa totul cât mai clar.

— Ajută-mă, i-am zis.

Fără să scoată un cuvânt, Eric se sculă și mă ajută cu tandrețe să mă ridic în picioare. Sprâncenele mi s-au încruntat brusc, imediat ce i-am simțit pe toți în jurul casei. Eram înconjurați.

Mințile atacatorilor ajunseseră la tensiune maximă. Dacă Trudi n-ar fi sporovăit mai devreme încontinuu, i-aș fi putut auzi înainte să se furișeze și să înconjoare casa.

— Eric, i-am zis, încercând să captez cât mai multe gânduri și auzind dintr-odată o numărătoare inversă. Oh, Dumnezeule! Culcați-vă la podea! am strigat cât am putut de tare.

Vampirii s-au conformat cu toții și doar oamenii au fost cei care au murit în clipa când membrii Frăției au deschis focul.

Capitolul 8

La un metru distanță, Trudi zăcea sfârtecată de gloanțe. Părul stacojiu al fetei căpătase o altă nuanță de roșu, iar ochii larg deschiși mă priveau pierduți în veșnicie.

Barmanul, Chuck, era doar rănit, întrucât structura solidă a barului îi oferise o oarecare protecție.

Eric se întinsese direct pe mine. Dat fiind că mă simțeam deja destul de rău, greutatea lui mă împovăra atât de mult, încât l-am înghiontit să se dea jos. Însă, un moment mai târziu, mi-am dat seama că el ar fi supraviețuit cu siguranță în cazul în care ar fi fost atins de gloanțe. Ceea ce nu puteam spune și despre mine. Așa că l-am acceptat bucuroasă ca paravan, pentru minutele îngrozitoare ale primului atac, când puștile, carabinele și pistoalele s-au descărcat fără oprire asupra vilei din suburbia orașului.

Pe toată durata împușcăturilor și zgomotelor infernale de sticlă spartă, a urletelor vampirilor și strigătelor oamenilor, mi-am închis instinctiv ochii. Vacarmul era la fel de copleșitor ca și valul uriaș format din zeci și sute de minți ce mă asaltează când călătoresc cu mașina în mare viteză. Odată ce zarva s-a mai potolit, l-am privit pe Eric în ochi. Incredibil, dar Eric părea chiar încântat.

— Știam eu că, într-un fel sau altul, tot voi

ajunge pe tine, îmi zise el zâmbind.

— Încerci să mă înfurii, ca să uit cât sunt de înfricoșată?

— Nu, doar profit de ocazie.

Încercând să scap de sub el, am zvâcnit puternic din șolduri:

— Ah, minunat! Mai fa o dată așa.

— Eric, tânăra cu care am discutat mai devreme zace la numai trei pași de noi și are sfârtecată o parte a craniului.

— Sookie, mi-a răspuns devenind brusc foarte serios, sunt mort de câteva sute de ani și sunt obișnuit cu astfel de scene. Fata încă n-a murit. A mai rămas în ea o mică scânteie. Vrei s-o transform?

Rămăsesem pur și simplu șocată. Cum aș fi putut lua o asemenea decizie?

Răspunsul însă mi l-a dat chiar el:

— Gata, nu mai e posibil. S-a dus.

În răstimpul în care m-am holbat la el, s-a lăsat o liniște aproape completă. Singurele sunete care se auzeau erau gemetele prietenului lui Farrell, care își strângea cu ambele palme coapsa însângerată, în vreme ce de-afară s-au auzit mașinile îndepărtându-se în trombă pe străduța liniștită a suburbiei. Semn că atacul luase sfârșit. Simțind că respir tot mai greu, am început să mă întreb ce-ar trebui să fac în continuare, întrucât trebuia să existe o modalitate de acțiune.

Am trecut ca printr-un atac din timpul unui război și speram să nu mai am vreodată parte de așa ceva.

În cameră răsunau acum cumplit strigătele supraviețuitorilor și urletele de furie ale vampirilor; în aer fulguiau rămășițe minuscule din căptușeala canapelei și scaunelor; cioburile se împrăștiaseră peste tot, iar căldura nopții cuprindea încet încăperea. Mai mulți vampiri, printre care și Joseph Velasquez, se ridicaseră și porniseră deja în urmărirea atacatorilor.

— Nu mai am nici o scuză să zăbovesc, îmi zise Eric, suspinând prefăcut, după care se ridică de pe mine și își privi hainele. Văd că-mi murdăresc cămășile de fiecare dată când ajung în preajma ta.

— Eric, fir-ar să fie, i-am zis, ridicându-mă stângace și grăbită în genunchi. Sângerezi. Ai fost lovit. Bill! Bill!

Părul mi-a fluturat peste umeri când am aruncat o privire prin cameră, mișcându-mi rapid capul într-o parte și alta. Ultima oară când îl văzusem discuta cu o femeie-vampir cu păr negru ce-i cobora mult pe mijlocul frunții. La prima vedere, mi s-a părut că arată la fel ca Albă-ca-Zăpada. Ridicându-mă pe jumătate, am văzut-o în apropierea unei ferestre, întinsă pe podea și având în piept un obiect ascuțit. Gloanțele spulberaseră tocul ferestrei și proiectaseră în interior o serie de așchii și stinghii. Una dintre acestea îi străpunsese pieptul și-o ucisese pe loc. Bill nu era nici printre vii, și nici printre morți.

Eric își dădu jos cămașa îmbibată cu sânge și își privi umărul.

— Sookie, glonțul este în rană, îmi zise Eric scrâșnind din dinți. Suge-l afară.

— Ce?! I-am întrebat uluită.

— Dacă nu-l sugi, rana se va închide și glonțul va rămâne înăuntru. Dacă ți-e scârbă, ia un cuțit și scoate-l odată.

— Nu pot face așa ceva.

Aveam un briceag în micuța mea poșetă, dar nu mai știam unde-o lăsasem și nu eram suficient de liniștită cât să-mi amintesc.

— Am încasat glonțul ăsta pentru tine, mârâi Eric printre dinți. Hai, știu că poți să-l scoți, pentru că nu ești o persoană fricoasă.

Mi-am impus să mă calmez, după care i-am folosit cămașa pe post de tampon. Sângerarea aproape contenise și, uitându-mă înăuntru rării, am zărit un capăt al glonțului. L-aș fi putut scoate foarte ușor, dacă aș fi avut unghii lungi, la fel ca Trudi, dar am degete mici și unghii tăiate scurt.

Am oftat resemnată și, aplecându-mă spre umărul lui Eric, expresia „a înghiți gălușca” a căpătat pentru mine un nou sens.

Eric a gemut prelung când am supt puternic și am simțit imediat glonțul în gură. Eric avusese dreptate.

Covorul era deja mult prea murdar ca să mai țin cont de bunele maniere și, chiar dacă m-am simțit pentru moment cam prost-crescută, am scuipat pe podea glonțul și cea mai mare parte a sângelui din gură. Însă, inevitabil, am și înghițit o parte din el. Umărul începuse deja să i se vindece.

— În cameră duhnește a sânge, șopti Eric.

— Ei poftim, i-am zis, ridicându-mi privirea. Asta a fost cel mai scârbos...

— Buzele îți sunt pline de sânge, m-a întrerupt el, apucându-mi capul cu ambele palme și sărutându-mă pasional.

E foarte greu să nu-i răspunzi unui maestru în arta sărutatului, atunci când acesta își pune în practică talentul. Și, dacă n-aș fi fost foarte îngrijorată în privința lui Bill, existau toate șansele să mă las în voia plăcerilor trupești sau, mai bine zis, să mă desfăt mai mult decât am făcut-o. Pentru că, să recunoaștem, apropierea morții produce întotdeauna acest efect, prin care cauți să-ți reafirmi lăuntric sentimentul că ești viu. Chiar dacă nu pot spune același lucru despre vampiri, se pare că nici ei, la fel ca și oamenii, nu sunt imuni în fața acestui sindrom și, în plus, libidoul lui Eric se intensificase și datorită abundenței sângelui din cameră.

Îngrijorată pentru Bill și șocată de violența atacului, m-am retras imediat în spate, după un fierbinte și prelung moment în care am uitat complet de ororile din jurul meu. De-acum avea și Eric buzele pline de sânge, și apoi și le-a lins cu plăcere și pe îndelete.

— Du-te și caută-l pe Bill, mi-a spus cu o voce ușor răgușită.

Privindu-i umărul, am văzut că rana aproape i se închisese. Am luat de pe podea glonțul și l-am înfășurat într-o bucată de pânză pe care am rupt-o din cămașa lui Eric. Chiar nu știu ce-a fost în capul meu, dar, pentru moment, mi s-a părut un suvenir ce merită păstrat. În cameră, printre morții împrăștiați pe podea, răniții primiseră deja primul

ajutor din partea oamenilor și a doi vampiri care nu porniseră pe urmele atacatorilor.

Auzind în depărtare sirenele mașinilor de poliție, m-am apropiat de ușa ciuruită de la intrare și, asigurându-mă împotriva unui eventual atacator rămas în curte, m-am dat într-o parte și am deschis-o precaută. Văzând că nu se întâmplă nimic, am pășit în prag și am privit afară de sub cadrul ușii.

— Bill! am strigat. Ai pățit ceva?

În acel moment, Bill intră agale în curte, arătând nespus de roșu în obraji.

— Oh, Bill, i-am spus, simțindu-mă brusc bătrână, iritată și tristă.

Eram copleșită de un sentiment de neputință și groază, o senzație de profundă dezamăgire.

Bill încremeni locului.

— Au tras asupra noastră și ne-au ucis câțiva semeni, îmi zise el, radiind de fericire și având caninii coborâți.

— Tocmai ai ucis pe cineva.

— Pentru a ne apăra...

— Pentru a te răzbuna.

Pentru mine era o diferență certă între aceste două justificări. Răspuns cu care îl pusesem vădit în încurcătură.

— Nici măcar nu te-a interesat să vezi mai întâi dacă am pățit ceva, i-am zis.

Un vampir n-are cum să-și schimbe năravul, așa cum nici tigrii nu pot scăpa de dungile de pe blană sau cum caii bătrâni nu se mai învață la ham. Învățăături și avertismente bine intenționate, pe

care le auzisem mai mereu pe meleagurile natale.

M-am întors și am intrat în casă, unde am trecut cu atâta detașare prin sângele, mizeria și confuzia generală, încât ai fi zis că văd zi de zi astfel de lucruri. Aveam probabil să-mi dau seama de-abia în săptămâna următoare de unele dintre lucrurile oribile pe care le văzusem, când îmi vor apărea subit în minte imagini dispartate ale cumplitei scene căreia îi fusesem martoră – un prim-plan al unui craniu spart, ori o arteră din care țâșnea sânge. Însă în momentul de față nu mă gândeam decât să-mi găsesc cât mai repede poșeta, pe care am descoperit-o în al doilea loc în care m-am uitat. În timp ce Bill se îngrijea de răniți, așa încât să nu fie nevoit să discute cu mine, am ieșit din casă și, în pofida neliniștii lăuntrice, am urcat la volanul mașinii închiriate și am plecat imediat. Teama de a zăbovi acolo era mult mai cumplită decât frica de a înfrunța traficul aglomerat al orașului. M-am îndepărtat de casă cu puțin înainte de sosirea polițiștilor.

După ce-am parcurs câțiva kilometri, am oprit în fața unei biblioteci și am scos din torpedo harta orașului. Chiar dacă mi-a luat mai mult timp decât ar fi trebuit – și asta numai din cauza faptului că mă simțeam atât de zdruncinată, încât de-abia mai puteam gândi –, am reușit totuși să găsesc drumul spre aeroport. Odată ajunsă acolo, am urmat indicatoarele ce mă îndrumau spre zona parării rezervate mașinilor închiriate, unde am oprit, am lăsat cheile înăuntru și am pornit spre aeroport. Mi-am rezervat un loc în avionul ce urma să plece

peste o oră spre Shreveport. Slavă Domnului că aveam propria mea carte de credit.

Nu mai sunasem niciodată de la un telefon public, așa că mi-au trebuit câteva minute până să-mi dau seama cum să-l folosesc. Am avut însă noroc că l-am găsit pe Jason, care mi-a promis că mă așteaptă la aeroport.

În zorii zilei, eram deja în patul meu.

Lacrimile însă m-au năpădit de-abia în ziua următoare.

Capitolul 9

Bill și cu mine ne mai certaserăm de câteva ori. Mă săturasem și înainte de problemele vampirilor; mă plictisiseam să tot învăț să mă acomodez cu ei și să mă simt înspăimântată de faptul că ajungeam să mă implic tot mai mult în viața lor.

Doream, din când în când, să stau numai în preajma oamenilor, ceea ce am și făcut. Timp de peste trei săptămâni nu l-am sunat pe Bill; și nici el nu m-a sunat. Știam că revenise din Dallas, pentru că îmi lăsase valiza pe veranda casei. Când am deschis geanta, am găsit într-un buzunar lateral o cutiuță îmbrăcată în catifea neagră pentru bijuterii, în interiorul căreia era o pereche de cercei cu pietre de topaz și un bilețel pe care scria: „Se vor asorta de minune cu rochia ta cafenie.” Referire la rochia gri-închis, tricotată, pe care o purtasem la petrecerea vampirilor. Am scos limba la cutiuță și după-amiază m-am dus și i-am lăsat-o în cutia poștală. Îmi luase în sfârșit un cadou, iar eu i-l

returnasem.

Nici măcar n-am încercat să-mi reconsider poziția, întrucât m-am gândit că mintea mi se va limpezi după o vreme și voi ști ce am de făcut în continuare.

Am citit câteva ziare, unde vampirii din Dallas și prietenii lor erau prezentați drept martiri. Caracterizare ce trebuie să-i fi convenit de minune lui Stan. „Masacrul de la miezul nopții”, cum a fost denumit atacul din Dallas, era descris în toate publicațiile ca exemplu perfect de ură rasială. Legislaturile erau presate să adopte tot felul de legi care, deși n-aveau nici o șansă să fie legiferate, măcar le dădeau oamenilor speranța că ar putea fi aprobate: legi prin care se cerea ca proprietățile vampirilor să intre sub protecție federală, legi care să le permită vampirilor să dețină poziții politice privilegiate. Asta în contextul în care nu sugerase nimeni ideea ca vampirii să aibă dreptul să candideze, ori să fie cel puțin reprezentanți ai Senatului Statelor Unite. În legislatura Texasului a fost înaintată o moțiune prin care s-a propus ca execuțiile legale să fie duse la îndeplinire de un vampir, în acest sens fiind citat un anume senator Garza: „Moartea survenită în urma unei mușcăături de vampir este considerată nedureroasă și, în plus, este un act nutritiv pentru vampir.”

Aveam însă vești pentru senatorul Garza: mușcăturile de vampir sunt plăcute numai dacă vampirul dorește acest lucru. În situația în care vampirul nu-și vrăjește mai întâi victima, o

mușcătură adevărată – spre deosebire de o alintare drăgăstoasă – doare cumplit.

M-am întrebat dacă senatorul Garza era cumva rudă cu Luna, dar Sam mi-a spus că acest nume este la fel de răspândit printre americanii de origine mexicană, cum este „Smith” printre americanii de origine engleză.

Sam nu m-a întrebat de ce vreau să știu acest lucru, ceea ce m-a făcut să mă simt puțin tristă, deoarece obișnuiam să cred că sunt importantă pentru Sam. Însă era probabil foarte ocupat cu munca și cu alte treburi. Arlene mi-a zis că s-ar putea să-și fi făcut o prietenă și, din ce ne aminteam cu toții, asta ar fi însemnat prima lui relație. Nici unul din noi n-a văzut-o pe fata respectivă și nici nu am reușit să-i aflăm identitatea, ceea ce ni s-a părut destul de ciudat. Când am încercat să-i povestesc despre vârcolacii din Dallas, n-a făcut decât să-mi zâmbească și să-și găsească imediat ceva de făcut.

Fratele meu, Jason, a trecut într-o zi pe la mine și am luat masa împreună. N-a fost însă un prânz așa cum obișnuiam când trăia bunica. Buni pregătea de fiecare dată o masă îmbelșugată la prânz, iar seara nu mai mâneam decât sandviciuri. Pe atunci, Jason venea la noi destul de des. Probabil și pentru că Buni era o bucătăreasă excelentă. Eu, în schimb, i-am servit doar sandviciuri cu carne tocată prăjită și salată de cartofi, fără să menționez că o cumpărasem de la magazin. După care am băut amândoi ceaiul de piersici pe care-l pregătisem mai devreme.

— Ce-i între tine și Bill? Întrebă el fără menajamente, după ce termină de mâncat.

— Sunt supărată rău de tot pe el, i-am zis.

— De ce?

— Fiindcă și-a încălcat promisiunea.

Jason se străduia să se comporte ca un frate cu adevărat grijuliu, eforturi care m-au condus la gândul că ar trebui să-i accept ca atare îngrijorarea și nu să mă enervez pe el. Mi-a trecut prin minte ideea, nu pentru prima oară, că era posibil să fi avut o fire mai irascibilă doar în anumite conjuncturi. Mi-am blocat complet cel de-al șaselea simț, așa încât să ascult doar cuvintele lui Jason.

— L-a văzut cineva în Monroe.

Am inspirat profund.

— Cu altcineva?

— Da.

— Cine era?

— N-o să-ți vină să crezi, dar este vorba de Portia Bellefleur.

N-aș fi fost mai surprinsă nici dacă Jason mi-ar fi mărturisit că Bill se întâlnea cu Hillary Clinton, deși Bill era democrat. L-am privit pe Jason ca și cum m-ar fi anunțat subit că este întruchiparea Satanei. Singurele lucruri pe care eu și Portia Bellefleur le aveam în comun erau locul de naștere, organele genitale feminine și părul lung.

— Ei bine, i-am răspuns pierdută, nu știu dacă să izbucnesc în râs, ori să am un acces de furie. Tu ce înțelegi din asta? I-am întrebat, gândindu-mă că nimeni n-ar putea ști mai multe decât Jason în privința relațiilor dintre bărbați și femei.

Sau, cel puțin, mă așteptam să-mi dea un răspuns care să reflecte părerea unui bărbat.

— Nu-ți seamănă câtuși de puțin, din nici un punct de vedere, îmi răspunse el neobișnuit de gânditor. Este o fată școlită, provine dintr-un mediu familial, i-aș putea spune, aristocratic și profesează în domeniul avocaturii. În plus, fratele ei este polițist. Am auzit că merg împreună la simfonii și la tot felul de prostii.

Lacrimile începuseră deja să-mi umezească ochii. Și eu aș fi mers cu Bill la un concert simfonic, dacă m-ar fi invitat.

— Pe de altă parte, tu ești inteligentă, ești frumoasă și ești dispusă să-i tolerezi stilul ciudat de viață.

Chiar dacă n-am înțeles exact la ce făcea referire, m-am gândit că-i mai bine să nu-l întreb.

— Noi însă nu suntem o familie aristocrată. Tu lucrezi într-un bar, iar fratele tău se ocupă de întreținerea și repararea drumurilor, îmi zâmbi Jason din colțul gurii.

— Și noi avem aici o istorie la fel de îndelungată ca a familiei Bellefleur, i-am zis, încercând să nu par supărată.

— Știi acest lucru la fel de bine ca și tine, iar Bill știe și el acest fapt, pentru că era în viață pe atunci.

Ceea ce era perfect adevărat.

— Ce s-a mai întâmplat cu Andy? I-am întrebat.

— Deocamdată nu este învinuit de nimic, dar au început să circule prin oraș tot felul de zvonuri referitoare la acel club de noapte. Lafayette a fost

atât de încântat de invitația de a intra în acel cerc, încât, evident, nu s-a putut abține să nu le pomenească și altora de acest lucru. Unii spun că Lafayette a fost redus la tăcere tocmai pentru că n-a respectat prima regulă a clubului, și anume aceea de a păstra tăcerea.

— Dar tu ce crezi?

— Dacă ar fi existat cu adevărat un asemenea club în Bon Temps, eu aș fi fost primul invitat, îmi răspunse el cât se poate de serios.

— Ai dreptate, ai fi fost primul pe lista invitațiilor, i-am zis, uimită din nou de sensibilitatea de care dădea dovadă Jason.

Oare de ce nu mă gândisem și eu la asta? Pe lângă faptul că Jason avea reputația unui bărbat care încălzise o mulțime de paturi, era totodată un tip atractiv și necăsătorit.

— Însă, dacă stau să mă gândesc mai bine, i-am zis încet, Lafayette era homosexual.

— Și?

— În acest club, dacă există cu adevărat, nu sunt acceptate probabil decât persoanele care n-au nimic în privința acestei orientări sexuale.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, îmi zise Jason.

— Da, domnule Homofob.

Jason îmi zâmbi și ridică din umeri.

— Ce să-i faci, avem cu toții câte un cusur, îmi zise el. În plus, după cum bine știi, în ultimul timp m-am văzut doar cu Liz și nu cred să existe persoană care să nu știe că Liz nu-ți dă un șervețel pe degeaba, darămite să-și împartă cu altcineva prietenul.

Avea dreptate, pentru că familia lui Liz dusese la extremă proverbul „Nici să iei și nici să dai cu împrumut”.

— Jason, ești de pomină, i-am zis, concentrându-mă mai degrabă asupra defectelor sale, decât ale părinților lui Liz. Să știi că sunt lucruri mult mai rele decât acela de a fi homosexual.

— De pildă?

— Hoția, trădarea, crima, violul...

— Da, bine, am prins ideea.

— Sper să fie așa.

Chiar dacă mă întristau diferențele dintre noi, țineam foarte mult la Jason, pentru că nu-l mai aveam decât pe el.

I-am văzut pe Bill și Portia chiar în seara aceea, surprinzându-i fugitiv în mașina lui Bill, în timp ce mergeau pe strada Claiborne. Portia îl privea și-i vorbea lui Bill, în vreme ce el se uita drept în față, impasibil ca întotdeauna. Ei nu m-au văzut, pentru că tocmai scosesem niște bani de la bancomat și urma să plec spre muncă.

Zvonurile și realitatea sunt două lucruri complet diferite. M-a copleșit deodată valul zdrobitor al furiei și am înțeles îndată ce simțise Bill în momentul când își văzuse prietenii murind. Îmi venea să omor pe cineva, doar că nu știam pe cine anume.

Când am ajuns în bar, l-am văzut pe Andy șezând la o masă în sectorul lui Arlene. Nu mi-a părut deloc rău, întrucât Andy nu arăta prea bine. Era nebărbierit și avea hainele mototolite. În drum spre ieșire, s-a apropiat de mine și i-am simțit în

respirație damful puternic de băutură.

— la-ți-l înapoi, îmi spuse el înfuriat peste măsură. Primește-l înapoi pe nenorocitul ăla de vampir, ca să-mi lase sora în pace.

N-am știut ce să-i răspund, așa că n-am făcut decât să mă holbez la el și să-l urmăresc până ce-a ieșit din bar împleticindu-se. După felul cum se comporta, nu cred să mai fi surprins pe nimeni – așa cum se întâmplase în urmă cu câteva săptămâni – faptul că în mașina lui fusese găsit un cadavru.

În seara următoare am fost liberă, iar temperatura a scăzut brusc. Era o zi de vineri și mă săturasem deja să fiu singură, așa că am hotărât să merg la meciul de fotbal ce se disputa pe terenul liceului. Unica activitate recreativă de pe teritoriul orașelului Bon Temps, distracție care este în detaliu comentată luni dimineața, în fiecare magazin și local din oraș. Înregistrarea meciului este dată de două ori pe fiecare post de televiziune local, iar jucătorii care demonstrează că au talent cu mingea se transformă peste noapte în mici vedete.

Știind că nu vine nimeni neîngrijit la o astfel de partidă, mi-am prins cu un elastic părul la spate și mi-am cârlionțat cu ondulatorul șuvițele din părți, așa încât să-mi stea bine. Vânățiile îmi dispăruseră. M-am fardat cu minuțiozitate și am terminat machiajul după ce mi-am conturat fin buzele cu un creion de buze. Am tras pe mine o pereche de pantaloni de stofă și un jerseu cu negru și roșu, după care m-am încălțat cu o pereche de

ghetuțe negre și mi-am pus în urechi două tortițe din aur, sfârșind prin a-mi acoperi elasticul din păr cu o fundă roșie-neagră – asta pentru a nu lăsa nici un dubiu în privința faptului că știam care sunt culorile liceului nostru.

— Arăt chiar bine, mi-am spus, privindu-mă în oglindă. Chiar *al naibii* de bine, am adăugat luându-mi jacheta neagră, poșeta și plecând imediat spre oraș.

Băncile erau pline de cunoscuți, unii dintre ei salutându-mă, alții spunându-mi că arăt minunat, deși, în realitate, mă simțeam... îngrozitor. Imediat ce mi-am dat seama de acest lucru, am arborat un zâmbet și am pornit în căutarea cuiva alături de care să mă așez.

— Sookie! Sookie! strigă de pe rândul de sus Tara Thornton, una din bunele mele prietene din liceu, făcându-mi disperată semn cu mâna.

I-am zâmbit și am pornit spre ea, urcând treptele și discutând pe scurt cu alți cunoscuți, printre care Mike Spencer, patronul casei de pompe funebre, îmbrăcat în veșmintele sale preferate, tipic costumației sudiste tradiționale; buna prietenă a bunicii mele, Maxine Fortenberry și nepotul acesteia, Hoyt, prieten bun cu Jason. L-am văzut și pe avocatul preistoric al orașului, Sid Matt Lancaster, înfofolit alături de nevasta lui.

Tara ședea alături de logodnicul ei, Benedict Tallie, căruia, din păcate pentru el, îi rămăsese definitiv porecla de „Fraieru'”. Lângă ei stătea prietenul cel mai bun al lui Benedict, JB du Rone. Moralul și libidoul mi s-au trezit imediat ce l-am

văzut. JB era atât de atrăgător, încât ar fi putut oricând să pozeze pentru coperta unui roman de dragoste. Din nefericire, după cum descoperisem în cele câteva întâlniri pe care le avusesem cu el, creierul îi era complet inutil. Adeseori mă gândisem că nu are nici un rost să-mi ridic bariera mentală când mă aflam în preajma lui JB, întrucât nu avea absolut nimic în creier.

— Bună, ce mai faceți?

— Splendid! îmi răspunse Tara, veselă nevoie mare. Tu cum o mai duci? Nu te-am mai văzut de-un car de ani!

Părul negru îi era tuns ca al unui puști, iar pe buze își dăduse cu un ruj atât de aprins, că ar fi putut isca și-un mic incendiu. Era îmbrăcată în alb și negru, cu o eșarfă roșie, pentru a se încadra în spiritul echipei favorite, și împărțea cu Fraieru' o băutură dintr-un pahar de plastic, de genul acelor care se vând pe stadioane. Am simțit înainte să mă apropiu că băutura era combinată cu whisky.

—JB, dă-te mai încolo, să stau lângă tine, i-am zis zâmbind.

— Imediat, Sookie, îmi răspunse el, arătându-se foarte bucuros să mă vadă.

Acesta era unul din farmecele lui JB. Printre celelalte erau incluse dinții perfect albi, un nas drept, un chip masculin, dar totodată atât de frumos încât îți venea să-l mângâi, o talie subțire și umeri lași. Posibil ca talia să nu-i fi rămas la fel de subțire ca în adolescență, dar, în definitiv, slavă Domnului, JB era om, ca noi toți. M-am așezat între Fraieru' și JB, moment în care Fraieru' s-a întors și

mi-a zâmbit vizibil amețit.

— Vrei o gură, Sookie?

Întrucât văd aproape zilnic efectele băuturii, consum foarte rar alcool.

— Nu, mulțumesc, i-am spus. Ce mai faci?

— Bine, mi-a răspuns, după ce-a stat ceva pe gânduri.

Băuse mai mult decât Tara. De fapt, băuse chiar prea mult.

Am discutat despre cunoștințele și prietenii noștri comuni, dar numai până la începerea meciului, pentru că, imediat după aceea, meciul a fost singurul nostru subiect de conversație. Aceasta era partida cea mare, întrucât fiecare meci din ultimii cincizeci de ani este bine întipărit în memoria colectivă a orașelului Bon Temps, iar jocul de azi urma să fie comparat cu toate celelalte meciuri, și jucătorii cu toți ceilalți sportivi din meciurile anterioare. Din moment ce-mi dezvoltasem foarte mult bariera mentală, puteam să mă bucur și eu de acest mic eveniment și să pretind că oamenii sunt exact ceea ce spun, fiindcă eram hotărâtă să nu ascult nici măcar un gând.

Pe parcursul unui val de complimente referitoare la părul și înfățișarea mea, JB s-a tras tot mai aproape de mine. Maică-sa îl învățase încă din copilărie că femeile prețuite sunt femei fericite. O filosofie simplă, care îl ajutase pe JB să aibă o viață fără probleme.

— Sookie, îți aduci aminte de doctorița de la spital? Întrebă el ca din senin, în al doilea sfert al partidei.

— Da. Doctorița Sonntag. Văduva...

O femeie prea tânără pentru a rămâne văduvă și chiar prea tânără pentru a fi doctoriță. Eu i-o prezentasem lui JB.

— Ne-am întâlnit o perioadă, continuă el melancolic.

— Mă bucur, i-am zis, amintindu-mi de speranțele pe care mi le pusesem în relația lor. Avusesem convingerea că doctoriței Sonntag nu i-ar fi stricat ceea ce avea de oferit JB, iar lui JB îi trebuia... ei bine, avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el.

— Acum a fost mutată înapoi în Baton Rouge și chiar îmi este dor de ea, îmi zise el îndurerat.

Micuțul nostru spital fusese cumpărat de un serviciu privat de asistență medicală, iar medicii din camerele de urgență erau schimbați din patru în patru luni.

— Însă mă bucur enorm să te văd, mă încredințăm el, punându-și brațul pe după umerii mei.

— JB, de ce nu te duci în Baton Rouge s-o vezi? i-am sugerat.

— Pentru că serviciul nu-i permite să aibă prea mult timp liber.

— Pentru tine își va face timp liber.

— Crezi?

— Asta numai în cazul în care nu e complet idioată, i-am spus.

— Da, m-aș putea duce. Am vorbit la telefon într-una din serile trecute și mi-a zis că-i este dor

de mine.

— Ți-a dat un indiciu mai mult decât evident, JB.

— Crezi?

— Firește.

JB se înveseli brusc.

— Atunci voi pleca mâine spre Baton Rouge, îmi zise sărutându-mă pe obraz. Sookie, ești o minune de fată!

— Și tu ești un tip de treabă, JB, i-am răspuns, pupându-l scurt pe buze.

Moment în care Bill parcă mă fulgeră cu privirea.

El și Portia stăteau în sectorul de mai jos, pe rândul de scaune din apropierea terenului. Bill era întors spre mine și mă privea.

Nu mi-ar fi ieșit mai bine această scenă nici dacă aș fi plănuit-o. A fost un moment magnific, o situație perfectă de a-l scoate din sărite.

Însă totul s-a năruit într-o clipă.

Simțeam că-l doresc numai pe el.

Mi-am îndreptat imediat privirea spre JB și i-am zâmbit, deși nu-mi stătea gândul decât la Bill, pe care aș fi vrut să-l întâlnesc și să facem dragoste sub tribune; doream să-mi tragă pantalonii în vine și să mă aplece în față; voiam să mă facă să gem.

Aceste sentimente mă surprinseseră atât de mult, încât nu mai știam ce să fac. Chipul mi s-a înroșit brusc și n-am mai reușit să-mi păstrez zâmbetul pe buze.

Un minut mai târziu, am găsit totul chiar amuzant. Datorită abilității mele neobișnuite, am fost crescută într-un mod cât se poate de

convențional și, evident, am aflat încă de mică principalele lucruri despre viața sexuală a oamenilor. Informații pe care le-am recepționat din mintea celorlalți fără să am capacitatea de a filtra ceea ce recepționam. Am considerat întotdeauna foarte interesant sexul, cu toate că handicapul care m-a ajutat să învăț teoretic o mulțime de lucruri despre sex m-a împiedicat să pun teoria în practică. În definitiv, nu-i deloc ușor să te implicii sexual cu un partener despre care știi bine că îți dorește s-o fi avut în locul tău pe Tara Thornton – de exemplu – ori se frământă la gândul că n-a luat cu el un prezervativ și speră să ai tu unul, ori îți critică în sinea lui anumite părți ale corpului. Pentru ca un act sexual să fie încununat de succes, trebuie să mă concentrez numai asupra *mișcărilor* partenerului, așa încât să nu-mi distragă atenția *gândurile* acestuia.

Alături de Bill nu auzeam absolut nimic. În plus, avea foarte multă experiență, era nespus de tandru și dedicat în întregime satisfacerii partenerei. Se părea că intrasem și eu în categoria narcomanilor de genul lui Hugo.

Am răbdat liniștită până la finalul meciului, zâmbind și salutând din cap, atunci când era necesar acest lucru, încercând totodată să nu privesc în jos și în stânga mea și trezindu-mă mult după pauza dintre reprize, când mi-am dat seama că nu auzisem nici măcar unul din cântecele orchestrei liceului. Pierdusem de asemenea și piruetele verișoarei Tarei. Când spectatorii au pornit încet spre parcare, după ce

echipa Bon Temps Hawks a învins cu 28 la 18, i-am zis lui JB că-l duc eu acasă. Fraieru' se mai trezise din băutură, așa că nu aveam de ce să-mi fac griji în privința lor și am răsuflat ușurată imediat ce-am văzut-o pe Tara urcându-se la volan.

JB locuia într-un duplex, aproape de centrul orașului. Când am ajuns în dreptul clădirii, m-a îmbiat foarte dulce să intru, dar i-am spus că trebuie neapărat să ajung acasă, după care l-am îmbrățișat cu căldură și i-am reamintit s-o sune pe dr. Sonntag, al cărei nume de botez tot nu reușisem să-l aflu.

Chiar dacă mi-a promis că o va suna, cu JB nu puteai fi niciodată sigur.

M-am oprit apoi să pun benzină la singura benzinărie deschisă până noaptea târziu, unde am zăbovit și conversat îndelung cu vărul lui Arlene, Derrick – un tip suficient de curajos cât să nu se sperie de schimbul de noapte – fapt pentru care am ajuns acasă mai târziu decât planificasem.

Când am dat să deschid ușa casei, Bill s-a ivit brusc din întuneric și, fără să scoată o vorbă, m-a apucat de braț și m-a întors spre el, sărutându-mă și lipindu-mă cu spatele de ușă. În timp ce-și freca ritmic și sugestiv corpul de mine, am bâjbâit în spate după cheie și, imediat ce-am descuiat ușa, am intrat împleticindu-ne în casă, unde m-a întors și m-a aplecat cu fața spre canapea. M-am sprijinit cu mâinile de pernele canapelei și, așa cum îmi imaginasem, mi-a tras în vine pantalonii și m-a pătruns în clipa imediat următoare.

Am gemut atât de sălbatic, încât nici nu mi-a

venit să cred că pot scoate un astfel de sunet. Ca și mine, Bill se exterioriza cu aceeași sonoritate primitivă. Simțeam că nu mai pot îngăima nici măcar un cuvânt. Bill își strecură mâinile pe sub jerseu și îmi sfâșie sutienul în două. Era neîndurător. Când am terminat prima oară, am simțit că era cât pe ce să mă prăbușesc din picioare.

— Nu, horcăi el, când i-am făcut neputincioasă semn să termine.

A continuat un timp în același ritm, întețindu-și apoi mișcările, până când am început să suspin adânc, moment în care mi-a rupt jerseul și și-a împlântat dinții în umărul meu, scoțând un geamăt prelung și profund, care a încetat după câteva secunde bune, când totul a luat sfârșit.

Respiram de parcă aș fi alergat un kilometru cu mare viteză. Bill tremura din tot corpul. Fără să se mai obosească să-și aranjeze hainele, m-a întors cu fața spre el, și-a aplecat capul și mi-a lins micuța rană de pe umăr. După ce sângerarea s-a oprit și rana a început să se vindece, m-a dezbrăcat complet, tandru și fără grabă.

— Miroși ca el, îmi zise scurt, după care începu să înlăture acel miros și să-l înlocuiască cu al său.

Ajunși în dormitor, înainte ca buzele să ni se întâlnească din nou, am mai avut la dispoziție doar câteva momente în care să mă bucur că schimbasesm așternuturile de dimineață.

Dacă până atunci avusesem oarece îndoieli, acum eram absolut sigură că nu se culcase cu Portia Bellefleur. Nu știam ce urmărise, dar îmi era

clar că nu avea cu ea o relație intimă. Strecurându-și brațele sub mine, m-a lipit de el cât a putut de strâns, după care mi-a dezmiardat gâtul cu vârful nasului și mi-a masat șoldurile, coborându-și degetele pe coapse și sărutându-mă ușor în spatele genunchilor. Pur și simplu, era îmbătat de prezența mea.

— Sookie, te rog, desfă picioarele, îmi șopti foarte convingător, pe un ton rece și grav.

Era din nou pregătit și începuse la fel de nesățios, de parcă ar fi dorit să demonstreze ceva.

— Fii mai blând, au fost primele cuvinte pe care i le-am adresat de când nu mai vorbisem cu el.

— Nu pot. A trecut prea multă vreme, dar îți promit că următoarea oară voi fi foarte dulce, mi-a răspuns, plimbându-și vârful limbii pe gât și zgâriindu-mă ușor cu caninii...

Colții, limba, gura, degetele, bărbăția – toate mă făceau să mă simt de parcă aș fi făcut dragoste cu diavolul tasmanian. Bill era pretutindeni și era extrem de grăbit.

După ce s-a prăbușit peste mine, m-am simțit realmente extenuată. Când s-a dat într-o parte, și-a lăsat un picior pe mine și un braț pe pieptul meu. Poate c-ar fi fost mai rău numai dacă ar fi folosit un vătrau încins în foc.

— Ești bine? gemu el.

— Da, având în vedere că m-ai izbit serios de câteva ori cu capul de perete, i-am răspuns abia șoptit.

Am ațipit amândoi și, așa cum se întâmpla de obicei pe parcursul nopții, Bill se trezi primul:

— Sookie, îmi zise el în șoaptă. Draga mea. Trezește-te.

— Ah, am îngăimat încet.

Pentru prima oară după câteva săptămâni, m-am trezit cu impresia confuză că totul era în regulă în viața mea. Deznădejdea m-a cuprins însă încet și mi-a dat clar de înțeles că lucrurile erau departe de a merge spre bine. Când mi-am deschis ochii, l-am văzut pe Bill deasupra mea.

— Trebuie să vorbim, îmi spuse el, dându-mi la o parte șuvițele de păr ce-mi acopereau fața.

— Atunci, vorbește.

Eram pe deplin trează acum și, ceea ce regretam nu era sexul, ci faptul că trebuia să punem la punct problemele care apăruseră între noi.

— În Dallas mi-am pierdut cumpătul, continuă el fără să mai piardă vremea. Vampirilor li se întâmplă adeseori acest lucru, îndeosebi atunci când au șansa evidentă de a porni la vânătoare. În plus, noi am fost cei atacați și avem tot dreptul să-i vânăm pe cei care doresc să neucidă.

— Asta înseamnă reîntoarcerea la primitivism, i-am răspuns.

— Sookie, vampirii sunt vânători din fire. Asta ne este natura, îmi spuse el foarte serios. Suntem la fel ca leoparzii, ca lupii. Nu suntem oameni. Desigur, ne putem preface, atunci când încercăm să trăim printre oameni... în societatea voastră. Ne amintim uneori cum era să fii viu, ca voi. Însă nu mai suntem aceeași rasă. Nu mai suntem făcuți din aceeași plămădeală.

Am reflectat puțin la vorbele lui, mai ales că-mi spusese adeseori acest lucru, în cuvinte diferite, chiar de la începutul relației noastre.

Sau, la fel de posibil, poate că doar el făcea compromisuri în această relație, iar eu nu vedeam cu adevărat ceea ce era el în realitate. Ori de câte ori mă împăcasem cu gândul că este diferit de mine, îmi dădeam brusc seama că mă așteptam să se comporte ca și cum ar fi fost JB du Rone, ori Jason, ori chiar pastorul parohial.

— Cred că pricep în sfârșit, i-am răspuns. Dar trebuie să înțelegi că, uneori, nu-mi place deloc această diferență dintre noi. Câteodată simt nevoia să stau singură și să mă liniștesc. O să fac tot posibilul să ne înțelegem cât mai bine. Te iubesc sincer.

Odată ce i-am promis că voi face unele concesii, mi-am amintit brusc de durerea mea sufletească și l-am apucat de păr, l-am împins într-o parte și m-am suit deasupra lui, privindu-l direct în ochi:

— Acum, ia spune-mi, ce-ai făcut cu Portia?

Bill își așează palmele masive pe șoldurile mele și încep să-mi explice totul:

— A venit la mine chiar în noaptea când m-am întors din Dallas. Citise în ziare tot ce s-a întâmplat și m-a întrebat dacă știam pe cineva din cei care avuseseră nenorocul să fie prezenți acolo. Când i-am spus că eu însumi am avut acest ghinion – fără să menționez nimic despre tine –, Portia mi-a zis că unele din armele folosite în atac au fost obținute de aici, din Bon Temps, din magazinul Sheridan's Sport. Am întrebat-o cum de-a aflat această

informație, dar mi-a răspuns că statutul de avocat o împiedică să-mi divulge sursa informațiilor. Întrebând-o apoi de ce mi-a destăinuit acest lucru, din moment ce nu poate să-mi deconspire nimic mai mult, mi-a zis că este un cetățean care respectă legile și nu-i place deloc să stea cu mâinile în sân în timp ce sunt persecutați concetățeni de-ai ei. Când am întrebat-o de ce a venit tocmai la mine, mi-a răspuns că sunt singurul vampir pe care-l cunoaște.

L-am crezut cu aceeași convingere cu care credeam că Portia era în secret dansatoare din buric. Mi-am mijit ochii și am reflectat puțin:

— Portiei nu-i pasă nici cât negru sub unghie de drepturile vampirilor. Poate vrea mai degrabă să-ți intre în pantaloni, dar în mod sigur n-o interesează problemele legale ale vampirilor.

— Să-mi intre în pantaloni? Ce mod de a-mi răstălmăci cuvintele!

— Eh, lasă, c-ai mai auzit expresia asta, i-am zis puțin rușinată.

Bill clătină din cap, vădit amuzat.

— Să-mi intre în pantaloni, repetă el mult mai lent. Acum aș fi eu în pantalonii tăi, dacă ai fi îmbrăcată cu ei, continuă el frecându-și sugestiv palmele.

— Termină odată, i-am zis. Încerc să mă gândesc la ceva.

Bill mă prinse de șolduri și începu să mă miște ușor deasupra lui. Începea deja să-mi tulbure șirul gândurilor.

— Bill, gata, i-am spus. Fii atent, părerea mea

este că Portia vrea să fie văzută alături de tine, așa încât să fie invitată în clubul intim din Bon Temps.

— Ce club intim? întrebă curios Bill, fără să-și oprească mișcările.

— Da, n-aveai de unde să știi... Ah, Bill. Nu... Bill, mă simt încă obosită... Oh! Ah, Dumnezeule!

Strângându-mă ferm între brațe, m-a pătruns încă o dată și a început să se unduiască ritmic sub mine.

— Ohhh, am gemut, lăsându-mă în voia momentului.

În fața ochilor mi-a apărut deodată un amalgam de culori și mă simțeam zgâlțâită atât de puternic, încât am pierdut noțiunea mișcărilor. Am terminat amândoi deodată și am rămas apoi îmbrățișați, răsuflând din greu câteva minute.

— Nu vreau să ne mai despărțim vreodată, îmi șopti Bill.

— Ce pot spune, pentru asta chiar ar merita.

Un fior îi cutremură corpul.

— Nu, îmi zise el. Este ceva încântător, dar aș prefera mai degrabă să plec din oraș câteva zile, decât să ajungem să ne certăm din nou.

— Este adevărat că ai supt un glonț din umărul lui Eric? întrebă el, deschizându-și larg ochii.

— Da, fiindcă mi-a zis că trebuie neapărat să-l scoată cineva, înainte ca rana să se închidă.

— Și nu ți-a spus că avea un briceag în buzunar?

— Nu, i-am răspuns contrariată. Chiar avea? De ce să fi făcut una ca asta?

Bill își ridică sprâncenele, de parcă aș fi întrebat

ceva ridicol.

— la ghicește, îmi zise el.

— Pentru că a vrut să-i sug umărul? Doar nu vorbești serios.

Bill continuă să mă privească la fel de sceptic.

— Oh, Bill. M-a dus de nas. Ia stai puțin... el chiar a fost împușcat! Glonțul m-ar fi putut lovi pe mine, dar în schimb l-a lovit pe el. Eric m-a protejat.

— Cum?

— Păi, s-a întins peste mine și...

— Exact ce-am vrut să spun.

Bill nu era câtuși de puțin o persoană demodată, deși, în acel moment, chipul îi căpătase expresia unui bărbat cu idei foarte învechite.

— Bill, dar... vrei să spui că este chiar atât de prefăcut?

Își ridică încă o dată sprâncenele.

— Faptul că a stat pe mine nu înseamnă mare lucru, am protestat, și nu pot crede că a făcut asta numai pentru a se alege cu un glonț în umăr. Dumnezeuule, e incredibil!

— A reușit astfel să-ți dea din sângele lui.

— Doar o picătură sau două, pentru că restul l-am scuipat, i-am răspuns.

— O picătură este suficientă, atunci când ești la fel de bătrân ca Eric.

— Suficientă pentru ce?

— De-acum știe câteva lucruri despre tine.

— Ce știe, mărimea pe care o port la rochii?

Bill zâmbi, ceea ce nu era întotdeauna o priveliște relaxantă.

— Nu, îți poate cunoaște sentimentele. Va ști când ești nervoasă, excitată, iubitoare.

Am ridicat din umeri.

— Nu-i va ajuta la nimic.

— Posibil să nu fie un lucru prea important, dar fii mai atentă de-acum încolo, mă avertiză cu seriozitate Bill.

— Mie tot nu-mi vine să cred că s-ar expune cineva unui glonț, doar în speranța că m-ar putea astfel convinge să-i scot glonțul și să înghit totodată și o picătură de sânge. E complet ridicol. De fapt, știi, impresia mea e că ai deschis acest subiect numai pentru a nu te mai bate la cap în legătură cu Portia. Ceea ce n-am să fac. Părerea mea este că Portia s-a întâlnit cu tine doar pentru a fi invitată în clubul ăla intim. Din moment ce e văzută în compania unui vampir, oamenii vor crede că este capabilă și de alte lucruri. Așadar, Portia speră să ajungă acolo și să afle cine l-a ucis pe Lafayette, după care Andy va scăpa de orice învinuire.

— E un scenariu foarte complicat.

— Îl poți infirma? l-am întrebat, mândră că folosisem un termen din rubrica „Un cuvânt pe zi” din calendar.

— Într-adevăr, nu, îmi răspunse el, rămânând perfect nemișcat.

Ochii îi încremeniseră, brațele îi erau complet relaxate și, din moment ce Bill nu respiră, arăta absolut inert.

În cele din urmă, clipi.

— Ar fi fost poate mai bine dacă mi-ar fi spus de

la început ce intenționează.

— Sper că n-ai fost atât de imprudent încât să te culci cu ea, i-am zis, recunoscând că numai ideea în sine mă înnebunea de gelozie.

— Chiar mă gândeam când o să mă întreb acest lucru, îmi spuse el calm. De parcă n-ai ști că nu voi împărți niciodată același pat cu un Bellefleur. În plus, nici ea nu dorește câtuși de puțin să se culce cu mine. De fapt, am văzut imediat că i-a fost extrem de greu să pretindă că ar dori acest lucru, la o dată viitoare. Portia nu știe deloc să joace teatru. De fiecare dată când am ieșit împreună, n-a făcut decât să mă plimbe prin tot felul de locuri, unde, după cum spunea ea, Frăția ar avea simpatizanți, precum și un depozit secret de arme.

— Atunci de ce ai acceptat toate acestea?

— Este totuși o persoană vrednică de respect și, bineînțeles, am vrut să văd dacă ești geloasă.

— Ah, înțeleg. Și, ce crezi?

— Ei bine, răspuse el, nu mai vreau să te văd nici măcar la un metru de cretinul ăla frumușel.

— JB? Sunt ca o soră pentru el, i-am răspuns.

— Ai uitat, dar ai băut din sângele meu și îmi pot da seama foarte bine ce simți, îmi zise Bill. Nu cred să te simți ca o soră pentru el.

— Iar prin asta îți poți explica și motivul pentru care mă aflu acum în pat cu tine, nu?

— Ești cu mine fiindcă mă iubești.

Am pufnit în răs, chicotind lipită de gâtul lui.

— Se apropie zorile, îmi spuse. Trebuie să plec.

— Bine, pușor, i-am zâmbit, privindu-l cum își

strângea lucrurile. Să știi că îmi datorezi un jersey și un sutien. De fapt, două, pentru că unul mi l-a rupt Gabe, iar atunci eram în timpul serviciului. Și, aseară, tu mi-ai rupt alt sutien, plus jerseyul.

— Tocmai de aceea am și cumpărat un magazin cu haine de damă, mi-a zis foarte liniștit. Așa încât să le pot rupe ori de câte ori simt nevoia să fac acest lucru.

Am răs și m-am întins pe spate. Nu-mi strica să mai dorm câteva ore. Încă zâmbeam când a ieșit din cameră și mai știu doar că m-am trezit la mijlocul dimineții, simțind în inimă o bucurie pe care nu o mai cunoscusem de mult timp. (Sau, cel puțin, mie mi se părea că trecuse foarte mult timp.) Am intrat în baie cu oarecare precauție, cu intenția de a mă scălda într-o cadă plină cu apă caldă și, imediat ce-am început să mă spăl, am simțit ceva în lobul urechilor. M-am ridicat în cadă și am privit în oglinda de deasupra chiuvetei: în timp ce dormeam, Bill îmi pusese în urechi cerceii cu topaz.

Dorea să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

Deoarece reîntâlnirea noastră fusese secretă, eu am fost prima care a primit invitația la club. Nu mă gândisem o clipă că s-ar fi putut întâmpla așa ceva, dar, odată ce-a devenit un fapt, din moment ce până și Portia își dăduse seama că ar putea primi o invitație similară dacă era văzută în compania unui vampir, am înțeles de îndată că era normal ca eu să fi fost prima vizată.

Spre surpriza și dezgustul meu, cel care a

deschis discuția în acest sens a fost nimeni altul decât Mike Spencer. Mike era managerul unei case de pompe funebre și, totodată, medic legist în Bon Temps, iar între noi nu exista o relație prea cordială. Cu toate acestea, îl cunoșteam de când mă știam și îl tratam întotdeauna cu respect – un obicei pe care mi-era greu să-l încalc. În seara aceea, Mike venise la Merlotte's îmbrăcat în hainele pe care obișnuia să le poarte când lucra la firma lui de pompe funebre, deoarece sosise de la priveghiul doamnei Cassidy. Costumul negru, cămașa albă, cravata simplă, cu dungi, și pantofii lustruiți îi schimbaseră complet aspectul. Nu mai semăna câtuși de puțin cu acel Mike Spencer căruia îi plăceau cravatele-șnur și cizmele cu vârfuri ascuțite.

Din moment ce Mike era cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât mine, l-am privit întotdeauna ca pe un bătrân și, din acest motiv, atitudinea lui m-a șocat pur și simplu. La fel de surprinzător era și faptul că stătea singur la masă. Când i-am dus un hamburger și o bere, în timp ce și plătea consumația, mi-a spus complet dezinteresat:

— Sookie, ne întrebam dacă poți să vii și tu mâine-seară în casa lui Jan Fowler de pe malul lacului, unde ne strângem câțiva cunoscuți.

Norocul meu că am un foarte bun control al mimicii, deoarece, în acel moment, ușor amețită, m-am simțit de parcă s-ar fi deschis sub mine un hău. Am înțeles îndată la ce făcea referire, dar tot nu-mi venea să cred ce aud. Am început imediat

să-l scrutez mental și i-am zis:

— Ați spus „câțiva cunoscuți”, nu? Cine ar fi aceștia, domnule Spencer?

— Sookie, n-ai vrea să-mi spui mai bine Mike?

Am consimțit dând din cap și am continuat să-i cercetez mintea, care... Oh, Dumnezeule, Louise ar paraliza dacă ar ști ce-i trece prin cap!

— Da, vor fi acolo și câțiva prieteni de-ai tăi, printre care Portia, Tara și Fraieru', precum și soții Hardaway.

Tara și Fraieru'... un alt șoc pentru mine.

— Și ce anume se întâmplă la petrecerile astea? Doar bem și dansăm?

Nu era deloc o întrebare deplasată. Indiferent câți oameni știau că dețin capacitatea de a citi gândurile și oricât de multe mărturii ar fi existat în acest sens, nimeni nu credea cu adevărat că sunt capabilă de acest lucru. Mike, de asemenea, nu credea că pot să recepționez cu adevărat imaginile și noțiunile ce-i bântuiau prin minte.

— Ei bine, câteodată ne mai și destrăbălăm puțin. Din moment ce te-ai despărțit de prietenul tău, ne-am gândit că ți-ar prinde bine puțină distracție.

— Da, poate am să vin, i-am răspuns deloc entuziasmată, așa încât să nu arăt prea nerăbdătoare. Când vă întâlniți?

— Măine-seară, la zece.

— Mulțumesc de invitație, i-am spus politicoasă, luându-mi bacșișul și apoi îndepărtându-mă agale.

În clipele de răgaz din restul programului de lucru, am analizat profund situația: la ce va ajuta

vizita mea acolo? Oare aş putea afla ceva prin care să dezleg misterul morţii lui Lafayette? Nu-l plăceam prea mult pe Andy Bellefleur, iar de-acum o plăceam şi mai puţin pe Portia, însă nu era corect ca Andy să fie condamnat şi să-i fie distrusă reputaţia pentru o faptă pe care nu o comisese. Pe de altă parte, se înţelegea de la sine că petrecăreţii de la vila de pe malul lacului vor căpăta suficientă încredere în mine şi îmi vor destăinui secretele lor cele mai tainice numai după ce voi deveni de-a casei – ceea ce mi-ar fi fost imposibil. Nu eram sigură că voi putea face faţă nici unei singure întâlniri. Pentru nimic în lume nu doream să-mi văd prietenii şi vecinii „destrăbălându-se”. Nu voiam să-i văd participând la genul acesta de distracţii.

— Ce s-a întâmplat, Sookie? m-a iscodit Sam, atât de aproape de mine, încât am tresărit.

L-am privit, dorindu-mi să-l pot întreba ce gândeşte. Deşi slăbuţ, Sam era musculos, puternic şi isteţ. Contabilitatea, administrarea barului, organizarea şi întreţinerea localului – nici una din aceste treburi nu păreau să-l epuizeze. Sam era un bărbat independent, pe care îl plăceam şi în care aveam încredere.

— Am o mică dilemă, i-am răspuns. Sam, ce te nelinişteşte?

— Sookie, seara trecută am primit un telefon foarte interesant.

— De la cine?

— De la o femeie cu voce piţigăiată din Dallas.

— Serios? l-am întrebat, zâmbind larg, fără să-

mi folosesc rânjetul prin care obișnuiesc să-mi ascund nervozitatea. Era cumva o femeie de origine mexicană?

— Așa mi s-a părut. Mi-a vorbit și de tine.

— E țâfnoasă și înfiptă, i-am spus.

— Și are o mulțime de prieteni.

— În genul acelor pe care ți i-ai dori și tu?

— Am deja câțiva prieteni foarte buni, mi-a răspuns Sam, strângându-mi scurt mâna. Dar e plăcut să cunoști persoane cu care ai interese comune.

— Așadar, te duci în Dallas?

— S-ar putea. Pentru moment, mi-a făcut cunoștință cu niște persoane din Ruston care...

...sunt capabile să-și schimbe forma fizică în nopțile cu lună plină, l-am completat mental.

— Cum te-a găsit? Eu nu i-am dat numele tău, pentru că nu știam dacă vrei sau nu să-ți dezvălui identitatea.

— Te-a găsit mai întâi pe tine, îmi răspunse Sam. Iar apoi i-au spus câțiva... localnici cine îți este șef.

— Cum de n-ai luat legătura cu grupul lor până acum?

— Până când nu mi-ai povestit pățania cu menada, n-am crezut că mai am de cunoscut atât de multe lucruri.

— Sam, te-ai văzut cu ea?

— Da, am petrecut câteva nopți împreună, în pădure. Atât în pielea lui Sam, cât și în cealaltă formă a mea.

— Dar e o ființă foarte rea, am răbufnit.

Sam își îndreptă brusc spatele.

— La fel ca și mine, este o ființă supranaturală, îmi spuse el impasibil. Nu e nici bună, nici rea, ci este așa cum este.

— Eh, fii serios, i-am zis, nevenindu-mi să cred că aud una ca asta din gura lui Sam. Dacă se comportă în acest fel, înseamnă că vrea ceva de la tine, am adăugat, amintindu-mi de frumusețea menadei, excluzând desigur sângele din jurul gurii.

Aspect care pe Sam, ca teriantrop, nu l-ar fi deranjat câtuși de puțin.

— Ah, am îngăimat, înțelegând brusc despre ce era vorba. Chiar dacă nu-i puteam citi clar gândurile, întrucât și Sam era o ființă supranaturală, i-am perceput imediat starea emoțională – aceea de jenă, excitație, resemnare și erotism.

— Oh, am repetat, întru câtva mai categorică. Sam, scuză-mă. N-am vrut să vorbesc urât de cineva cu care... Aăă...

Oricât ar fi fost de corectă, mi-era tare greu să folosesc expresia „te culci”.

— ...cu care îți petreci timpul liber, i-am zis neconvingătoare. Sunt sigură că este o persoană foarte drăguță, odată ce ajungi s-o cunoști mai bine. Posibil să-i port ranchiună și din pricina dungilor violete cu care mi-a înfrumusețat spinarea. O să încerc să-mi mai elimin din prejudecăți, i-am zis, plecând să iau o comandă și lăsându-l pe Sam cu gura căscată.

I-am telefonat apoi lui Bill și i-am lăsat un mesaj. Neștiind ce intenționează în privința Porției

și gândindu-mă că exista posibilitatea să mai fie cineva în cameră atunci când își va asculta mesajele, i-am zis: „Bill, mâine-seară sunt invitată la o petrecere. Dă-mi de știre dacă socotești că nu e bine să mă duc.” Nu i-am mai spus cine sunt, fiindcă știam că-mi cunoaște vocea. De asemenea, era posibil ca și Portia să-i fi lăsat un mesaj similar – o idee care m-a înfuriat peste măsură.

În drum spre casă, am sperat că Bill mă va asalta cu același erotism ca și noaptea trecută, dar curtea și împrejurimile casei erau pustii. Odată ce-am intrat, atenția mi-a fost imediat atrasă de luminița intermitentă a robotului telefonic.

— Sookie, se auzi vocea calmă a lui Bill, să nu cumva să te aventurezi în pădure. Menada n-a fost deloc mulțumită de tributul pe care i l-am oferit. Eric s-ar putea să-ți telefoneze mâine-noapte, deoarece vine în Bon Temps să negocieze cu ea. În Dallas, celelalte... persoane, cele care te-au ajutat, le cer o recompensă uriașă vampirilor de-acolo, așa că voi pleca în Dallas cu Anubis, pentru a mă întâlni cu ele, împreună cu Stan. Știi unde voi fi cazat.

Groaznic! Bill nu va fi în Bon Temps să mă ajute, și-mi era complet inaccesibil. Sau nu? Fiind ora unu dimineața, am sunat imediat la hotelul Silent Shore, al cărui număr de telefon avusesem grijă să mi-l trec în agendă. Bill nu se cazase, dar coșciugul – pe care recepționerul îl numise „bagajul” – era deja în camera pe care o rezervase. I-am lăsat și acolo un mesaj, pe care a trebuit să-l cifrez în așa fel încât să nu poată fi înțeles de un străin.

Cu o noapte în urmă nu dormisem mai deloc și mă simțeam foarte obosită, însă nu aveam nici cea mai mică intenție să merg neînsoțită la petrecerea de a doua zi. Am oftat profund și am format numărul de la barul vampirilor din Shreveport, Fangtasia.

— Ați apelat barul Fangtasia, unde morții revin la viață noapte de noapte, se auzi vocea înregistrată a unuia din asociați, Pam. Pentru orele de funcționare ale localului, formați unu. Pentru a rezerva o masă, formați doi. Pentru a vorbi cu o persoană vie ori cu un vampir mort, formați trei. Sau, dacă vreți cumva să faceți o glumă proastă, vă spunem doar atât: vă găsim, oriunde ați fi.

Am format trei.

— Fangtasia, răspuse Pam, de parcă ar fi fost cea mai plictisită persoană din lume.

— Bună, i-am spus voioasă, intenționând astfel să-i contracarez lehamitea. Pam, Sookie la telefon. Eric este pe-acolo?

— Da, întreține maimuțoii, îmi zise Pam. Ceea ce însemna probabil că Eric ședea într-un fotoliu în mijlocul barului, arătând splendid și înfiorător, deopotrivă. Bill îmi spusese că unii vampiri aveau contracte cu Fangtasia, unde veneau o dată sau de două ori pe săptămână, pentru a ajuta la fluxul turiștilor. Ca proprietar, Eric se afla acolo noapte de noapte. Mai exista un bar pe care vampirii îl frecventau de bunăvoie, unde turiștii umani nu se aventurau niciodată. Nici eu nu fusesem în localul acela, dar asta numai pentru că mă săturam deja de baruri în orele pe care le petreceam la muncă.

— Vă rog, doamnă, puteți să mi-l dați la telefon?

— Ah, bine, îmi zise în silă. Am auzit că ai avut ceva peripeții în Dallas, continuă ea, în timp ce mergea, deși nu-i auzeam cu adevărat pașii, ci doar fluctuațiile zgomotului de fundal.

— Unele de neuitat.

— Ce părere ți-a făcut Stan Davis?

Hmmm.

— Un tip aparte.

— Și mie îmi place aspectul ăla de mocofan.

Bine că nu se afla lângă mine, să mă fi văzut cum m-am strâmbat în receptorul telefonului. Nu mă gândisem niciodată că Pam îndrăgea bărbații.

— Mi s-a părut că, momentan, nu are o relație cu cineva, i-am zis, speram eu, la întâmplare.

— Ah, atunci poate că-mi voi lua o scurtă vacanță și voi pleca la Dallas.

Era o informație nouă și pentru mine, întrucât nu știam că și între vampiri se pot înfiripa relații amoroase. Nu văzusem până atunci doi vampiri care să fie împreună.

— Aici sunt, îmi zise Eric.

— Și eu tot aici, i-am răspuns ușor amuzată de stilul lui Eric de a răspunde la telefon.

— Ah, Sookie, micuța mea sugătoare de gloanțe, îmi spuse el drăgăstos și tandru.

— Ah, Eric, vânjosul meu fățarnic.

— Dorești ceva, draga mea?

— În primul rând, nu sunt draga ta și știi bine acest lucru. În al doilea rând, Bill mi-a spus că sosești aici mâine-noapte, așa e?

— Da, pentru a cutreiera pădurile în căutarea

menadei care a considerat total inadecvată oferta noastră de vin de colecție și un taur tânăr.

— I-ați luat un taur viu? am întrebat, închipuindu-mi-l fermecată pe Eric mânând o vită în remorca mașinii și transportând-o apoi pe o șosea laterală până la marginea pădurii, unde trebuia s-o dea jos și s-o gonească în pădure.

— Da, chiar așa am făcut. Eu, Pam și Indira.

— A fost distractiv?

— Nespus, îmi răspunse ușor surprins. N-am mai văzut de câteva secole o vită. Pam a trăit numai la oraș, iar Indira s-a arătat mult prea fascinată de taur, ca să-mi mai fie și de ajutor. Însă, dacă îți plac astfel de expediții, data viitoare când mai transportăm animale, te chem și poți veni și tu cu noi.

— Mulțumesc, ar fi minunat, i-am zis, fiind aproape convinsă că era un telefon pe care nu aveam să-l primesc vreodată. Uite de ce te-am sunat: aș vrea să mă însoțești la o petrecere mâine-noapte.

A urmat o tăcere îndelungată.

— Nu-ți mai ține Bill de urât în pat? Au devenit cumva permanente neînțelegerile care au apărut între voi în Dallas?

— Ceea ce voiam să spun este următorul lucru: Bill a plecat la Dallas și am nevoie de cineva care să-mi păzească spatele mâine-seară, i-am zis, plesnindu-mă pe frunte cu dosul palmei. Nu pot să-ți dau acum toate detaliile, dar important e că trebuie neapărat să merg mâine la o petrecere cam deocheată... adică, un fel de... orgie. Am

neapărată nevoie de cineva, în caz că... pentru orice eventualitate.

— Este fascinant, răspunse Eric încântat de-a binelea. Și, din moment ce am mâine drum prin oraș, te-ai gândit să-ți fiu escortă la o orgie, nu?

— Da, fiindcă știu că poți să arăți ca un om, i-am zis.

— Este vorba de o orgie a oamenilor? Una în care nu sunt invitați și vampiri?

— Da, o orgie unde nici unul dintre invitați nu știe că va sosi acolo un vampir.

— Așadar, cu cât voi arăta mai uman, cu atât voi părea mai inofensiv, corect?

— Da. Trebuie să le citesc mințile, să le aflu gândurile. Și vom pleca imediat ce-i voi sugestiona să-și amintească lucrul pe care vreau să-l descopăr.

Îmi venise o idee excelentă prin care să-i determin să se gândească la Lafayette, dar nu i-am mai dezvăluit-o lui Eric, pentru că tocmai asta avea să fie problema.

— Altfel spus, vrei să particip la o orgie cu oameni, unde nu voi fi bine venit și de unde vom pleca înainte să apuc să mă distrez și eu puțin?

— Da, i-am zis, aproape chițâind de nerăbdare, hotărându-mă să insist, pentru că tot intrasem în horă: Și... ce crezi, ai putea să te prefaci că ești homosexual?

O nouă pauză îndelungată.

— La ce oră vrei să ajung? întrebă încet Eric.

— Păi, ce zici, e bine la nouă și jumătate? Fiindcă trebuie să-ți mai destăinui câteva

amănunte.

— La nouă și jumătate sunt la tine.

— Duc telefonul înapoi în cameră, îmi zise Pam.
Ce i-ai spus lui Eric? Pentru că și-a închis ochii și tot
dă încet din cap.

— Nu zâmbește, măcar puțin?

— Absolut deloc, mi-a răspuns Pam.

Capitolul 10

Bill nu m-a sunat în noaptea aceea, iar a doua zi am plecat de la muncă înainte de asfințit, îmi lăsase totuși un mesaj pe care l-am ascultat imediat ce-am ajuns acasă și am început să mă aranjez pentru „petrecere”.

— Sookie, mi-a fost foarte greu să înțeleg ce-mi spuneai în mesajul acela codificat, mi-a zis. Vocea calmă cu care îmi vorbea de obicei căpătase o tonalitate de tristețe și supărare. Dacă ești hotărâtă să participi la petrecerea aia, nu te duce singură, pentru nimic în lume. Nu merită. Roagă-l pe Sam să te însoțească, ori pe fratele tău.

Ei bine, îmi găsisem pe cineva mult mai puternic, fapt datorită căruia ar fi trebuit să mă simt cu adevărat în siguranță. Nu credeam însă că l-aș putea liniști pe Bill, dacă i-aș fi transmis că merg însoțită de Eric.

— Stan Davis și Joseph Velasquez îți transmit salutările lor, precum și Barry, tânărul responsabil de bagajele clienților.

Am zâmbit. Ședeam în mijlocul patului cu picioarele încrucișate, îmbrăcată doar într-un vechi capot din bumbac și îmi ascultam mesajele pieptănându-mi părul relaxată.

— N-am uitat nici acum noaptea de vineri, continuă Bill pe același ton care mă înfiora. Și nu o voi uita vreodată.

— Ce s-a petrecut între voi vineri-noapte? întrebă Eric.

Am tresărit puternic și, odată ce-am simțit că inima avea să-mi rămână în cavitatea toracică, am sărit din pat și m-am repezit spre el cu pumnii încleștați.

— Ești suficient de vârstnic încât să știi că nu trebuie să intri în casa cuiva fără să bați la ușă că ai voie și să-i păsești pragul numai după ce ești invitat înăuntru. Așadar, când m-ai auzit pe mine să te fi invitat în casă?

— Când am trecut pe-aici luna trecută, să-l văd pe Bill. Să știi că am ciocănit la ușă, îmi răspuse Eric, străduindu-se să arate cât mai jignit. Nu mi-ai răspuns și, auzind voci, am intrat și chiar te-am strigat pe nume.

— Poate că doar mi-ai șoptit numele, i-am răspuns la fel de furioasă. Oricum, a fost foarte urât din partea ta și știi și tu bine acest lucru!

— Cu ce te îmbraci pentru petrecere? întrebă el, schimbând imediat subiectul. Cum ar putea apărea la o petrecere erotică o tânără cuminte ca tine?

— Nu știu, i-am zis, temperată brusc de această dilemă. Ar trebui să aleg ceva prin care să arăt că sunt genul de fată căreia îi plac orgiile, dar n-am fost niciodată la așa ceva și n-am nici cea mai vagă idee cu ce m-aș putea îmbrăca, deși știu foarte bine cum să mă fardez.

— Eu am participat la orgii, se lăudă el.

— Oare de ce nu mă surprinde lucrul ăsta? Și cu ce te-ai îmbrăcat?

— Ultima dată am ales un costum de fiară, dar,

de această dată, m-am hotărât la ceva cu totul diferit.

Eric venise îmbrăcat într-un trenci lung, pe care și l-a scos brusc, moment în care n-am putut decât să încremenesc și să mă holbez la el. Evident, Eric era genul de bărbat care prefera blugii și tricourile, dar, în seara asta, alesese un maiou roz și pantaloni mulați, până la genunchi. Nu știu de unde îi procurase și habar n-aveam dacă exista vreo firmă care producea pantaloni din lycra pentru bărbați, măsură mare. Pantalonii erau trandafiriu-azurii, cu model asemănător șuvițelor unduitoare de pe părțile laterale ale camionetei lui Jason.

— Oho, i-am spus, neștiind cum altfel să mă exprim. Uau, chiar că-i un echipament pe cinste.

Când ai în față un tip masiv, îmbrăcat doar în pantalonași mulați, nu prea mai ai ce să-ți imaginezi. Am rezistat însă ispitei de a-i cere lui Eric să se întoarcă puțin și cu spatele.

— M-am gândit că n-aș fi prea convingător în rolul de partener pasiv, îmi zise Eric, așa că am ales vestimentația asta mixtă, pentru a da de înțeles că sunt deschis la orice.

Eric își dădu ochii peste cap și chiar părea să-i placă această ipostază inedită.

— Ah, bineînțeles, i-am răspuns, încercând să privesc în altă parte.

— Vrei să-ți caut eu ceva cu care să te îmbraci? se oferă Eric, deschizând sertarul de sus al dulapului, înainte să apuc să-i spun:

— Nu, nu! Găsesc eu ceva!

Însă n-am reușit să aleg altceva, în afara unui tricou și a unor pantalonași scurți foarte sexy. În orice caz, pantalonașii de blugi îmi rămăseseră din perioada liceului și îmi veneau „ca un cocon ce învăluie trupul delicat al fluturelui”, după cum îmi spusese Eric poetic.

— Sau, mai degrabă, ca unei starlete din filmele deocheate, am bombănit, întrebându-mă dacă modelul dantelei bikinilor avea să-mi rămână imprimat pe fund pentru tot restul vieții.

Mi-am asortat blugii scurți cu un sutien albastru-argintiu, peste care mi-am pus un maiou ce lăsa la vedere cea mai mare parte a modelului sutienului – un articol de lenjerie pe care Bill încă nu-l văzuse și care îmi rămăsese astfel în bună stare. Bronzul pielii nu-mi dispăruse și am hotărât să-mi las părul desfăcut.

— Hei, ia te uită, avem părul de aceeași culoare, i-am spus, privindu-mă în oglindă alături de el.

— Chiar așa, fato, îmi zâmbi Eric. Dar, ia zi-mi, ești blondă peste tot?

— Ai vrea să știi, nu?

— Mai întrebă? îmi răspunse el simplu.

— Eh, atunci vei rămâne doar cu imaginația.

— Chiar asta și fac. Sunt convins că ești blondă peste tot.

— Același lucru l-aș putea spune și eu despre tine, după culoarea părului de pe piept.

Eric îmi ridică brațul și îmi privi subsuoara.

— Voi, femeile, sunteți tare prostuțe că vă radeți părul de pe corp, îmi spuse el, dându-mi drumul brațului.

Am dat să-i mai spun ceva pe această temă, dar mi-am dat brusc seama de consecințele dezastruoase ale răspunsului meu, așa că i-am spus grăbită:

— Gata, trebuie să plecăm.

— Nu-ți dai și cu parfum? întrebă el, în timp ce mirosea sticlutele de pe măsuța de toaletă. Ah, uite, dă-ți cu ăsta! adăugă, aruncându-mi o sticlută, pe care am prins-o fulgerător, moment în care a ridicat din sprâncene mirat: Miss Sookie, se pare că ai mai mult sânge de vampir decât am bănuțit.

— Ah, Obsession, i-am zis, privind flaconul și având grijă să nu răspund la observația lui, după care mi-am parfumat ușor sânii și zona din spate a genunchilor, gândindu-mă că sunt astfel acoperită din cap și până în picioare.

— Sookie, ce-ai de gând în seara asta? întrebă Eric, privindu-mi cu interes mișcările.

— Mergem la petrecerea asta stupidă, așa-zis sexy, ne implicăm în această direcție numai atât cât este necesar, până când reușesc să aflu informațiile dorite.

— Referitoare la?

— La uciderea lui Lafayette Reynold, bucătarul de la Merlotte's.

— Și pentru ce facem acest lucru?

— Pentru că l-am plăcut pe Lafayette și, de asemenea, pentru a elimina suspiciunile de crimă care planează asupra lui Andy Bellefleur.

— Bill știe că încerci să salvezi un Bellefleur?

— De ce mă întrebi asta?

— Știi bine că Bill îi urăște pe cei din familia Bellefleur, îmi răspunse Eric, de parcă acesta ar fi trebuit să fie cel mai cunoscut lucru din Louisiana.

— Nu, i-am zis. Nu știam chestia asta, am adăugat, așezându-mă pe scaunul de lângă pat, privindu-l fix pe Eric. De ce?

— Sookie, va trebui să-l întrebi pe Bill acest lucru. Ia zi-mi, ăsta e singurul motiv pentru care mergem acolo? Nu cumva te folosești de acest pretext pentru a te apropia de mine?

— Nu sunt eu chiar atât de vicleană și de isteată, Eric.

— Sookie, te minți singură, îmi răspunse Eric cu un zâmbet splendid.

Amintindu-mi de spusele lui Bill referitoare la posibilitatea ca Eric să-mi simtă stările interioare, m-am întrebat cât de multe aflate Eric despre mine.

— Eric, uite ce vom face, i-am zis, ieșind pe ușă și traversând veranda neacoperită – moment în care m-am oprit și am reflectat cum să-i transmit cât mai bine ceea ce voiam să-i spun.

Eric așteptă. Cerul înnorat al serii îmi dădea sentimentul că pădurea înconjura de foarte aproape casa. Noaptea îmi părea apăsătoare, dar numai pentru că mergeam la o întrunire pe care o găseam complet dezgustătoare, unde urma să aflu cine știe ce lucruri despre oameni pe care nu-i cunoșteam și pe care nu doream să-i cunosc. După ce-am învățat o viață întreagă cum să blochez mental informațiile impudice, mi se părea stupid să caut acum exact acest gen de gânduri. Simțeam

Însă că am un fel de obligație civică față de Andy Bellefleur și trebuia să descopăr adevărul; în plus, o respectam pe Portia pentru devotamentul și dorința ei de a-și salva fratele și de a se supune în acest sens chiar și unor ipostaze complet neplăcute. Îmi era de neînțeles dezgustul sincer pe care îl simțea față de Bill, repulsie pe care mi-a confirmat-o și Bill, când mi-a spus că Portia era cu adevărat înspăimântată de el. Mă simțeam înfricoșată de orele ce aveau să vină, precum și de perspectiva descoperirii chipului ascuns al unor persoane pe care le cunoșteam de-o viață.

— Să nu permiți nimănui să se atingă de mine, da? i-am zis lui Eric fără să mai pierd vremea. Nu am nici o intenție de a ajunge la intimitate cu vreunul dintre oamenii de acolo. Mi-e teamă să nu se întâmple ceva neplăcut, să întrecă cineva măsura. Chiar dacă fac acest lucru pentru a răzbuna moartea lui Lafayette, nu sunt totuși dispusă să merg atât de departe și să mă implic sexual cu vreunul din petrecăreți.

Aceasta era adevărata mea temere, frică pe care nu mi-o recunoscusem până în acel moment, respectiv posibilitatea de a fi păcălită, de a nu mă putea apăra și de a mă transforma într-o victimă. În copilărie am trecut prin ceva cumplit, printr-o experiență josnică, pe care n-am putut s-o întâmpin și nici s-o controlez. Mi-aș dori mai degrabă să mor, decât să fiu încă o dată supusă unui asemenea abuz. De aceea m-am și împotrivit lui Gabe cu atât de multă furie și m-am simțit extrem de ușurată când Gabe a sfârșit în

strânsoarea necruțătoare a lui Godfrey.

— Ai atât de multă încredere în mine? întrebă surprins Eric.

— Da.

— E... o nebunie, Sookie.

— Aici nu sunt de acord cu tine.

Nu știam de unde căpătasem atât de multă siguranță, dar aceasta era o certitudine. Mi-am pus pe mine puloverul gros și lung pe care-l țineam pe braț și am pornit spre mașină.

Clătinând ușor din cap și strângându-și pardesiul în jurul trupului, Eric îmi deschise portiera Corvette-ului său roșu. Urma să ajung la orgie în stil mare.

I-am explicat lui Eric pe unde s-o ia către lacul Mimosa și, în timp ce mergeam – mai bine zis, zburam – pe o șosea îngustă, cu două benzi, i-am povestit evenimentele recente. Eric conducea cu deosebit entuziasm și impetuositate. Dar și cu nesăbuința cuiva care știe că este extrem de greu de omorât.

— Nu uita totuși că eu sunt muritoare, i-am spus imediat ce-a luat o curbă cu o viteză atât de amețitoare, încât mi-aș fi dorit să am unghiile puțin mai lungi, așa încât să le pot mușca zdravăn.

— Mă gândesc adesea la asta, îmi răspunse Eric, privind fix șoseaua în fața lui.

N-am știut ce să înțeleg din răspunsul lui, așa că mi-am îndreptat gândurile spre lucruri mai relaxante: o baie fierbinte acasă la Bill; cecul gras pe care aveam să-l primesc de la Eric, odată ce vampirii din Dallas clarificau această problemă;

faptul că Jason se întâlnise cu o singură femeie timp de mai multe luni la rând, ceea ce însemna că avea gânduri serioase în privința ei, ori, la fel de posibil, ar fi putut însemna că le cunoscuse în districtul Renard pe toate femeile necăsătorite – precum și unele care n-ar fi trebuit să fi fost accesibile. Era o noapte minunată și răcoroasă, iar eu mă plimbam într-o mașină superbă.

— Ești fericită, spuse Eric.

— Da, chiar sunt.

— O să fie totul bine.

— Mulțumesc. Știu că așa va fi.

I-am arătat un mic semn pe care scria „Fowler” și indica spre un drum lateralnic, mascat aproape complet de un garduleț format din arbuști de mirt și măceși. Am intrat pe drumul îngust, pietruit și brăzdat de gropi, mărginit de copaci și înclinat destul de abrupt. Eric și-a manevrat încruntat Corvette-ul de-a lungul hârtoapelor. Odată ajunși la nivelul luminișului în care se afla cabana, costișa coborâse suficient cât să lase acoperișul casei puțin mai jos de înălțimea la care trecea șoseaua ce înconjura lacul. Pe pământul bătătorit din fața cabanei erau parcate patru mașini. Ferestrele erau deschise, pentru a permite răcorii nopții să intre în casă, dar storurile erau trase. Auzind dinăuntru mai multe voci, fără să disting sensul cuvintelor, am simțit dintr-odată un imbold puternic de a nu intra în cabana lui Jan Fowler.

— Ce zici, aș putea fi bisexual? întrebă Eric.

Nu părea să-l deranjeze nimic și, de fapt, arăta chiar amuzat. Am coborât și am stat față în față în

dreptul mașinii, în timp ce mi-am încălzit puțin mâinile în buzunarele puloverului.

— Da, i-am zis ridicând din umeri.

Ce importanță mai avea acest lucru? Deoarece trebuia oricum să ne prefacem. Am observat cu coada ochiului o mișcare în spatele unui stor ridicat parțial.

— Ai grijă, suntem urmăriți.

— Atunci o să mă port destul de intim, îmi zise Eric, aplecându-se și sărutându-mă, dar fără să mă apropie de el.

Având în vedere că nu m-a îmbrățișat, m-am simțit destul de relaxată. Știam că va trebui să vină și momentul în care voi fi nevoită să mă sărut și cu alte persoane, așa că n-am reacționat și mi-am impus să mă comport cât mai firesc.

Posibil să fi fost o persoană al cărei talent natural a fost dezvoltat de un profesor foarte priceput. Bill îmi spusese deja că sărut excelent și nici prin gând nu-mi trecea să-l dezamăgesc.

Judecând după starea pantalonilor elastici pe care-i purta Eric, eram sigură că Bill ar fi fost mândru de mine.

— Ești pregătit să intri? l-am întrebat, făcând tot posibilul să nu-mi cobor privirea mai jos de nivelul pieptului lui Eric.

— Nu chiar, dar n-avem ce face, îmi răspuse el. Cel puțin, în felul ăsta arăt în dispoziție maximă.

Chiar dacă mă necăjea gândul că era a doua oară când îl sărutasem pe Eric și îmi plăcuse mai mult decât ar fi trebuit, n-am putut să-mi rețin un surâs din colțul buzelor, în timp ce parcurgeam

terenul accidentat al luminișului. Am urcat treptele terasei spațioase din lemn, plină de scaune pliante din aluminiu, printre care se afla și un grătar mare cu gaz. Ușa din plasă a scârțâit în momentul când Eric a deschis-o, iar eu am ciocănit ușor în tocul ușii de la intrare.

— Cine e? se auzi vocea lui Jan.

— Sookie, împreună cu un prieten, i-am răspuns eu.

— Oh, minunat! Hai, intrați! strigă ea.

Toți cei prezenți și-au îndreptat privirile spre noi imediat ce-am deschis ușa. Odată ce Eric păși în spatele meu, zâmbetele de bun venit s-au transformat brusc în priviri mirate.

Când Eric s-a oprit în dreptul meu și și-a scos pardesiul, aruncându-l pe braț, am fost cât pe ce să pufnesc în râs când am văzut varietatea expresiilor celor din cameră. După șocul realizării faptului că Eric era vampir, realitate de care și-au dat cu toții seama în cel mult un minut, privirile au început să-l măsoare pe Eric din cap și până în picioare.

— Sookie, cine e prietenul tău? întrebă Jan Fowler, o localnică divorțată de nenumărate ori, intrată în al treilea deceniu de viață.

Jan purta un furou din dantelă; părul, ciufulit, îi era vopsit în șuvițe de culori diferite, iar machiajul i s-ar fi potrivit mai degrabă unei actrițe, pe scenă, întrucât efectul era puțin cam izbitor pentru atmosfera dintr-o cabană de pe malul lacului Mimosa. Se gândise probabil că, în calitate de gazdă, putea să se îmbrace cu orice dorește la

orgia pe care o organizează. Imediat ce mi-am dat jos puloverul, am avut parte de aceleași priviri indiscrete pe care le suportase și Eric.

— El este Eric, i-am zis. Deranjez cumva dacă am venit cu un prieten?

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, îmi răspunse Jan pe deplin sinceră, fără să privească o clipă spre chipul lui Eric.

— Eric, ce-ai vrea să-ți aduc de băut?

— Niște sânge ar fi perfect, îi răspunse el vesel.

— Ah, da, cred că avem pe aici o sticlă de Opozitiv, îi zise ea, neputându-și dezlipi ochii de la pantalonașii săi elastici. Câteodată... ne mai prefacem și noi, adăugă ea, ridicându-și sugestiv sprâncenele și privindu-l lascivă.

— Acum nu mai aveți de ce să vă prefaceți, i-a zis Eric, răspunzându-i printr-o privire la fel de provocatoare.

Urmând-o pe gazdă spre frigider, Eric îl mângâie ușor pe Fraieru' pe umăr, gest în urma căruia chipul acestuia se luminează brusc.

Mda. Ei bine, știam de la bun început că aveam să aflăm câteva lucruri noi. În dreptul lui Fraieru', Tara arăta atât de posomorâtă, încât sprâncenele negre păreau să i se fi lăsat complet peste căpruiul ochilor. Tara, deși alesese să poarte doar un sutien și un slip de un roșu-țipător, arăta totuși foarte senzuală, iar unghiile de la picioare și de la mâini și le asortase cu o oală de culoarea rujului. Venise pregătită. Când ni s-au întâlnit privirile, și-a îndreptat imediat ochii în altă parte. Nu a fost nevoie să-i citesc gândurile, ca să-i recunosc

sentimentul de rușine.

Mike Spencer și Cleo Hardaway ședeau amărâți pe canapeaua de lângă peretele din partea stângă. Căsuța, la fel ca majoritatea reședințelor de acest gen din Bon Temps, era mobilată numai cu vechituri și era formată în principal dintr-o cameră de zi spațioasă, pe al cărei perete din dreapta se aflau o chiuvetă și o sobă, iar în colțul îndepărtat o toaletă mascată de un intrând. În orice caz, cele mai multe din cabanele de pe lac nu au mochete groase și pufoase, nici perne aruncate peste tot prin cameră și nici storuri trase la toate ferestrele. În plus, pe mocheta erau împrăștiate tot felul de articole dezgustătoare – nici măcar nu știam la ce foloseau unele dintre ele.

Am arborat însă un zâmbet dezinvolt și am îmbrățișat-o pe Cleo Hardaway așa cum făceam de fiecare dată când ne vedeam. N-am putut totuși să nu observ cu această ocazie faptul că era mult mai îmbrăcată atunci când lucra în bufetul liceului. Nu același lucru îl puteam spune despre vestimentația lui Mike, care își alesese ceva mult mai sumar decât chiloțeeii cu șnur.

Da, știam că va fi rău, dar erau totuși câteva ipostaze la care nu mă așteptasem. Cleo își unsese cu gel sâni și uriași ciocolatii, care luceau la fel de puternic ca și părțile intime ale lui Mike. Nici măcar nu mai voiam să mă gândesc în ce mă băgasem.

Mike dădu să mă apuce de mână, dorind probabil să-l ajut să-și întindă gelul mai bine, dar m-am eschivat iute și m-am îndreptat spre Tara și Fraieru'.

— Nu credeam că vei veni, îmi zise Tara zâmbind, dar fără să fie cu adevărat bucuroasă.

De fapt, arăta îngrozitor de tristă. Probabil și datorită faptului că Tom Hardaway îngenunchease în fața ei și îi săruta de zor interiorul coapselor. Sau, posibil să o fi necăjit interesul evident al logodnicului ei pentru Eric. Când am încercat s-o privesc în ochi, am simțit dintr-odată că mi se face greață.

Deși nu venisem decât de cinci minute, simțeam că sunt cele mai lungi minute din viața mea.

— Vii des la astfel de reuniuni? am întrebat-o prostește pe Tara, în timp ce Fraieru' bâjbâia după năstureii șortului meu, fără să-și dezlipească ochii de la fundul lui Eric, care stătea în fața frigiderului și discuta cu Jan.

Fraieru' iarăși băuse. Îi simțeam damful băuturii. Ochii îi străluceau.

— Prietenul tău este într-adevăr mare, îmi zise el de parcă priveliștea i-ar fi lăsat gura apă.

Ceea ce poate se și întâmpla.

— Mult mai mare decât Lafayette, i-am șoptit, moment în care și-a întors brusc privirea spre mine. De aceea m-am și gândit că va fi bine venit.

— Ah, da, răspunse Fraieru', hotărât să nu-mi contrazică afirmația. Da, Eric... e cu adevărat mare. Bine că mai avem și noi parte de ceva diversitate.

— E incredibil că a venit în Bon Temps, i-am răspuns, încercând să nu par prea îndrăzneță și suportându-l pe Fraieru', în timp ce se tot chinuia

să-mi desfacă nasturele blugilor scurți.

Făcusem însă o greșeală să vin lângă el, pentru că Fraieru' nu se gândea decât la fundul lui Eric. Și la alte câteva părți ale acestuia.

Și, dacă tot vorbisem de lup, Eric mă îmbrățișa de la spate și mă îndepărtă de mâinile neîndemânaticale ale lui Fraieru'. M-am lăsat pe spate în brațele lui Eric, bucuroasă că-mi venise în ajutor. De fapt, mi-am dat seama că bucuria apăruse deoarece mă așteptam ca Eric să se comporte necuviincios. Este însă dezgustător să vezi astfel de atitudini la persoanele pe care le cunoști de-o viață. Nu știam dacă îmi pot controla chipul suficient de mult, așa încât să nu-mi trădez dezgustul, drept pentru care mi-am legănat șoldurile lipită de Eric și, imediat ce l-am auzit scoțând un geamăt de mulțumire, m-am întors cu fața la el și mi-am trecut brațele pe după gâtul lui, ridicându-mi privirea. Eric a răspuns bucuros sugestiei mele tăcute. Liniștită că-mi ascunsesem astfel chipul, puteam de-acum să-i dau frâu liber minții. Când Eric mi-a deschis ușor buzele cu limba, mi-am coborât bariera mentală și am rămas complet deschisă. Erau în cameră câțiva „emițători” atât de puternici, încât nu-mi mai permiteau să fiu eu însămi și îmi dădeau senzația că sunt o conductă străbătută de nevoile copleșitoare ale celor din jurul meu.

Am recepționat imediat nota principală a gândurilor lui Fraieru', care își amintea în acele momente de Lafayette, de corpul cafeniu și subțirel al acestuia, de tandrețea degetelor și ochii

machiați strident. Își aducea aminte de șoaptele sugestive ale acestuia și, deodată, își înăbuși aceste amintiri plăcute cu unele grețose, amintindu-și-l pe Lafayette protestând violent, strigând...

— Sookie, îmi șopti Eric atât de încet, încât nu cred să-l fi putut auzi altcineva. Sookie, relaxează-te. Sunt lângă tine.

I-am mângâiat gâtul și am simțit pe cineva în spatele lui Eric, o persoană care tocmai se lipise de el.

Jan își întinse brațul pe lângă Eric și începu să-mi mângâie fundul, atingere în urma căreia i-am simțit gândurile foarte clar; era o „transmițătoare” excepțională. I-am răsfoit mintea ca și cum aș fi frunzărit paginile unei cărți și n-am găsit nimic interesant. Jan nu se gândea decât la anatomia lui Eric și își făcea griji în privința fascinației pe care o avea față de Cleo și pieptul acesteia. Nimic care să-mi stârnească atenția.

M-am concentrat în altă direcție și m-am strecurat în mintea lui Mike Spencer, unde am găsit încâlceala obscenă la care mă și așteptam, printre care imaginea propriilor palme frământând sânii lui Cleo și imaginea unui alt trup cafeniu, inert și neînsuflețit. Gândul i-a îmbujorat brusc chipul. Am văzut-o pe Jan în amintirile lui dormind pe canapeaua bombată din cameră, în timp ce Lafayette îi amenința că dacă nu vor înceta să-l mai bată, va spune tuturor cu cine s-a culcat și tot ce fac ei acolo, moment în care Mike a tăbărât cu pumnii pe el, iar Tom Hardaway a îngenuncheat pe

pieptul negru și uscățiv...

Simțeam că trebuie să plec cât mai repede. Chiar dacă nu aflasem tot ce-mi propusesem, nu mai puteam suporta atmosfera din jurul meu. Nu știu cum ar fi putut îndura Portia asemenea scene, mai ales că, neavând harul de care mă bucuram eu, ar fi fost nevoită să rămână ceva timp în compania acestor persoane, pentru a afla cât de cât ce se petrecuse cu Lafayette.

Jan îmi masa în continuare fundul. Nu credeam să am vreodată parte de cel mai searbăd pretext pentru a face sex: o relație intimă în care să lipsească dăruirea mentală și sufletească, iubirea sau afecțiunea – ori chiar simplul sentiment de simpatie.

După cum aflasem de la prietena mea, Arlene, măritată de patru ori, bărbații nu au nici o problemă în acest sens. Din câte se părea, iată că existau și femei pe care nu le deranja acest lucru.

— Trebuie să ies până afară, i-am șoptit lui Eric, știind bine că mă poate auzi.

— Bine, hai să mergem împreună, îmi răspunse atât de încet, încât am avut impresia că i-am auzit vorbele doar mental.

Când m-a ridicat și m-a aruncat peste umărul său, părul mi s-a revărsat până aproape de mijlocul coapselor lui Eric.

— Ieșim puțin afară, îi zise el lui Jan, încheind cu un plescăit răsunător.

Ceea ce însemna probabil că îi dăduse un pupic.

— N-aș putea să vin și eu? murmură ea la fel de gutural ca Marlene Dietrich.

Norocul meu că nu-mi vedea nimeni chipul.

— Lasă-ne un minut singuri. Sookie este puțin cam rușinoasă, îi spuse Eric la fel de promițător ca un butoi plin cu o nouă aromă de înghețată.

— Încălzește-o bine, se auzi glasul înăbușit al lui Mike Spencer. De-abia așteptăm s-o vedem pe Sookie a noastră în călduri.

— O să fie fierbinte rău, îl asigură Eric.

— A naibii de fierbinte, adăugă Tom Hardaway dintre picioarele Tarei.

Apoi, mulțumită lui Eric, am ieșit și m-a întins numaidecât pe capota Corvette-ului, după care s-a lăsat pe mine, încadrându-mi umerii cu brațele și sprijinindu-și greutatea corpului în mâini.

Când și-a îndreptat privirea spre mine, chipul îi arăta ciudat. Caninii îi erau coborâți, iar ochii larg deschiși. Albul lor imaculat mi-a permis clar să văd acest lucru. În întinericul care ne înconjura, n-aș fi putut să-i văd albastrul irisurilor nici dacă aș fi vrut. Dar oricum nu-mi doream asta.

— A fost ceva..., însă n-am continuat, ci am făcut o pauză și am inspirat profund. În definitiv, a fost ideea mea să venim aici, așa că nu-ți voi reproșa dacă mă faci fățarnică, dar știi ce cred eu? Este ceva îngrozitor. Chiar le plac bărbaților asemenea lucruri? Sau femeilor, la drept vorbind? Este așa o mare mulțumire să faci sex cu cineva de care nici măcar nu-ți place?

— Sookie, tu mă placi? întrebă Eric, lăsându-se pe mine și începând să se miște extrem de sugestiv.

— Eric, nu mai știi de ce-am venit aici?

— Ne privesc cei din casă.

— Nu contează. Nu-ți mai amintești ce-am hotărât?

— Ba da.

— Bun, atunci hai să plecăm.

— Ai obținut dovada dorită? Ai descoperit ce doreai să afli?

— Nu am mai multe dovezi decât aveam înainte să venim aici și n-am aflat ceva care să poată fi prezentat ca probă în instanță, i-am zis chinuindu-mă să-i îmbrățișez mijlocul. Dar știu cine l-a omorât: Mike, Tom și, probabil, Cleo.

— Interesant, răspuse Eric fără nici un pic de sinceritate, vârându-și vârful limbii în urechea mea.

Întâmplarea făcea să-mi placă acest lucru, așa că am simțit cum mi se accelerează brusc respirația. Posibil să nu fi fost complet refractară în privința partidelor de sex ocazionale, așa cum crezusem. Dar, pe de altă parte, chiar îl plăceam pe Eric. Atunci când nu-mi era teamă de el.

— Nu, chiar urăsc chestia asta, i-am spus, hotărându-mă deja în acest sens. Nu-mi place absolut deloc, am adăugat înghiontindu-l puternic pe Eric, dar fără vreun rezultat concret. Eric, ascultă-mă. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru Lafayette și Andy Bellefleur. Chiar dacă n-am aflat mare lucru, Andy va trebui să se descurce singur cu informațiile pe care i le voi transmite. La urma urmelor, este polițist și poate să descopere probe concludente. Nu sunt îndeajuns de altruistă încât să merg atât de departe.

— Sookie, îmi zise Eric, care părea să nu fi auzit nimic din ce i-am spus. Hai, predă-te!

Eh, acum fusese cât se poate de direct.

— Nu, i-am zis cât am putut de categorică. Nu!

— O să te apăr eu de Bill.

— Tu ești cel care va avea nevoie de protecție! i-am răspuns eu, dar fără să mai fiu mândră de afirmația mea, odată ce-am reflectat scurt la aceasta.

— Ai cumva impresia că Bill e mai puternic decât mine?

— Nu vreau să continuăm discuția pe acest subiect, i-am zis.

După care am adăugat:

— Eric, îți apreciez dorința de a mă ajuta și de a veni într-un loc atât de cumplit ca acesta.

— Sookie, crede-mă, adunătura asta de gunoaie nu înseamnă nimic, dar absolut nimic, în comparație cu unele locuri pe unde am fost.

Îl credeam întru totul.

— Bine, dar pentru mine este ceva groaznic. Și, de fapt, chiar dacă ar fi trebuit să-mi dau seama că era normal ca o atmosferă de acest gen să-ți stârnească apetitul, știi foarte bine că n-am venit aici pentru a mă culca cu altcineva. Bill este prietenul și iubitul meu.

Chiar dacă sunau ridicol în aceeași propoziție cuvintele *iubit* și *Bill*, în micuța mea lume, rolul lui Bill era acela de „iubit”.

— Mă bucur să aud asta, se auzi un glas rece, bine cunoscut. Pentru că, altminteri, scena de față m-ar fi făcut să-mi reconsider poziția.

Ah, minunat!

Eric s-a ridicat brusc, iar eu am sărit de pe capota mașinii și am pornit repede în direcția din care auzisem vocea lui Bill.

— Sookie, mi-a spus el, odată ce m-am apropiat, se pare că nu pot să te las să pleci nicăieri de una singură.

Nu-mi dădeam seama prea bine, dar în semiobscuritatea care ne înconjura, Bill nu părea deloc bucuros să mă vadă. Sentiment pentru care nu-l puteam învinui cu nimic.

— Am greșit enorm, i-am spus cu toată sinceritatea și l-am îmbrățișat.

— Miroși a Eric, îmi șopti el cu fața cufundată în părul meu.

Eh, fir-ar să fie, pentru Bill miroseam întotdeauna a alți bărbați. Am simțit dintr-odată cum mă copleșește un sentiment de rușine și tristețe, moment în care mi-am dat seama că situația se putea înrăutăți serios.

Dar avea să se întâmple un lucru cu totul neașteptat, pentru că, în acel moment, Andy Bellefleur, zdrențuit și murdar din cap până-n picioare, ieși din tufișuri cu o pușcă în mână.

— Sookie, dă-te de lângă vampir, îmi zise el.

— Nu, i-am spus, îmbrățișându-l puternic pe Bill, fără să reușesc să-mi dau seama cine pe cine proteja.

Oricum, dacă Andy ne dorea despărțiți, eu voiam cu orice preț să rămânem cât se poate de uniți.

Deodată, pe terasa cabanei au răbufnit

vociferări. Cu toate că nici unul din noi nu ridicase glasul, era clar că ne urmărise cineva de la fereastră – deși, mai devreme, mă întrebasesem dacă nu cumva inventase Eric acest lucru –, pentru că spectacolul din fața casei atrăsese atenția petrecăreților din interior. În răstimpul în care eu și Eric stătusem în curte, orgia continuase, întrucât Tom Hardaway și Jan erau complet despuiați, iar Fraieru' arăta mult mai băut decât îl văzusem mai devreme.

— Miroși a Eric, îmi repetă Bill printre dinți.

Ieșindu-mi complet din fire, m-am desprins imediat de el, uitând complet de Andy și de arma cu care ne amenința.

Reacționez arareori în acest mod, dar nu chiar atât de rar cum se întâmpla mai demult. Mă simțeam însă foarte bine dispusă.

— Da, așa e, iar eu n-ar trebui să-ți reproșez nimic în legătură cu mirosurile pe care le simt la tine și care-mi spun că ai fost cu șase femei! Ceea ce nu e nici pe departe greșit, nu?

Bill a rămas cu gura căscată și, în spatele meu, Eric a pufnit în răs. În timp ce grupul de pe verandă asista ca vrăjtit la cearta noastră, Andy considera că nu trebuie să-l ignorăm nici pe el, mai ales că avea o armă în mână.

— Adunați-vă laolaltă, strigă acesta; se vedea că băuse serios înainte să-și facă apariția aici.

Eric ridică din umeri și-i strigă:

— Bellefleur, ai avut vreodată de-a face cu un vampir?

— Nu, îi răspunse Andy. Dar gloanțele de argint

pot oricum să-ți pună capăt zilelor.

— Eh, s-o crez..., am dat să-i răspund, dar Bill mi-a acoperit imediat gura cu palma.

Gloanțele de argint erau fatale doar pentru vârcolaci. În cazul vampirilor, chiar dacă aceștia reacționau îngrozitor la argint, nu sufereau cu adevărat decât dacă erau loviți în locuri vitale.

Eric, ridicându-și mirat o sprânceană, porni totuși spre grupul dezmățaților adunați pe terasă. Bill m-a luat de mână și ne-am alăturat celorlalți. Mi-aș fi dorit în acele momente să știu ce gândește Bill.

— Care dintre voi e vinovat? Ori sunteți cu toții? urlă Andy.

Toți tăceam. În dreptul meu, îmbrăcată doar în lenjerie intimă roșie, Tara tremura vizibil și era foarte speriată. Întrebându-mă dacă ne-ar ajuta la ceva să-i aflu gândurile, mi-am îndreptat atenția spre Andy. Știu bine că persoanele băute nu sunt subiecți telepatici buni, deoarece le trec prin minte doar lucruri stupide, au idei pe care nu te poți bizui, iar amintirile lor sunt fluctuante. Lui Andy nu-i treceau prea multe gânduri prin minte. Important era că nu-i plăcea de nici unul dintre cei strânși în poiană, nici chiar de el însuși, și era hotărât să afle adevărul într-un fel sau altul.

— Sookie, vino aici, strigă el.

— Nu, i-a răspuns hotărât Bill.

— Vreau s-o am lângă mine în cel mult treizeci de secunde, altfel... o împușc! îi zise Andy, îndreptând pușca spre mine.

— Iar după aceea nu vei mai trăi decât cel mult

jumătate de minut, ripostă Bill.

Știam că vorbește cât se poate de serios. Andy l-a crezut și el.

— Nu-mi pasă, i-a răspuns Andy. Oricum, nu se termină lumea dacă dispăre Sookie.

Ei bine, chestia asta m-a înfuriat rău de tot. Începusem să mă calmez puțin mai devreme, dar afirmația lui mi-a reaprins nervii.

M-am smucit din mâna lui Bill și am coborât nervoasă treptele verandei. Nu eram însă atât de orbită de furie cât să-i ignor arma, deși am fost foarte tentată să-l apuc pe Andy de boașe și să strâng cu toată forța. Chiar dacă m-ar fi împușcat, știam cel puțin că-l făcusem să sufere serios. Însă, pe de altă parte, o astfel de reacție mi-ar fi fost la fel de dăunătoare ca și băutura. Merita oare să mă sacrific pentru un scurt moment de satisfacție?

— Sookie, ia citește-le mintea și spune-mi cine este făptașul, îmi ordonă Andy, apucându-mă de ceafă ca pe o marionetă și întorcându-mă cu fața spre grupul strâns pe terasă.

— Ce naiba crezi că făceam eu aici, idiotule? Ai cumva impresia că-mi place să-mi petrec timpul liber în compania unor nenorociți ca ăștia?

Drept răspuns, Andy mă zgâlțâi zdravăn de gât, oferindu-mi astfel posibilitatea să-i scap din strânsoare și să-i înșfac arma. Dar, chiar dacă eram foarte puternică, nu mă aflam totuși prea aproape de el, așa încât să pot fi sigură de reușita acțiunii. Am decis să mai aștept un minut și l-am văzut pe Bill străduindu-se să-mi transmită ceva prin mimica feței, însă n-am reușit să-l înțeleg. Eric

tot încerca s-o pipăie ca din greșeală pe Tara, ori pe Fraieru' – nu-mi dădeam seama prea bine.

Dinspre liziera pădurii se auzi scâncind un cățel. N-am putut să-mi întorc capul, dar am privit în acea direcție cu coada ochiului. Situația devenea tot mai interesantă.

— Ah, e Dean, i-am zis lui Andy. Ți-l mai aduci aminte pe câinele meu collie, nu?

Mi-ar fi prins bine ajutorul venit din partea unei persoane în carne și oase, dar, din moment ce Sam intrase în scenă în trupul câinelui în care obișnuia să se transforme, trebuia de-acum să rămână în forma în care venise, pentru că ar fi fost foarte riscant să-și demaște identitatea.

— Da, văd. Ce caută câinele tău aici?

— Nu știu, dar te rog să nu-l împuști.

— N-am tras niciodată într-un câine, îmi răspunse el, cu adevărat contrariat.

— Ah, dar pe mine mă poți împușca fără nici o problemă, am adăugat amărâtă.

Câinele s-a apropiat imediat de noi, iar eu m-am întrebat ce gândea Sam, întrebându-mă totodată dacă își păstra gândurile în răstimpul în care se afla în trupul său preferat. Îndreptându-mi ochii spre pușcă, am observat că Sam – mai bine spus Dean – mi-a urmărit atent direcția privirii, însă n-am reușit să estimez cât anume a deslușit din sugestia mea.

Scoțându-și colții și fixându-și privirea asupra puștii, câinele a început să mârâie.

— Potolește-te, îi strigă iritat Andy.

Dacă i-aș fi putut distrage puțin atenția,

vampirii l-ar fi putut imobiliza în mai puțin de un minut. Am analizat iute modalitățile prin care l-aș fi putut contracara pe Andy și mi-am dat seama că ar trebui în primul rând să-i prind arma cu ambele mâini și să-i îndrept țeava în aer. Dar, având în vedere poziția în care mă ținea Andy, n-avea să-mi fie deloc ușor.

— Nu, scumpa mea, îmi strigă Bill. Surprinsă de reacția lui Bill, mi-am îndreptat fulgerător ochii spre el și l-am observat îndreptându-și privirea undeva în spatele meu. L-am înțeles imediat aluzia.

— la te uită cine e ținută aici ca o puicuță neputincioasă! se auzi o voce din spatele lui Andy.

Ah, situația devenea cu adevărat *palpitantă*.

— Oh, e chiar mesagera mea!

Menada se învârti într-un cerc larg în jurul lui Andy și se opri în dreapta lui, la doar câțiva pași distanță, fără să se interpună între Andy și grupul de pe verandă. De această dată, arăta curată și nu purta nici un fel de veșmânt pe ea. Din câte îmi dădeam seama, ea și Sam se giugiuliseră în pădure și fuseseră atrași de vociferările noastre. Părul negru și încurcat îi ajungea până la nivelul soldurilor. Nu părea să-i fie deloc frig. Cu excepția vampirilor, noi simțeam din plin răcoarea aerului. În definitiv, veniserăm îmbrăcați pentru o orgie, nu pentru o petrecere în aer liber.

— Bună, mesagero, mă salută menada. Prietenul meu canin mi-a reproșat faptul că nu m-am prezentat data trecută. Numele meu este Callisto.

— Domnișoară Callisto, i-am răspuns, neștiind

ce alt termen să folosesc.

Mi-aș fi completat salutul și printr-o ușoară înclinare a capului, dacă Andy nu m-ar fi strâns de gât atât de puternic, încât începea deja să-mi provoace dureri.

— Cine e viteazul ăsta care te-a înhățat cu atâta putere? întrebă Callisto, apropiindu-se puțin.

Nu știam cum arată Andy, dar toți cei de pe verandă erau captivați și înspăimântați, cu excepția lui Eric și a lui Bill, care se trăgeau ușor în spatele oamenilor. Ceea ce nu era deloc de bine.

— Andy Bellefleur. Și are o problemă, am răspuns cu o voce răgușită.

După felul în care mi s-a înfiorat pielea, mi-am dat imediat seama că menada se apropiase.

— N-ai văzut niciodată una ca mine, nu-i așa? i se adresă lui Andy.

— Niciodată, recunosc Andy uluit.

— Sunt frumoasă?

— Da, i-a răspuns el fără să ezite.

— Merit să primesc tribut?

— Da, i-a zis el.

— Iubesc la nebunie beția, iar tu ești cât se poate de beat, îi spuse Callisto fericită. Ador plăcerile carnale, iar oamenii ăștia sunt plini de poftă trupești. Îndrăgesc nespus astfel de locuri.

— Ah, perfect, îi spuse Andy nesigur. Unul din ăștia este criminal și trebuie să aflu care dintre ei.

— Nu-i doar unul, am bombănit.

Ca să-mi aducă aminte că mă aflu în puterea lui, Andy m-a zgâlțâit serios, lucru care începea deja să mă scoată din sărite.

Menada se apropiase suficient cât să mă poată atinge. Mi-a mângâiat încet chipul și i-am simțit pe degete mirosul de țărână și de vin.

— Tu nu ești beată, remarcă ea.

— Nu sunt.

— Și nici nu te-ai bucurat de plăcerile trupului în seara asta.

— Ah, dar am tot timpul s-o fac, i-am zis.

Menada a izbucnit în râs. Un hohot ascuțit și răsunător, ce continuă fără întreruperi.

Andy, tulburat tot mai mult de apropierea menadei, își slăbi strânsoarea. Nu știu cum o vedeau cei de pe terasă, dar Andy, convins că avea în față o creatură a nopții, mi-a dat imediat drumul.

— Fetișo, ia vino până aici, îi strigă Mike Spencer. Să te vedem mai de-aproape.

M-am așezat pe o mică movilă de pământ, alături de Dean, care începuse să-mi lingă bucuroasă fața, în timp ce menada l-a cuprins pe Andy de mijloc. Andy și-a mutat pușca în mâna stângă, așa încât să-i răspundă îmbrățișării.

— Ia zi, ce voiai să afli? l-a întrebat menada calmă și cumpătată, vânturându-și alene toiagul lung, cu un con de brad în vârf.

Căutasem în enciclopedie cuvântul „menadă” și aflasem că toiagul respectiv se numea tirs. De-acum știam că, dacă e să mor, măcar nu muream proastă.

— Unul dintre ăștia l-a omorât pe un tip, Lafayette, și vreau să știu care-i vinovatul, îi răspunse Andy cu agresivitatea specifică bețivilor.

— Bineînțeles că vrei, scumpul meu, îl alintă ea.

Vrei să ți-l gădesc eu?

— Chiar te rog, se milogi el.

— În regulă.

După ce i-a scrutat pe toți, menada și-a îndreptat spre Fraieru' degetul cocârjat. Tara s-a agățat de brațul logodnicului ei și a încercat să-țiină lângă ea, dar acesta și-a retras mâna, a coborât treptele terasei și, rânjind prostește, s-a îndreptat spre menadă împleticindu-se.

— Tu ești femeie? o întrebă Fraieru'.

— Asta în nici un caz, i-a răspuns Callisto. Văd însă că ai băut serios astă-seară, a adăugat ea, atingându-l cu toiagul.

— Ah, da, consimți el, fără să mai zâmbească, după care privi în ochii ei și se cutremură.

Ochii menadei străluceau puternic. M-am uitat la Bill și l-am văzut privind fix în pământ, în timp ce Eric își admira capota mașinii. Ignorată de toți, am început să mă târăsc ușor spre Bill, fir-ar să fie de treabă!

Câinele a pornit alături de mine și m-a împuns neliniștit cu botul, semn că dorea să mă mișc mai repede. Odată ajunsă la picioarele lui Bill, i-am atras atenția trăgându-l de pantaloni și i-am simțit imediat palma pe creștetul capului. Mi-era teamă să mă ridic.

Strecurându-și brațele subțiri pe după mijlocul lui Fraieru', Callisto i-a șoptit ceva, după care el i-a confirmat din cap, răspunzându-i în șoaptă. Când menada l-a sărutat, Fraieru' a încremenit brusc, rămânând pironit locului și privind pierdut spre pădure, în vreme ce menada a pornit cu pași lini

spre terasă.

S-a oprit apoi în fața lui Eric, aflat mai aproape de verandă decât noi. L-a privit din cap și până în picioare și i-a aruncat același zâmbet terifiant. Eric, având grijă să nu se uite în ochii ei, își ținea privirea ațintită spre pieptul acesteia.

— Minunat, zise ea, absolut magnific. Dar nu și pentru mine, splendid corp de carne moartă.

Menada urcă imediat printre cei aflați pe verandă, inspiră profund și se delectă cu damful de băutură și cu mirosul lascivității. Adulmecă apoi de câteva ori în aer, ca și cum ar fi căutat urma unui vânat, după care se postă în fața lui Mike Spencer. Trupului de vârstă mijlocie al acestuia părea să nu-i priască aerul rece al nopții, dar Callisto se arăta încântată de bărbatul din fața ei.

— Ah, îi zise ea la fel de bucuroasă ca și cum ar fi primit un cadou, văd că ești foarte mândru! Ești cumva rege? Ești un mare războinic?

— Nu, i-a răspuns Mike. Sunt patronul unei case de pompe funebre, adăugă nu foarte sigur pe el. Dar tu, domniță, ce anume ești?

— N-ai văzut niciodată una ca mine?

— Nu, i-a zis el, în vreme ce toți ceilalți au negat din cap.

— Și nu-ți amintești de prima mea vizită?

— Nu, doamnă.

— Mi-ai adus totuși o ofrandă.

— Eu? Ce ofrandă?

— Da, atunci când l-ai omorât pe negrul ăla sfrijit și drăguț. Era un copilaș neînsemnat pentru mine și un tribut corespunzător. Mulțumesc că l-ai

lăsat în apropierea localului; barurile sunt pentru mine o adevărată încântare. N-ați reușit să mă vedeți prin pădure?

— Doamnă, noi nu v-am făcut nici o ofrandă, interveni Tom Hardaway, căruia frigul îi încrețise serios pielea și îi ascunsese aproape complet penisul.

— Și pe tine te-am văzut, i-a răspuns ea, moment în care s-a așternut liniștea.

Zgomotele slabe și mișcările ce animă întotdeauna pădurea din jurul lacului au conținut brusc, obligându-mă astfel să mă ridic cu mare precauție în dreptul lui Bill.

— Iubesc violența sexuală și patima beției, zise ea visătoare. Când simt pe cineva în apropierea morții, străbat în goană kilometri întregi pentru a-i vedea sfârșitul.

Temerile celor din jur mi-au asaltat năvalnic mintea. Acoperindu-mi imediat chipul cu palmele, m-am protejat cu cele mai puternice bariere mentale posibile și am izbutit cu greu să țin în frâu spaima ce mă copleșea. Mi-am încovoiat umerii și mi-am mușcat limba, ca nu cumva să-mi scape vreun suspin. L-am simțit pe Bill întorcându-se spre mine, după care i s-a alăturat Eric și mi-au susținut corpul între ei. Nu-i nimic senzual în a fi presată între doi vampiri, în special în circumstanțele de față. Dorința lor urgentă de a păstra neapărat tăcerea mi-a alimentat frica și mai mult. Ce i-ar putea speria atât de tare pe vampiri? Câinele, intenționând să ne ofere și el protecție, își lipi corpul de picioarele noastre.

— L-ai lovit în timpul sexului, îi zise menada lui Tom. L-ai bătut din trufie, dar și pentru că servilismul lui te dezgusta și excita, deopotrivă, adăugă ea, întinzându-și palma osoasă pentru a-i mângâia ușor chipul negru, din care nu distingeam decât albul ochilor. Iar tu – continuă ea, alintându-l pe Mike cu cealaltă mână – ai făcut același lucru, deoarece te-ai lăsat în voia nebuniei și furiei de moment. Apoi, sărmanul v-a amenințat că dă totul în vileag.

Menada îi lăsă în pace chipul lui Tom și începu s-o mângâie pe soția acestuia, Cleo, care își luase pe ea un jersey, dar pe care nu și-l încheiase.

Reușind să nu atragă atenția, Tara, singura dintre noi care nu părea paralizată de frică, începu încet să se retragă în spate. Simțeam înăuntrul ei scânteia micuță a speranței și dorinței de a supraviețui. Tara se ghemui dedesubtul unei mese din fier forjat, unde se chirci cât a putut de mult, strângându-și puternic pleoapele și promițându-i lui Dumnezeu o mulțime de lucruri pozitive viitoare, cu condiția s-o scape cu bine din situația de față. Și mie îmi trecuse acest lucru prin minte. Valurile fricii proiectate năvalnic de cei de pe terasă căpătau tot mai multă amploare, îmi provocau spasme cumplite în tot corpul și-mi spulberau toate barierele mentale pe care le ridicasem. Simțeam că nu mai rămăsese nimic din mine; simțeam că eram doar o manifestare a fricii. Eric și Bill și-au unit brațele pentru a mă susține în picioare, nemișcată între ei.

Jan, în goliciunea ei, fusese ignorată complet de

menadă. Nu o atrăgea probabil cu nimic pe aceasta. Trăsătura ei principală nu era trufia, ci patetismul și, în plus, Jan nu băuse nimic în seara aceea. Îi plăcea desfrâul sexual din cu totul alte necesități, complet diferite de dorința de a uita de propria persoană – nevoi care nu au nimic de-a face cu dorința de a-ți părăsi mintea și corpul și de a te lăsa în voia unei clipe de nebunie extatică. Încercând la fel ca întotdeauna să fie în centrul atenției, Jan, arborând un zâmbet pe care și l-ar fi dorit senzual, și-a întins brațul și a apucat-o pe menadă de mână. Deodată, crispându-se toată, a început să scoată niște sunete oribile, în timp ce gura a început să-i spumege, ochii i s-au dat peste cap și s-a prăbușit pe podeaua verandei, lovind în pardoseală cu tocurile pantofilor.

Apoi, odată cu revenirea liniștii, în mijlocul micului grup adunat pe verandă, am simțit la numai câțiva metri distanță ceva îngrozitor și amenințător, ceva extrem de scârbos și de copleșitor. Frica s-a domolit brusc și am început să mă calmez. Presiunea extremă de mai devreme îmi părăsi încet mintea, dar, odată cu declinul acesteia, părea să-i ia locul o nouă apăsare, o forță incredibil de minunată și absolut malefică.

Era o adevărată nebunie, o mânie de-o seninătate desăvârșită. Callisto exulta în fanatismul furiei, în extazul nimicirii, în exuberanța mândriei. Simțindu-mă copleșită de aceste răbufniri odată cu toți ceilalți aflați pe terasa casei, m-am cutremurat, m-am prăbușit în mine însumi și, în vreme ce nebunia menadei continua să le

îmbibe mințile, doar palma lui Eric m-a împiedicat să urlu la fel de strident ca toți ceilalți. L-am mușcat puternic și i-am simțit gustul sângelui, moment în care l-am auzit mormăind de durere.

Tipetele au continuat parcă o veșnicie, încheiate de câteva gălgâieli groaznice. Câinele, scâncind, s-a împins și mai puternic în picioarele noastre.

Deodată, totul a încetat.

M-am simțit ca o marionetă ale cărei sfori au scăpat brusc din mâna păpușarului. Am căzut din picioare. Bill m-a întins pe capota mașinii lui Eric și, imediat ce mi-am deschis ochii, am văzut-o pe menadă aplecată deasupra mea. Creatura îmi zâmbea mânjită toată de sânge. Arăta de parcă și-ar fi vărsat pe cap o găleată cu vopsea roșie, iar părul, la fel ca fiecare părticică a corpului, îi era complet năclăit în sânge și duhnea atât de puternic a metal coclit, încât simțeam că mă sufoc.

— Ai fost aproape, îmi zise ea, pe un ton dulce și cristalin ca al unui flaut, după care se aplecă greoaie, de parcă ar fi vrut să-mi arate că tocmai terminase o masă copioasă. Ai fost foarte aproape. Posibil să nu mai ajungi niciodată la acest prag. Deși, nu se știe. N-am văzut niciodată pe cineva care să înnebunească din pricina nebuniei altora. Un gând foarte captivant.

— Captivant poate pentru tine, i-am răspuns icnind, moment în care câinele m-a mușcat ușor de picior, să-mi amintească probabil cu cine vorbeam.

— Ah, dragul meu Sam, murmură menada privindu-l. Scumpul meu, acum trebuie să te las.

Câinele o privi de parcă i-ar fi înțeleles vorbele.

— Ne-am distrat foarte frumos câteva seri la rând, când am cutreierat pădurile și am prins câțiva iepurași și ratoni, continuă ea, mângâindu-l pe cap.

Animalul începu să dea rapid din coadă.

— Iar apoi am făcut și alte năzdrăvăanii.

Câinele rânji și gâfâi precipitat.

— Dragule, acum a venit vremea să plec. Lumea e plină de păduri și de oameni care trebuie să-și vadă lungul nasului. Vreau și alte ofrande. Nu trebuie să fiu uitată. Rămân îndatorată nebuniei și morții, adăugă ea asemenea unei persoane ghiftuite, după care pomi încet spre liziera pădurii.

— În definitiv, adăugă ea peste umăr, sezonul de vânătoare nu durează la nesfârșit.

Capitolul 11

Nici dacă aş fi vrut, n-aş fi putut să mă duc să văd ce se petrecuse pe terasa cabanei. Bill și Eric arătau cu adevărat mișcați, iar când vampirii ajung să fie impresionați de ceva, înseamnă că nu trebuie sub nici o formă să te aventurezi într-o eventuală investigație.

— Trebuie să dăm foc cabanei, l-am auzit pe Eric de la câțiva pași distanță. Deși Callisto ar fi trebuit să-și curețe mizeria.

— Din ce-am aflat, nu face niciodată acest lucru, i-a răspuns Bill. O conduce nebunia. Ai auzit vreodată de vreun sonat căruia să nu-i pese dacă este descoperit?

— Eh, nu știu, i-a zis nepăsător Eric, părând să ridice ceva foarte greu, după care se auzi o bufnitură puternică. Am întâlnit câteva persoane care, deși erau cu adevărat nebune, dădeau totuși dovadă de foarte multă viclenie.

— Ai dreptate, îi spuse Bill. N-ar fi bine să lăsăm câțiva și pe terasă?

— Pentru ce?

— Așa e, sunt perfect de acord cu tine. Mai ales că avem parte de-o noapte deosebită.

— Să știi că ea m-a sunat și mi-a cerut ajutorul, îi răspunse Eric, dorind mai degrabă să clarifice contextul situației, decât afirmația lui Bill.

— Atunci e totul în regulă. Cred că-ți mai aduci

aminte de învoiala noastră.

— Cum aş fi putut s-o uit?

— Ştii că ne aude şi Sookie.

— Nu mă deranjează cu nimic, îi zise râzând Eric.

Mi-am ridicat privirea spre cerul nopţii şi, fără prea multă curiozitate, m-am întrebat despre ce naiba discutau. Nu eram un ţinut, un teritoriu care să fie împărţit după bunul plac al unui dictator. Revenindu-şi la forma umană, Sam se odihnea alături de mine complet despuiat. În momentele acelea, nici că-mi mai păsa. Frigul însă părea să nu-l deranjeze pe Sam, probabil pentru că era teriantrop.

— Hopa, ia uite că avem pe cineva în viaţă, strigă Eric.

— Tara, strigă Sam.

Tara ţâşni pe treptele terasei, o zbughi spre noi şi, îmbrăţişându-mă strâns, izbucni în plâns. Obosită peste măsură, mi-am pus braţele în jurul ei şi am lăsat-o să se smiorcăie în voie. Rămăsesem amândouă în vestimentaţia în care veniserăm, eu în tricou şi pantalonaşi scurţi de blugi, iar ea în lenjerie intimă roşie – costumaţii care ne făceau să arătăm ca doi uriaşi nuferi albi, rătăciţi pe luciul rece al unui heleşteu. Mi-am îndreptat spinarea şi am strâns-o în braţe pe Tara.

— Ce zici, ne aduci o pătură din cabană? I-am întrebat pe Sam.

Mi s-a părut foarte interesantă imaginea, când l-am privit din spate cum urca într-un suflet treptele

terasei. Un minut mai târziu, reveni la fel de energic și – uau, priveliștea era de această dată și mai interesantă – ne înfășură pe amândouă cu pătura.

— Înseamnă că trăiesc cu adevărat, am bombănit.

— De ce spui asta? întrebă curios Sam, care nu părea foarte surprins de cursul evenimentelor.

Nu-i puteam spune că mă însuflețise scena în care îl văzusem țopăind, așa că i-am răspuns cât mai simplu posibil:

— Ce fac Andy și Fraieru'?

— Parcă aş asculta un program la radio, a intervenit brusc Tara, chicotind într-un fel care nu mi-a plăcut câtuși de puțin.

— Sunt pironiți în locul în care i-a lăsat menada, îi răspunse Sam. Privesc în gol și încă supraviețuiesc.

— Ah, încă supraviețuiesc, îi zise Tara, începând să fredoneze refrenul melodiei lui Elton John, „I'm Still Standing”.

Singurul care a râs a fost Eric.

El și Bill au pregătit totul pentru a da foc cabanei și au revenit agale spre noi, pentru o verificare de ultim moment.

— Cu ce mașină ai venit? o întrebă Bill.

— Uhhh, un vampir, îi zise Tara. Tu ești iubitul lui Sookie, nu-i așa? Atunci, ia zi-mi, ce-ai căutat la meciul de ieri-noapte cu cățeua aia de Portia Bellefleur?

— E o drăguță, interveni Eric, coborându-și binevoitor privirea spre Tara, căreia îi zâmbi

oarecum dezamăgit, asemenea unui crescător de câini de rasă ce privește admirativ o cățelușă foarte simpatică, dar maidaneză.

— În ce mașină ai venit? repetă Bill. Dacă ții cumva la ea, aș vrea să mi-o arăți îndată.

— Într-un Camaro alb, i-a răspuns domolindu-se. Gata, plec acasă. Sau, mai bine n-aș conduce eu. Sam, ce zici?

— Nici o problemă, te duc eu. Bill, vrei să te mai ajut la ceva?

— Cred că mă descurc cu Eric. Îl poți lua și pe slăbănog cu voi?

— Pe Fraieru'? Da, am eu grijă de el.

Tara mă sărută pe obraz și pomi precaută spre mașina aflată în cealaltă parte a curții.

— Am cheile în mașină, strigă ea.

— Ai și poșeta acolo?

Poliția ar fi intrat cu siguranță la bănuieli dacă ar fi găsit poșeta Tarei într-o cabană plină de cadavre.

— Ah... nu, e în casă.

L-am privit tăcută pe Bill, iar acesta a intrat în cabană și a revenit cu o geantă mare de umăr, suficient de încăpătoare cât să conțină nu doar trusa de machiaj și articolele de zi cu zi, ci și un schimb complet de haine.

— Asta e?

— Da, mulțumesc, îi zise Tara, luându-i geanta cu atâta rețineră, încât părea să-i fie teamă ca nu cumva să-i atingă degetele, deși, mai devreme, nu fusese deloc pretențioasă la atingerile din cabană.

Eric îl cără pe Fraieru' la mașină.

— N-o să-și amintească nimic din ce s-a petrecut aici, îi zise el Tarei, în timp ce Sam deschidea ușa din spate și-l ajuta pe Eric să-l bage pe Fraieru' în mașină.

— Mi-aș dori să pot spune același lucru și despre mine.

Evenimentele cărora le fusese martoră o împovăraseră atât de mult, încât păreau să-i fi îmbătrânit chipul.

— Aș vrea să nu fi văzut ciudățenia aia sau ce-o fi fost ea. De fapt, nici măcar n-ar fi trebuit să vin aici. Urăsc de moarte chestia asta, dar m-am gândit că merită sacrificiul, pentru Fraieru', adăugă ea, privind corpul inert de pe bancheta din spate. Însă nu merită. Nimeni nu merită.

— Dacă vrei, pot să-ți șterg această amintire, își oferi Eric ajutorul.

— Nu. Trebuie să țin minte ce s-a petrecut aici și consider că este datoria mea să car această povară pentru ceilalți, i-a răspuns ea pe un ton ce părea al unei femei cu douăzeci de ani mai vârstnică.

Sunt situații în care ne putem maturiza în numai câteva clipe; eu trecusem printr-o astfel de trăire la vârsta de șapte ani, când îmi muriseră părinții. Tara o cunoștea în această noapte.

— Însă toți ceilalți sunt morți, cu excepția mea, a lui Fraieru' și a lui Andy. Nu vă e teamă că vom spune totul poliției? Sau vreți să ne reduceți și pe noi la tăcere?

Eric și Bill s-au privit reciproc, iar Eric s-a apropiat de Tara.

— Tara, uite cum stau lucrurile, a început el foarte calm, moment în care Tara a făcut greșeala să-și ridice ochii spre el și, odată ce Eric i-a fixat privirea, a început imediat să-i ștergă amintirile acestei nopți.

Eram prea obosită să protestez și oricum n-aș fi rezolvat nimic. Din moment ce Tara ridicase deja aceste întrebări, era clar că nu putea face față unei asemenea poveri. Speram să nu-și repete în viitor greșelile, mai ales că nu mai deținea de-acum informațiile care s-o ajute să-și dea seama ce preț plătitese pentru ele. În orice caz, nu putea să fie lăsată să bată toba în stânga și-n dreapta.

Tara și Fraieru' au pornit spre oraș în mașina condusă de Sam – care împrumutase pantalonii lui Fraieru' –, iar Bill a terminat ultimele pregătiri, așa încât incendiul care va distruge cabana să pară unul natural. Eric aranja și număra cadavrele pe terasă, pentru a se asigura că arătau suficient de întregi, așa încât să nu le trezească suspiciuni investigatorilor.

— De ce-i urăște Bill pe cei din familia Bellefleur? I-am întrebat încă o dată, când a venit în curte, pentru a vedea cum se mai simte Andy.

— Ah, e o poveste veche, ce datează dinainte de transformarea lui Bill, îmi răspunse Eric mulțumit de condiția lui Andy și pornind imediat la treabă.

De îndată ce am auzit o mașină apropiindu-se, Bill și Eric au apărut aproape instantaneu în curte. De undeva din spatele cabanei se auzeau slab câteva trosnituri.

— Nu putem provoca incendiul din mai multe locuri deodată, pentru că își vor da seama că n-a izbucnit natural, îi zise Bill. Nu-mi plac deloc progresele din domeniul criminalisticii.

— Dacă tot ne-am decis să nu facem public acest incident, investigatorii vor trage concluzia că focul a izbucnit din vina vreunuia dintre petrecăreți, i-a răspuns Eric. Însă, după cum văd eu, s-ar putea ca tot noi să ajungem țapii ispășitori... și e cumplit de enervant, când știi bine cât suntem de puternici.

— Băieți, nu-s venită de pe lună, încă sunt o ființă umană și vă aud foarte bine, le-am zis, privindu-i cu asprime și surprinzându-le pe chip o infimă urmă de jenă, când au văzut-o pe Portia Bellefleur coborând din mașină și alergând spre fratele ei.

— Ce i-ați făcut lui Andy? Vampiri nenorociți! răbufni ea răgușită de durere, trăgându-i în toate părțile gulerul cămășii, pentru a găsi eventuale semne de mușcături.

— Ei i-au salvat viața, i-am zis.

Eric o privi și-o analiză îndelung pe Portia, după care începu să caute prin mașinile chefliilor morți. Le luase cheile puțin mai devreme, într-un mod pe care nici nu voiam să mi-l închipui.

Bill s-a apropiat de Andy și i-a cerut să se trezească, dar pe un ton atât de silențios, încât nu putea fi auzit de la mai mult de câțiva pași distanță.

Andy clipi și își îndreptă privirea spre mine, mirat pesemne că nu mai sunt în mâinile lui. Când

I-a văzut pe Bill atât de aproape de el, a tresărit speriat, așteptându-se probabil să fie atacat. Observând apoi că Portia era lângă el, s-a uitat peste umărul lui Bill, spre cabană.

— A luat foc, remarcă el încet.

— Da, i-a răspuns Bill. Sunt cu toții morți, cu excepția a două persoane care au plecat în oraș și nu mai știu nimic din ce s-a petrecut aici.

— Înseamnă că... oamenii ăștia l-au ucis pe Lafayette?

— Da, i-am zis. Mike și soții Hardaway, deși cred că și Jan știa de acest lucru.

— Dar n-am nici o dovadă în acest sens.

— Ah, știam eu, strigă Eric, privind în portbagajul unui Lincoln.

Ne-am îndreptat cu toții spre mașina lui Mike Spencer. Acuitatea vizuală superioară de care se bucurau Bill și Eric le-a permis să vadă clar petele de sânge din portbagaj, unde se mai aflau câteva cârpe pătate și un portofel. Eric luă atent portvizitul și-l deschise cu grijă.

— Al cui e? întrebă Andy.

— Al lui Lafayette Reynold, i-a răspuns Eric.

— Dacă lăsăm mașinile așa cum sunt, polițiștii vor descoperi probele în portbagaj, ancheta va lua sfârșit și îmi vor șterge toate învinuirile.

— Slavă Domnului! suspină Portia într-un suflet. Andy, gata, hai să mergem acasă, adăugă ea, în vreme ce chipul simplu și părul castaniu bogat i-au sclipit câteva secunde în licărul lunii ce se strecura printre copaci.

— Portia, îi zise Bill, uită-te la mine.

Portia își ridică privirea, după care se uită imediat în altă parte.

— Îmi pare rău că te-am indus în eroare, se scuză ea iute, vădit rușinată de faptul că era nevoită să-i ceară iertare unui vampir. N-am dorit decât să mă vadă unul din cei care frecventau acest club, așa încât să mă invite și pe mine la petrecerile lor și să aflu tot ce s-a întâmplat.

— Sookie a făcut asta pentru tine, îi zise Bill cu blândețe.

Portia mă privi fulgerător.

— Sper să nu te fi necăjit prea rău, Sookie, îmi zise ea, surprinzându-mă.

— A fost ceva oribil, i-am spus, privind-o pe Portia încremenind în fața mea. Dar acum a trecut.

— Îți mulțumesc că l-ai ajutat pe Andy, îmi răspunse ea prinzând curaj.

— Nu l-am ajutat pe Andy, ci pe Lafayette, i-am zis tăindu-i imediat elanul.

Portia inspiră profund.

— Înțeleg, mi-a răspuns cu oarece demnitate. A fost colegul tău de muncă.

— A fost *prietenul* meu, am corectat-o.

— Prietenul tău, îmi zise ea, îndreptându-și spatele.

Vâlvățiile cuprinseseră deja cabana și în scurt timp aveau să sosească la fața locului polițiștii și pompierii. Venise vremea să plecăm.

Am observat însă că nici Eric și nici Bill nu s-au oferit să-i șteargă lui Andy amintirile.

— Ai face bine să pleci cât mai repede, i-am zis. Ia-o pe Portia, duceți-vă acasă și spuneți-i bunicii

voastre să jure că ați stat în casă toată noaptea.

Fără să mai scoată o vorbă, fratele și sora au urcat grăbiți în Audi-ul Portiei și s-au făcut nevăzuți. Eric s-a ghemuit în Corvette și a pornit spre Shreveport, iar Bill și cu mine am luat-o prin pădure până la mașina cu care venise și pe care o ascunsese în spatele copacilor de pe marginea șoselei. M-a cărat în brațe, așa cum îi plăcea adeseori s-o facă și cum, trebuie să recunosc, îmi plăcea și mie, ocazional. Iar acum nici că se putea o ocazie mai bună.

Nu mai rămăsese mult până la revărsatul zorilor. Una dintre cele mai lungi nopți din viața mea se apropia de sfârșit. Obosită peste măsură, m-am relaxat rezemându-mă de spătarul scaunului.

— Unde s-a dus Callisto? l-am întrebat pe Bill.

— N-am nici cea mai vagă idee, dar știu că-i place să se plimbe din loc în loc. Nu multe menade au supraviețuit dispariției zeului lor, iar cele care au mai rămas, se ascund și rătăcesc prin păduri, făcându-se nevăzute imediat ce le este descoperită prezența. Sunt foarte viclene și iubesc războaiele și nebunia acestora. Nu stau niciodată departe de un câmp de luptă. Sunt sigur că s-ar fi mutat toate în Orientul Mijlociu, dacă ar fi avut păduri unde să se ascundă.

— De ce-a venit Callisto aici?

— Cred că a fost în trecere. A stat vreo două luni, iar acum se îndreaptă... numai ea știe încotro. Posibil să pornească spre Rezervația Everglades, ori în amonteale râului, spre platoul Ozark.

— Nu înțeleg cum de-a putut Sam să se înhăiteze cu ea.

— Așa se spune? Asta facem și noi acum, suntem înhăițați?

Lovindu-l în chip de dojana peste braț, m-am simțit de parcă aș fi dat în trunchiul unui copac.

— Știi bine ce-am vrut să zic.

— Poate c-a vrut să vadă cum este și de partea sălbăticiiei. Este totuși destul de greu pentru Sam să găsească pe cineva care să-i accepte adevărata natură, mi-a răspuns Bill, păstrând apoi tăcerea.

— Da, este într-adevăr foarte greu, i-am zis, amintindu-mi cu tristețe momentul când Bill revenise în vila din Dallas roșu în obraji. Dar cei care se iubesc sunt greu de despărțit.

Mi-am amintit totodată cum mă simțisem când auzisem că se vedea cu Portia și n-am putut să nu reflectez puțin la felul în care reacționasem când îi văzusem pe amândoi la meciul de fotbal. I-am așezat mâna pe coapsă și i-am strâns-o ușor — moment în care i-am observat colții coborând puțin; mi-a zâmbit, dar fără să-și ia privirea de la drum.

— Ai rezolvat problema cu vârcolacii din Dallas? I-am întrebat câteva clipe mai târziu.

— Da, într-o oră am terminat, ori, mai bine spus, Stan a rezolvat totul. Le-a pus la dispoziție ferma lui, pentru nopțile cu lună plină, pentru o perioadă de patru luni.

— Oh, foarte frumos din partea lui.

— Da, mai ales că treaba asta nu-l costă absolut nimic. El oricum nu obișnuiește să vâneze și, după

cum bine a spus, exemplarele bolnave sau slabe trebuie să dispară într-un fel sau altul din turmele de căprioare.

— Aha, da, l-am aprobat.

— Nu uita că sunt totuși vânători.

— Da, ai dreptate.

Când am ajuns acasă, nu mai rămăsese mult până la venirea zorilor. Eric ajunsese probabil în Shreveport. În timp ce Bill a făcut un duș, pentru că nu mâncasem nimic de ore bune, am înfulecat câteva sandviciuri cu unt de arahide și gem, și m-am spălat apoi pe dinți.

Cel puțin nu avea de ce să se grăbească. Bill pierduse în ultima lună multe nopți pentru a-și construi un adăpost în casa mea. Tăiase podeaua debaralei din vechiul meu dormitor, unde dormisem ani de zile înainte de moartea bunicii, după care mă mutasem în camera ei. Transformase dușumeaua cămării într-o trapă pe care s-o poată închide odată ce cobora sub podea. Eu eram singura care știa ce făcuse acolo și, dacă se întâmpla să fiu trează după ce intra sub pământ, așezam deasupra trapei o valiză veche și câteva perechi de pantofi, așa încât să pară totul cât mai firesc. Pentru ca spațiul îngust de sub pământ să nu arate foarte sinistru, Bill își pusese acolo un sicriu în care să doarmă. Nu rămânea prea des la mine, dar din când în când îi prindea bine acest locșor.

— Sookie, îmi strigă Bill din baie, hai că mai am timp să te spăl.

— Dacă vrei neapărat să mă speli, să știi că

după aceea îmi va fi foarte greu să adorm.

— De ce?

— Fiindcă voi rămâne frustrată.

— Frustrată?!

— Da, pentru că o să fiu curată, dar... neiubită.

— Într-adevăr, nu mai e mult până la răsărit, recunosc Bill scoțându-și capul pe lângă perdeaua de la duș. Măine însă avem toată noaptea la dispoziție.

— Asta numai dacă nu ne trimite Eric să-i rezolvăm și alte probleme, am bombănit imediat ce l-am auzit punându-și capul sub jetul dușului.

Știam că, după cum îi stătea în obicei, îmi consumase deja toată apa caldă, așa că mi-am dat jos pantalonașii de blugi, hotărâtă fiind să scap definitiv de ei. Mi-am scos apoi tricoul și m-am întins în pat. Mulțumită că noul meu sutien rămăsese intact, m-am întors într-o parte și am închis ochii, pentru că mă deranja lumina ce venea prin ușa întredeschisă de la baie.

— Draga mea...

— Gata, ai ieșit de la duș? am întrebat adormită.

— Da, acum douăsprezece ore.

— Cum?!

Am deschis larg ochii și am privit spre ferestrele în spatele cărora nu era cu adevărat beznă, ci doar foarte întunecat.

— Ai adormit.

Eram învelită cu o pătură și purtam în continuare sutienul argintiu și bikinii dantelați. Însă mă simțeam ca o bucată de pâine mucegăită.

Privind spre Bill, am văzut că era complet dezbrăcat.

— Ține-ți gândul, i-am zis, după care am făcut o scurtă vizită la baie.

Când am revenit, Bill mă aștepta în pat, sprijinindu-se în cot.

— Ai văzut cum îmi vin bikinii pe care mi i-ai luat? I-am întrebat făcând o piruetă, pentru a-l bucura pe deplin de generozitatea de care dăduse dovadă.

— Sunt minunați, dar s-ar putea ca ținuta să-ți fie puțin cam nepotrivită pentru această ocazie.

— Și ce ocazie ar fi asta?

— Cea mai bună partidă de sex pe care ai avut-o vreodată.

Am simțit brusc în pântec fiorul pasiunii. Mi-am păstrat însă chipul impasibil.

— Ești chiar atât de sigur că va fi cea mai bună?

— Ah, da, mi-a răspuns cu un glas la fel de lin și liniștitor ca susurul unui pârâu ce curge peste pietrele de munte. Sunt foarte sigur și la fel o să fii și tu.

— Bine, demonstrează-mi, i-am zis zâmbind ușor.

Întunericul din cameră îi masca ochii, dar am reușit să-i văd buzele arcuite în zâmbetul pe care mi l-a adresat, spunându-mi totodată:

— Cu mare plăcere.

Ceva mai târziu, epuizată, încercam să-mi recapăt energia, în timp ce Bill își ținea un braț pe stomacul meu și un picior peste mine. Buzele îmi erau atât de istovite, încât de-abia am putut să-l

sărut pe umăr. Bill îmi lingeă încetișor înțepăturile micuțe de pe umăr.

— Știi ce-avem de făcut? i-am zis, simțindu-mă prea leneșă să mai fac altă mișcare.

— Hm?

— Trebuie să luăm ziarul.

După o pauză îndelungată, Bill se dezlipi cu greu de lângă mine și porni alene spre ușa de la intrare. Tânăra care îmi aduce zi de zi ziarul intră de fiecare dată cu mașina pe aleea din fața casei și-l aruncă în direcția verandei, deoarece îi dau un bacșiș generos pentru acest lucru.

— Ia uite, zise Bill, moment în care mi-am deschis somnoroasă ochii și l-am văzut ținând ziarul îndoit la subraț, iar în mâini un platou învelit în staniol.

Am coborât din pat și am pornit împreună spre bucătărie. Mi-am pus pe mine capotul roz și mi-am târșăit picioarele după Bill, admirându-i naturalețea cu care reușea să se poarte.

— Văd că am un mesaj pe robotul telefonic, i-am zis, în timp ce pregăteam cafeaua.

Odată ce-am terminat cel mai important lucru, am desfăcut folia de aluminiu și am găsit dedesubtul acesteia o prăjitură în două straturi, cu glazură de ciocolată, ornată cu nuci pecan în formă de stea.

— Prăjitura de ciocolată a bătrânei doamne Bellefleur, i-am zis impresionată.

— Știi de la cine e doar dintr-o simplă privire?

— Ah, e o prăjitură vestită. O legendă, aș spune. Nu există nimic mai delicios ca prăjitura doamnei

Bellefleur. Dacă se hotărăște vreodată să participe la târgul anual de dulciuri, premiul întâi îl are ca și asigurată. Știu că o pregătește și pentru înmormântări. Jason spune că merită câteodată să moară cineva, numai pentru a mai avea și noi posibilitatea să căpătăm o bucățică din prăjitura doamnei Bellefleur.

— Cât de frumos miroase, spuse Bill și, spre și mai marea mea surprindere, se aplecă și adulmecă de aproape prăjitura.

Deoarece Bill nu respiră, nu-mi dădeam seama că poate să miroasă, dar uite că o făcea.

— Dacă ai avea un parfum cu același miros, te-aș mânca bucățică cu bucățică.

— Ai făcut-o mai devreme.

— Eh, atunci aș face-o a doua oară.

— Nu cred c-aș mai rezista, i-am zis, turnându-mi cafeaua în cană și holbându-mă surprinsă la prăjitură. Habar n-aveam că știe unde locuiesc.

Bill apăsă pe butonul de redare a mesajelor telefonice și se auzi în cameră glasul unei aristocrate bătrâne, cu un pronunțat accent sudist:

— Domnișoară Stackhouse, am ciocănit la ușă, dar erați probabil ocupată și nu mi-ați putut răspunde. V-am lăsat la intrare o prăjitură de ciocolată, întrucât n-am știut cum altfel să vă mulțumesc pentru ceea ce mi-a povestit Portia că ați făcut pentru nepotul meu, Andrew. Unii sunt îndeajuns de binevoitori să-mi spună că nu pregătesc o prăjitură rea. Sper să vă placă. Dacă vă pot fi vreodată de ajutor, vă rog să nu ezitați să-mi dați telefon.

— Dar nu și-a spus numele.

— Caroline Holliday Bellefleur se așteaptă s-o cunoască toți.

— Cine?

Bill încremenise în dreptul ferestrei, în vreme ce eu ședeam la masa din bucătărie și îmi beam cafeaua dintr-una din cămile înflorate ale bunicii.

— Caroline Holliday Bellefleur.

Chiar dacă nu se putea albi mai mult decât era, Bill arăta foarte uluit. Se așeză brusc pe scaunul din fața mea:

— Sookie, fă-mi o favoare.

— Da, pușor. Ce anume?

— Du-te la mine acasă și adu-mi *Biblia* din biblioteca de pe hol.

Arăta nespus de tulburat, așa că mi-am luat imediat cheile de la mașină și am plecat într-acolo în capot, sperând să nu mă întâlnesc cu nimeni pe drum. Aveam câțiva vecini care locuiau în apropierea șoselei noastre comunale, dar nădăjduiam ca nici unul dintre aceștia să nu aibă obiceiul de a ieși la plimbare la ora patru dimineața.

Odată ce-am intrat în casa lui Bill, am găsit *Biblia* exact în locul în care îmi spusese că se află. Am deschis ușița cu geam a bibliotecii și am luat cu mare atenție cartea. Vechimea exemplarului m-a impresionat atât de mult, încât am fost cât pe ce să mă împiedic și să-l scap pe treptele de la intrare. Bill mă aștepta în același loc în care îl lăsasem. Când i-am pus cartea în față, a privit-o îndelung, răstimp în care mi-a trecut prin minte

gândul că nu poate să o atingă. Văzând că nu-mi cere ajutorul, am hotărât să aștept tăcută. În cele din urmă, și-a întins mâna, și degetele-i albe au început să mângâie pielea ponosită a copertii. Cartea era voluminoasă, iar titlul de pe copertă era gravat cu litere aurii decorative.

A deschis cu gingășie coperta, a întors apoi o filă și a privit pierdut o pagină de familie, pe care scriseseră mai multe persoane.

— Eu am scris aici, și aici, îmi spuse el în șoaptă, arătându-mi câteva rânduri.

Simțeam că mi se înmoaie picioarele când am ocolit masa și am privit pagina, stând în spatele lui. Mi-am așezat încet palmele pe umerii săi, pentru a-l readuce în prezent, după care m-am chinuit să descifrez scrisul.

William Thomas Compton, scrisese mama sau probabil tatăl lui. *Născut la 9 aprilie 1840. Altcineva completase: Decedat la 25 noiembrie 1868.*

— Ia te uită, ai și-o zi de naștere, m-am trezit spunându-i cel mai prostesc lucru posibil.

Însă nu-mi trecuse niciodată prin minte ideea că Bill avea o zi de naștere.

— Am fost al doilea băiat al lor, mi-a zis Bill. Singurul care a ajuns la maturitate.

Mi-am adus aminte că-mi spusese că Robert, fratele lui mai mare, murise pe când el avea cam doisprezece ani, iar alți doi copii dispăruseră în fragedă pruncie. Pagina de sub degetele lui Bill conținea toate datele nașterilor și morților din familia lui.

— Sarah, sora mea, n-a putut avea copii, iar bărbatul ei a murit de tânăr în război. Toți tinerii noștri au dispărut în război. Eu am fost singurul care a supraviețuit, doar pentru a muri mai târziu. În ceea ce-i privea pe membrii familiei mele, asta e data la care am dispărut definitiv pentru ei. Mențione înscrisă de mâna surorii mele, Sarah.

Buzele mi s-au crispat, așa încât nu am mai putut să scot nici un sunet. Tonul glasului și felul în care atingea *Biblia* m-au impresionat peste măsură și mi-au umplut ochii de lacrimi.

— Iar aici este numele soției mele, continuă el cu o voce tot mai puțin perceptibilă.

M-am aplecat și am citit însemnarea: *Caroline Isabelle Holliday* – moment în care am simțit că se învâрте camera cu mine, dar mi-am dat imediat seama că nu era posibilă ideea care-mi trecuse prin minte.

— Am avut împreună trei copii.

Erau trecute și numele acestora: *Thomas Charles Compton*, născut în 1859 – ceea ce însemna că rămăsese însărcinată imediat după căsătorie.

Eu și Bill nu vom avea niciodată copii.

Sarah Isabelle Compton, născută în 1861 – și botezată după numele mătușii ei, sora lui Bill, și a mamei acestora. Micuța se născuse cu puțin înainte să plece Bill la război. *Lee Davis Compton*, născut în 1866 – bebeluș procreat după reîntoarcerea lui Bill acasă. *Decedat în 1867* – scrisese altcineva.

— Copiii mureau pe-atunci ca muștele, șopti Bill.

Războiul ne sărăcise cumplit și nu existau medicamente.

Am fost cât pe ce să ies din bucătărie și să-mi vărs lacrimile și tristețea în altă parte, dar mi-am dat seama că, așa cum Bill suporta foarte bine aceste amintiri, trebuia să dau și eu dovadă de aceeași tărie ca și el.

— Și ceilalți doi copii? l-am întrebat.

— Au trăit, mi-a răspuns, moment în care chipul i s-a mai destins puțin. Când am murit, Tom avea numai nouă ani, iar Sarah șapte. Sarah avea părul blond-deschis, la fel ca al mamei ei.

Bill schiță un zâmbet, un surâs pe care nu i-l văzusem niciodată pe chip și care îl făcea să arate ca orice om. Îmi părea o ființă complet diferită, nu mai era persoana cu care făcusem dragoste cu nici un ceas în urmă. Am tras un șervețel din cutia de pe bufet și mi-am tamponat obrajii. Văzând că-i dau lacrimile, i-am scos și lui un șervețel pe care l-a privit atât de mirat, încât ai fi zis că s-ar fi așteptat la altceva. Probabil la o batistă din mătase cu monogramă. Șervețelul s-a înroșit imediat ce-a început să-și șteargă ușor obrajii.

— Nu m-am interesat ce s-a întâmplat cu ei, adăugă Bill gânditor. M-am distanțat complet de familie și, bineînțeles, n-am mai revenit pe aceste meleaguri, câtă vreme știam că există șansa ca vreunul din ei să fie în viață. Ar fi fost prea chinuitor, pentru toți.

Bill citi în josul paginii și continuă:

— Descendentă mea, Jessie Compton, cea de la care am moștenit casa, a fost ultimul membru al

familiei noastre. Neamul mamei mele, de asemenea, aproape s-a stins, urmașii familiei Loudermilk fiind acum rude foarte îndepărtate cu mine. Însă Jessie se trage din familia fiului meu, Tom, iar fata mea, Sarah, s-a căsătorit în 1881 și a făcut un copil – da, Sarah a avut copii! Chiar patru la număr! Unul dintre ei s-a născut mort.

Nu-l mai puteam privi pe Bill și, în schimb, am hotărât să mă uit pe fereastră. Începuse ploaia. Bunicii mele îi plăcuse atât de mult vechiul acoperiș subțire al casei, încât, atunci când am fost nevoite să-l schimbăm, a preferat același gen de tablă galvanizată, așa că era normal ca răpăitul picăturilor de ploaie să fie pentru mine un sunet cât se poate de relaxant. Dar nu și în noaptea asta.

— Uite, Sookie, îmi zise Bill arătându-mi spre pagina cu însemnări. Uite! Fiica fetei mele Sarah, botezată Caroline după bunica ei, s-a măritat cu un văr îndepărtat, Matthew Phillips Holliday, iar cel de-al doilea copil al ei poartă numele de Caroline Holliday, încheie el înflăcărat.

— Ceea ce înseamnă că bătrâna doamnă Bellefleur este stră-strănepoata ta.

— Da, răspuse parcă nevenindu-i să creadă.

— Iar Andy, am continuat fără să mai stau mult gânduri, este, ăăă... stră-stră-strănepotul tău. Și Portia...

— Exact, îmi zise nu foarte bucuros.

Nu mai știam ce să spun, așa că, pentru moment, am tăcut mâlc. Un minut mai târziu, am simțit brusc impulsul de a dispărea și am încercat să mă furișez afară din bucătărie.

— De ce anume crezi că au mare nevoie? Întrebă el, strecurându-și brațul pe după mijlocul meu și oprindu-mi astfel o nouă tentativă de eschivare.

— Au nevoie de bani, i-am răspuns prompt. Chiar dacă nu le poți rezolva problemele personale, au nevoie stringentă de bani. Bătrâna Bellefleur nu vrea sub nici o formă să renunțe la casă, locuință care le face o gaură serioasă în economii.

— E o femeie trufașă?

— Cred că ți-ai dat seama de acest lucru din mesajul ei telefonic. Dacă n-aș fi aflat mai devreme că numele de fată i-a fost Holliday, aș fi fost convinsă că este descendenta directă a „Trufiei” – o trăsătură cât se poate de naturală pentru ea, i-am răspuns urmărindu-l atentă.

Bill părea bine dispus de faptul că putea să-și ajute în mod concret urmașii. Știam că în următoarele zile se va lăsa purtat de valul amintirilor și n-aveam de gând să-i reproșez ceva în acest sens. Problema ar fi putut apărea numai dacă se hotăra cumva să se îngrijească permanent de Andy și Portia.

— Până acum, nici măcar nu voiai să auzi de numele de Bellefleur. De ce? i-am zis, surprinzându-mă și pe mine.

— Îți amintești de seara când le-am vorbit membrilor clubului bunicii tale, Descendenții Morților Glorioși?

— Da, firește.

— Și-ți mai aduci aminte ce-am povestit, despre soldatul acela rănit, care tot striga după ajutor? Și

despre încercarea prietenului meu Tolliver Humphries de a-l salva?

Am dat ușor din cap.

— Tolliver a murit pentru el, continuă posomorât Bill. După moartea acestuia, soldatul rănit a tot continuat să urle după ajutor și am reușit să-l luăm de-acolo de-abia după lăsarea întinericului. Pe tânăr îl chema Jebediah Bellefleur și avea numai șaptesprezece ani.

— Oh, Dumnezeule! Așadar, până azi n-ai știut nimic altceva despre familia Bellefleur?

Bill mi-a confirmat că așa stăteau lucrurile.

Am încercat să mă gândesc la un răspuns înălțător, la o cugetare despre schema nevăzută a lucrurilor, ori despre binele care n-așteaptă recompensă sau – de ce nu? – după faptă și răsplată.

Am dat încă o dată să ies din bucătărie, dar de această dată Bill m-a apucat de mână și m-a apropiat de el.

— Îți mulțumesc, Sookie.

Nicidecum nu mă așteptam la așa ceva din partea lui.

— Pentru ce?

— M-ai impulsionat să fac ceea ce este just, fără să aștept vreo răsplată în acest sens.

— Bill, eu nu te pot obliga să faci ceva din ce nu dorești să faci.

— M-ai îndemnat să gândesc ca un om, la fel cum o făceam atunci când eram în viață.

— Binele pe care-l faci nu izvorăște din mine, ci numai din tine.

— Sookie, eu sunt vampir și am trăit ca vampir mult mai multă vreme decât am viețuit ca om. Știu că te-am supărat de multe ori, dar adeseori, drept să-ți spun, nu înțeleg de ce te porți așa cum o faci. A trecut foarte multă vreme de când n-am mai simțit că sunt o ființă umană și nu mă simt deloc bine să-mi amintesc cum era în perioada în care trăiam ca om. Uneori, nici măcar nu vreau să mi se reamintească acest lucru.

Intram deja în ape prea adânci pentru mine.

— Nu-mi dau seama dacă am dreptate sau greșesc, dar nu știu cum să fiu diferită, i-am zis. Dacă n-ai fi fost tu, m-aș fi simțit îngrozitor.

— Dacă mi se întâmplă ceva, îmi răspunse Bill, te poți duce la Eric.

— Mi-ai mai spus asta. Dacă ți se întâmplă ceva, eu n-am de ce să mă duc la cineva anume. Sunt stăpână pe mine însăși și pot hotărî singură ce-aș putea face într-o asemenea situație. Important este ca tu să ai grijă să nu ți se întâmple nimic.

— În anii care vor veni ne vom confrunta cu multe probleme din partea Frăției și vom fi obligați să recurgem la represalii, care s-ar putea să-ți displacă profund. Și, în plus, mai sunt și riscurile slujbei pe care trebuie s-o îndeplinești, mi-a zis Bill, fără să facă nicidecum referire la servitul clienților în bar.

— Vom învinge obstacolele pe rând, i-am zis așezându-mă în poala lui Bill, ceea ce era o adevărată desfătare, având în vedere că era complet gol.

Până să-l întâlnesc pe Bill nu avusesem parte de

prea multe bucurii în viață. Acum însă mă delectam zilnic, o dată sau de două ori pe zi.

În semiobscuritatea bucătăriei, învăluiți în mireasma cafelei ce mirosea – în felul ei – la fel de îmbietor ca prăjitura de ciocolată și acompaniați de răpăitul picăturilor de ploaie, trăiam un moment minunat în compania vampirului meu, pe care oamenii l-ar putea numi un moment de căldură și dragoste.

Mângâindu-mi obrazul de al lui Bill, mi-am dat seama că nu-i o exprimare tocmai potrivită, pentru că, în seara aceasta, Bill arătase aproape ca un om. Iar eu... ei bine, în timp ce făceam dragoste pe așternuturile noastre curate, i-am văzut în întuneric strălucirea nepământească și minunată a corpului – așa cum de altfel străluceam și eu.